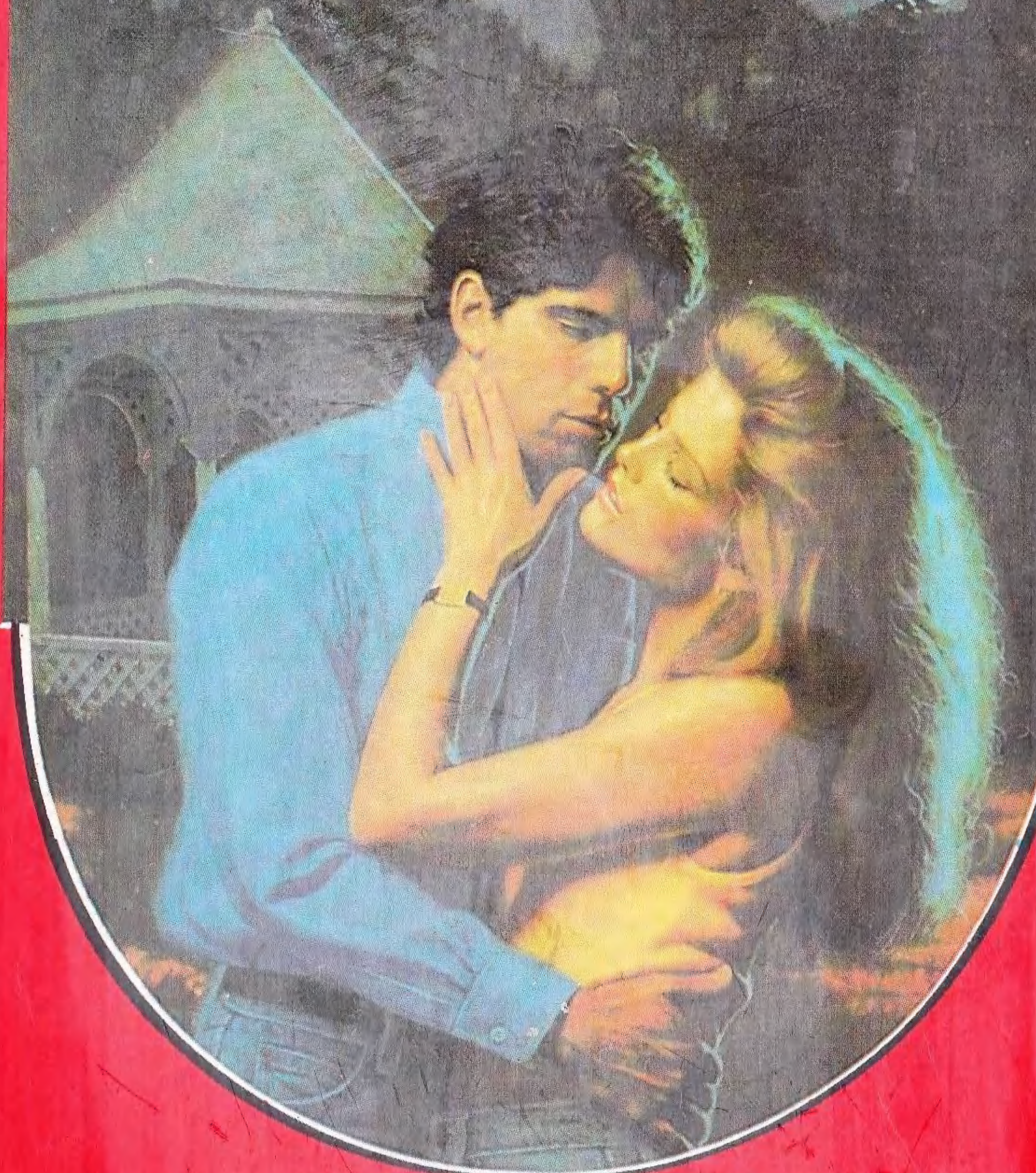

Daniela Estelle

**SUB CLAR
DE LUNĂ**

COPYRIGHT © 1993 by DANIELE ESTELLE

DANIELE
ESTELLE

*Sub clar de
lună*

Traducere de ANDREEA BORTNOWSCHI

Capitolul 1

Rhea ignoră privirile ostile aruncate, la urcarea în autocar, de tinerii pe care îi avea în grijă. Îi numără în gând - optsprezece, nouăsprezece, douăzeci. Deși fără tragere de inimă, erau toți acolo. Nu era ușor să însoțești douăzeci de elevi de liceu gălăgioși, dar ea învățase să le ignore bombănitul pe care ei îl considerau necesar în preliminarile a orice era "educațional". Se comportau ca de obicei; Rhea urcă în autocar, îi spuse șoferului să pornească și înfruntă întrebările și văicărelile la care se aștepta.

- De ce nu putem să facem doar plajă azi?

- E prea cald pentru o excursie cu autocarul!

Sub clar de lună

- N-am auzit niciodată de Uxmal. De ce să merg să-l văd?

Ultima întrebare venea de la Peter Ellis, conducătorul neoficial, dar recunoscut, al grupului. Rhea zâmbi, păstrându-și calmul, când răspunse:

- Dar nici de Cancun nu auziseși, Peter. Mai ții minte?

- Da, Peter, îl tachină fata drăguță de lângă el. De fapt, te-am văzut la bibliotecă cum căutai Mexicul în atlas înainte de plecare!

Peter o plesni în joacă, apoi grupul se liniști. Rhea nu era supărată pe ei. La urma urmei, erau în ultima clasă de liceu și în vacanța de primăvară. Veniseră din Long Island în Mexic și pentru a se distra. Definiția lor pentru distracție includea și înot, mers pe mare, plajă și flirt... Cea din urmă era activitatea cel mai greu de supravegheat pentru Rhea, dar se descurca. În ceea ce îi privea pe tineri, partea culturală a excursiei putea foarte bine să lipsească.

Cât despre Rhea, era valabil contrariul. La douăzeci și trei de ani, cu numai cinci sau șase ani mai mare decât cei din grija ei, înțelegea dorințele lor de a se distra, dar pentru ea atracția excursiei era ocazia de a vedea arhitectura și arta civilizațiilor antice indiene. Acesta era motivul pentru care se angajase ca

Sub clar de lună

Însoțitor de grup. Ca doctorand în istoria artei la Universitatea Waverley din Manhattan, niciodată nu și-ar fi putut permite o astfel de distracție pe cont propriu. Ca însoțitoare, toate cheltuielile erau plătite.

Plaja la Cancun era superbă. Bronzul strălucitor al lui Rhea arăta că profitase deja de ea. Dar ceea ce aștepta cu emoție era programul acestei zile: vizitarea ruinelor de la Uxmal ale orașului civilizației Maya. Majoritatea prietenilor ei de la universitate se specializaseră într-o anumită perioadă a artei europene. Dintr-un motiv oarecare, arta indienilor din America de Sud, înrădăcinată în viața oamenilor, avea o fascinație deosebită pentru Rhea Glenn.

Nu era ușor să își plătească studiile post-universitare, mai ales după ce mama ei văduvă murise cu un an înainte. Din fericire, o mică moștenire și o bursă făcură ca Rhea să aibă exact câți bani îi trebuiau pentru a termina și ultimul an de studiu.

Era o zi strălucitoare, fără nici un nor. Soarele dogorea deja, deși nu era încă nici nouă dimineața. Din păcate, urmau să ajungă la Uxmal spre amiază, când va fi și mai fierbinte. Rhea spera că vor avea un ghid care va putea să îi țină pe elevii ei tot timpul interesați de ceea ce vedeau.

Sub clar de lună

Începu să citească ghidul de călătorie pe care și-l adusese, dar își dădu seama că era mai interesată de peisajul din jur. Șoferul se opri pentru o scurtă odihnă în satul Uman, al civilizației Maya, o localitate somnoroasă de țară. Rhea hoinări puțin în timp ce tinerii își dezmoșteau picioarele și epuizau rezervele de apă minerală la gheață ale unicei cofetării.

O intrigau mai ales femeile de acolo, cu trăsături energice și trupuri pline, cu părul împletit în cozi lungi, negre. Toate erau îmbrăcate la fel, în aceleași rochii largi, ușoare din bumbac, unele ornate cu jupe brodate, și cu șaluri închise la culoare, cu franjuri, acoperindu-le umerii. Aceste rochii, numite "hipil", erau, după cum află mai târziu, aproape la fel peste tot în Yucatán. Erau răcoroase, practice și foarte frumoase. Observă cum câteva fete din grupul ei găsiseră un vânzător de astfel de rochii și cum ele se tocmeau zgomotos pentru a le cumpăra.

- Urcați în autocar! le chemă ea energic, când șoferul începu să claxoneze. Nu am venit aici să facem cumpărături.

- Dar de ce am venit?

- Cât mai e până ajungem?

Din nou întrebările de reproș, cărora învățase să le facă față, o chinuiau, ca și cum elevii trebuiau să se revolte din principiu, chiar

Sub clar de lună

dacă formau un grup plăcut. O necăjeau spunându-i că se supuneau autorității sale numai pentru că nu voiau ca ea să aibă probleme, dar ea știa că apreciau în secret structura pe care o impusese.

Când au ajuns în sfârșit la Uxmal, parcare era mai mult de jumătate plină de mașini și alte autocare. Sigur că mulți turiști sosiseră devreme pentru a scăpa de arșița după-amiezii. Erau cu o jumătate de oră în urma programului prevăzut și Rhea spera că ghidul lor îi aștepta, dar nu îl zări nicăieri în parcare.

- Am obosit deja - se plânse una din fete când Rhea îi urmărea coborând din autocar.

- Ciudat, comentă Rhea întorcându-i-o, cum se instalează oboseala exact când avem ceva de vizitat în mijlocul zilei și dispare întotdeauna la miezul nopții, când încerc să vă trimit la culcare.

Râseră spre ea cu răutate dar fără replică, apoi defilară în urma ei când se îndreptă spre intrare, căutându-l încă pe ghid cu privirea. Dispoziția lor obișnuită izbucni din nou:

- Ei bine, acum spre piramide!
- Piramidele sunt în Egipt, găgăuță!

Sub clar de lună

- Și ce crezi că erau chestiile alea pe care le-am văzut din autocar? Și Mexic are piramide... găgăuță!

- Nu e timpul pentru siestă?

- Mai bine să ne distrăm pe drum. Hei, domnișoară

Glenn, unde e ghidul?

Într-adevăr, unde era? Renunțase la ei pentru că întârziaseră?

- Nu-ți face griji, spuse, cu mai multă siguranță decât simțea, am la mine un ghid foarte bun de călătorie. Vom merge pe cont propriu dacă nu îl găsim.

- Mai bine! triumfă Peter. Pentru noi e perfect dacă săriți câteva locuri.

Lângă intrare, un bărbat stătea tolănit sub un copac jupuit care făcea singura umbră în peisajul pârjolit din jurul parării. Purta un gen de halat verde care putea fi uniforma de ghid. Rhea scoase un suspin de ușurare și se îndreptă către el cu pasul său hotărât.

El nu făcu nici un efort să se ridice. O privi cu interes cum se apropia, dar și cu insolență, gândi ea. Când ajunsese exact în fața lui, era complet derutată.

- Îmi pare rău de întârziere, autocarul... spuse ea șovăitor, făcând un gest vag către autocarul din spate.

Sub clar de lună

- A, deci autocarul a întârziat. Păcat, replică, ridicându-se încet. Stând în picioare în fața ei, îi răpi ascendentul pe care ea îl simțise când era deasupra lui. Acum, înălțându-se mai mult decât ea, avea cel puțin un metru-optzeci, era musculos și puternic. Avea ochi foarte întunecați, pe care și-i micșoră din cauza luminii când o privi. Era oare soarele cel care-i dădea lucirea aceea de chihlimbar? Avea o figură energică, cu sprâncenele arcuite, pomeți înalți, păr negru ușor ondulat, și un bronz închis. Profilul său avea liniile ascuțite și îndrăznețe pe care le văzuse în portretele vechilor luptători și conducători indieni.

- Ar trebui să te cheme Montezuma - spuse admirativ una dintre fete.

- Ei bine, nu - replică el râzând. Mă cheamă Antonio. Și pe dumneavoastră? o întrebă pe Rhea.

- Rhea... adică domnișoara Glenn... Adică... Uite, nu avem timp pentru prezentări. Ar trebui să începem. Încercă să aibă o voce cât mai fermă și... tonul unor discuții de afaceri.

Privirea lui, totuși, exprima contrariul.

- Sigur, sigur, aprobă el zâmbind. Ăă... să începem? încheie el cu un vag semn de întrebare.

Rhea se indignă.

Sub clar de lună

- Nu pari foarte dornic să lucrezi. Faptul că ești ghidul nostru îți tulbură siesta?

El se luminează.

- Ghid? Nu, desigur. De fapt, începusem să mă plictisesc... și să mă simt singur. O variație, mai ales atât de frumoasă, e binevenită.

Ochii săi o examinau pe Rhea cu apreciere. Părea că el îi evaluează încet atributele, inventariindu-le. Părul des șaten îi încadra fața ovală, ochii castanii și uneori, ca acum, cu o nuanță verzuie, erau depărtați. Privirea ei era directă și sinceră dar putea deveni aprigă când era înfuriată. Avea un nas mic și drept, și o gură senzuală, acum încrețită într-un fel ce nu-i era propriu.

- Te rog păstrează-ți remarcile doar pentru afaceri. Nu sunt una dintre eleve, să știi, spuse ea tăios.

- Aceasta, seșorita, este mai mult decât evident, răspunse el. Ochii lui zăboviră sugestiv pe rotunjimile care se ghiceau prin tricoul ei roșu și pantalonii albi, comozi, gen jeans. La înălțimea ei de un metru-șaiszeci și cinci, Rhea nu cântărea mai mult decât elevele de liceu din grupul ei. Dar la ea, greutatea era distribuită în forme mai provocatoare, mai feminine.

- Dar mă voi dovedi un ghid cum nu se poate mai oficial. Veți vedea. Nu aș dori să las

Sub clar de lună

impresia că mexicanii sunt delăsători sau leneși.

Fața lui era serioasă, dar Rhea simțea că-și bate joc de ea. El își îndreptă atenția către elevii din grup.

- Pe aici, comandă. Veniți toți după mine. Stați apropiați ca să nu se piardă nimeni. Vocea sa preluase autoritatea. Ea observă cum elevii îi ascultau comenzile fără mormăitul lor obișnuit.

- Bun, comentă Rhea în timp ce ei țineau greu pasul cu Antonio, văd că nu-i faceți și ghidului aceleași greutăți ca și mie.

- Pare destul de dur, explică Peter.

- Nu-i așa că arată ca portretul unui rege Maya din cărți? întrebă una din fete cu un suspin de admirație.

Rhea nu răspunse. În tăcere, fu de acord. Deodată, își dădu seama că uitase să își aducă cu ea carnetul de schițe, și se înfurie pe ea însăși. Avusese intenția să copieze câteva gravuri și să facă niște desene cu peisaje, iar oamenii, în special unii bărbați, erau interesați. Antonio, strict din punctul de vedere al unui artist, își spuse ea, ar fi fost un subiect atrăgător.

Era, de asemenea, trebui ea să admită, un ghid fascinant. Știa absolut tot ce se putea ști despre istoria civilizației Maya.

Sub clar de lună

- În limba Maya, numele Uxmal înseamnă construit de trei ori, dar orașul a fost probabil reconstruit de cel puțin cinci ori, le spuse el elevilor. Perioada clasică, în timpul secolelor al șaselea și al șaptelea, a fost cea în care au fost clădite multe construcții, dar Uxmal este de fapt un oraș aparținând Renașterii civilizației Maya, din secolele al nouălea și al zecelea.

- De ce era atât de des părăsit de locuitori? Întrebă unul din elevi.

- Nimeni nu știe exact, admise Antonio, deși secetele aduceau perioade de foamete, care îi forțau pe oameni să abandoneze orașele. Solul este sărac și fără ploaie, oamenii nu puteau supraviețui. Iată de ce Chac, zeul ploii, era atât de venerat.

Rhea era fermecată de simplitatea și aspectul sobru al arhitecturii.

- Acesta este stilul Puuc, explică Antonio. Chiché Itzá, pe care trebuie de asemenea să le vedeți, are un stil Chenes mai bogat ornamentat, datorită Toltecilor.

- Am citit undeva că cei din civilizația Maya sunt supranumiți Grecii Americii, probabil din cauza aspectului clasic al arhitecturii lor și civilizației avansate din orașele-stat, spuse Rhea.

Riposta lui Antonio fu ironică.

Sub clar de lună

- Desigur, dar am putea și să numim Grecia, civilizația Maya a Europei. Depinde de punctul de vedere.

Îi rânise, oare, mândria? Ea nu asta dorese. Admira cu adevărat cultura Maya și nu voia să pară condescendentă. Vru să explice, dar nu se putu gândi la nimic de zis. Din fericire, ajunseră la templul cel mai înalt al ansamblului, Piramida Magicianului. Atenția lui Antonio fu acaparată de elevii care îl bombardau cu întrebări.

- Cât a durat construcția templului?

- De ce sunt diferite laturile?

- Cum au putut mișca blocurile grele de stânci dacă nu cunoșteau roata?

- De ce sunt lanțuri de-a lungul treptelor?

- Putem să ne urcăm?

Antonio răspunse cu răbdare la toate întrebările și apoi le spuse că pot urca și face fotografii. Uitând de lipsa de interes de mai devreme, se luară nerăbdători la întrecere pe treptele abrupte.

Antonio se întoarse spre Rhea:

- Și dumneavoastră, señorita? Doriți să ne așteptați aici?

- Sigur că nu, răspunse ea. Se simțea provocată. Cu hotărâre, îi urmă treaptă cu treaptă fără să privească în jos, până ajunse la vârf. Gâfâia, în timp ce tinerii din grija ei se

Sub clar de lună

zbenguiau ca niște capre negre pe munte, ocupați să facă poze și să se bucure de aventură. Antonio le sublinie că toată fațada dinspre vest era o mască gigantică a lui Chac, zeul ploii.

- Vedeți ce zeu important era. Însemna pur și simplu viața sau moartea.

- Trebuie să vrei cu adevărat să ajungi în vârful templului. Sigur nu reușeau prea ușor cu treptele astea, comentă Peter.

Rhea fu de acord, dar găsi coborârea mult mai anevoioasă. Îi păru bine că nu purta fustă, pentru că asta i-ar fi răpit mult din prestanță când cobora. Așa cum era, se ținea de lanț și încerca să nu se uite dincolo de treptele imediat de sub ea. Deodată, lângă ei apăru o siluetă înaltă, și o voce plăcută, dar autoritară, zise:

- Te descurci bine.

Simți cum mâna ei stângă fu apucată ferm, ea continuând să se țină de lanț cu dreapta.

- Vom merge restul drumului împreună, zise Antonio.

Rhea oscila între dorința de a-și afirma independența și ușurarea și siguranța pe care i le dădea prezența lui. Acestea din urmă au învins, iar ea se lăsă condusă în jos pe scări de Antonio.

Sub clar de lună

Jos, Peter și ceilalți așteptau.

- Hei, de mână cu ghidul? o tachină Peter. Ei râseră când ea își smulse mâna, sperând că bronzul de pe față îi ascundea roșeața și tulburarea.

- Nu fi stupid, izbucni ea. Antonio nu zise nimic, dar ea văzu că se amuza.

- Mai bine să continuăm. Mai sunt încă multe de văzut.

- Desigur, señorita. Ca ghid, încerc să vă mulțumesc. Urmează Palatul Guvernatorului!

În timp ce mergeau, el își continuă explicațiile. Era, într-adevăr, o enciclopedie. Rhea observă că ceilalți ghizi dădeau descrieri foarte grăbite în timp ce purtau grupurile, cu repeziciune, dintr-un loc în altul. De asemenea, observă cum îl priveau pe Antonio cu curiozitate conducând grupul lor. Cu siguranță că îl cunoșteau, de vreme ce îl salutau respectuos, cu o oarecare deferență, gândi ea.

La Palatul Guvernatorului, Rhea fu uimită de frumusețea unei frize complicate, compusă din peste douăzeci de mii de blocuri de stâncă fiecare sculptat separat.

- Oh, arată ca o dantelă! rosti cu admirație. Este magnifică! iar eu... fără caietul de schițe!

- Ești artistă? întrebă Antonio.

Sub clar de lună

- Nu chiar. Sunt istoric de artă, mai bine zis voi fi în curând, dar pictez și desenez uneori.

- Da, acesta este într-adevăr un loc care i-ar inspira pe artiști. În epoca sa de glorie, atrăgea creatori și savanți de toate felurile, artiști, filozofi, astronomi și legiuitori. Toți erau primiți chiar aici, în Palatul Guvernatorului.

Fața lui Antonio fu dintr-o dată luminată de o privire admirativă, contemplativă.

- Odată, acesta era unul dintre numeroasele mari orașe, continuă el. Iar ceea ce vedeți acum este doar vestigiul unei metropole mari, foarte populate. Ochii săi rătăceau pe întinsul platoului ce îi înconjura, ca și când l-ar fi văzut, din nou, în toată măreția sa apusă.

- Vorbești cu atâta mândrie despre toate acestea, zise Rhea. Ai cumva și sânge Maya?

Vocea lui, ca și fața, se înăspriă.

- Da, señorita, am și "sânge Maya". Nu vă face plăcere? Un veritabil ghid Maya să vă arate locurile? Acest lucru ar trebui adăugat când veți povesti despre excursie, după ce vă întoarceți în America. Ceva mai multă culoare locală, nu?

Rhea își simți ochii umeziți cu lacrimi de furie la auzul unei astfel de presupuneri nedrepte. Din nou, clișeul turistului culegând

Sub clar de lună

anecdote pentru a-i distra pe prietenii de acasă! Asemenea oameni nu se bucurau într-adevăr de ceea ce vedeau în voiajele lor, cât de ceea ce aveau să povestească ulterior, dar ea nu era așa. Rhea îi temperă indignarea.

- Mândria îți poate fi justificată, dar nu și judecata nefondată asupra celorlalți, seșor, spuse ea supărată. Nu cunoașteți nimic despre mine, cu atât mai puțin ce îmi place. Atitudinea dumneavoastră îmi displace, asta e cert! Ochii ei scăpărau.

Încet, privirea lui se schimbă. Disprețul fu înlocuit de interes și apreciere. O urmă de zămbet îi îndulci severitatea gurii.

- Dacă v-am judecat greșit, seșorita, vă rog să mă scuzați. Sunt, poate, prea sensibil, așa cum și dumneavoastră păreți a fi.

- Absolut deloc, negă ea.

- Din nou, scuze. Supărarea dumneavoastră mi s-a părut o exagerare. Dar trebuie să recunosc că mi-a plăcut. Deveniți chiar mai frumoasă la furie. Tonul lui era acum profund și sugestiv.

- Nu sunt... și nu mă înfurii... Rhea era tulburată complet. Nu se gândise niciodată că ar fi frumoasă, sigur nu în sensul clasic, și niciodată nu fusese interesată de jocul farmecului și al cuceririlor. Fusese prea ocupată, lucrând și studiind. Nu voia să admită,

Sub clar de lună

față de ea însăși, plăcerea pe care o simțise aflând că el o găsea frumoasă, și încercă să-și stăpânească emoția pe care i-o provoca admirația lui. Din păcate, se temea, iar emoțiile ei o trădau întotdeauna cumva. Se hotărî să încerce să adopte aparența rece și controlul pe care le admira la alte femei. Rhea plecă ochii astfel încât să nu o dea de gol.

- Hei, domnișoară Glenn, Antonio... când mâncăm?

Era Peter, care îi dădu un pretext să plece de lângă Antonio.

- Eeh... urcatul și coborâtul pe piramide ne-a făcut tuturor poftă de mâncare, spuse un alt elev.

Era timpul pentru o pauză. Rhea se întoarse spre Antonio:

- Este pe aici vreun restaurant unde putem mânca ceva ușor?

Ea doar îl rugase pe ghid să se oprească pentru gustare. De ce avea acest sentiment că era supusă autorității lui? El nu se grăbi cu răspunsul, forțând-o să îl privească.

- Da, e timpul pentru pauză acum. Ceva mai încolo e un restaurant bun. Antonio porni împreună cu Peter și câțiva alții. Rhea rămase deliberat în urmă.

Restaurantul era plăcut, spațios și răcoros în interior. Pentru un preț fix, clienții se

Sub clar de lună

puteau servi cu orice de la un bufet copios, și evident grupul optă pentru bufet. Adolescenții americani atacară cu entuziasm bufetul, umplându-și farfuriile cu grămezi de chifle, tacos, pui și tanale de toate felurile.

Rhea își urmărea elevii cum se serveau. Numai după ce ei se așezară și începură să mănânce, se servi și ea. Întorcându-se de la bufet, observă că singurul loc liber fusese păstrat pentru ea între Peter și Antonio, și că nu avea altă soluție decât să îl ocupe.

- M-am gândit că voi, adulții, ați dori să fiți împreună, spuse Peter, prevenitor.

- Și chiar așa și este, încuviință Antonio cu un zâmbet larg.

Surâsul lui Rhea era abia schițat.

- De ce nu se găsesc tacos ca acestea și la noi acasă? exclamă Peter, savurând neîndoios masa. Curând se ridică pentru a-și mai lua o porție.

Rhea încerca să se concentreze asupra mâncării. Nu își luase prea mult, niște "tacos-con-pollo" și sos de avocado,"guacamola", pe care le pusese pe niște grile umplute despre care nu știa ce sunt.

- Nu îți place mâncarea noastră mexicană? întrebă Antonio.

Sub clar de lună

- Din contră, îmi place chiar foarte mult. După cum știi, sunt multe restaurante mexicane în New York.

- Sunt sigur că da. Dar sunt mai multe de încercat din bucătăria mexicană decât chile și enchiladas.

Încerca iar să provoace o discuție? Rhea îl privi și spuse înfierbântându-se:

- Ascultă, Antonio, nu am de gând să mă implic într-o polemică despre cele două culturi. Toț ce vreau e să-mi savurez prânzul.

După o tresărire de moment, Antonio râse din toată inima.

- Ceea ce veți și face, señořita. Scuzați-mă, și mâncați. Tacos sunt excelente aici.

Ea le gustă și descoperi că avea dreptate. Rhea gustă grilele acelea neobișnuite pe care și le pusese în farfurie.

- Acelea sunt tamale, în stil Yucatán. Noi nu folosim frunze de porumb ca să acoperim umplutura.

- Dar atunci cu ce este acoperită? Întrebă ea.

- Cu frunze de bananico.

Erau delicioase și aveau aromă de anghinare. Rhea termină restul mesei relaxată și cu plăcere. Aparent, la fel și Antonio.

Sub clar de lună

El discuta aprins cu elevii, făcând ca discuția să fie plăcută dar și bogată în informații.

Rhea era intrigată de cât de multe știa Antonio. Fascinată, îl asculta cum explica semnificația simbolică a numărului de coloane din diferitele structuri și localizări ale construcțiilor Maya. Îl copleși cu întrebări, iar el răspunse interesului ei cu un șir bogat de descrieri și povestiri. În curând, Rhea își dădu seama că elevii terminaseră de mâncat și părăsiseră sala de mese. Ea și Antonio erau singurii la masă.

Oarecum stânjenită, Rhea gesticulă cu mâinile.

- Se pare că ne-au părăsit. Mai bine să mergem. Cred că ne așteaptă afară cu nerăbdare.

Fără tragere de inimă, Antonio se ridică și o urmă.

Rhea avusese dreptate că elevii o așteptau afară, dar se înșelase cu privire la nerăbdarea lor. Erau în toiul unui joc de frisbee și se distrau aruncând discul zburător, cu excepția câtorva care se odihneau somnoroși la umbră.

Când încercă să îi adune pentru a-și continua vizita, fu întâmpinată cu oftaturi și împotrivire.

Sub clar de lună

- Cred că am ajuns la saturație, señorita, sugeră Antonio. Poate că e mai bine să nu insistăm.

- Dar încă nu am văzut mânăstirea de călugărițe! exclamă Rhea. Sunt sigură că asta li se va părea cea mai interesantă.

- Mă cam îndoiesc, spuse Antonio cu glas jalnic. Când văd studenții așa la facultate, știu că nu mai pot asimila nimic.

Ce voia să spună prin "la facultate"? Era oare și ghid la vreo universitate? Nu avu ocazia să-l întrebe, căci el adună grupul chemându-i.

- Avem o oră, anunță el. Mai avem de văzut Mânăstirea de călugărițe, un loc de mare interes, sau vă puteți continua jocul aici și să ne întâlniți pe señorita Glenn și pe mine la intrare peste o oră.

Nu cu totul neașteptat, tinerii se hotărâră să renunțe la mânăstire.

- O mânăstire nu e prea interesantă, decât poate dacă ești fată bătrână! spuse în zefleMEA una dintre fete, provocând o privire mânioasă din partea lui Rhea când se lăsă condusă de Antonio spre așezare.

- Te-a supărat remarca fetei aceleia prostuțe, observă Antonio. Așa îți spun ei, fată bătrână?

Sub clar de lună

- Bineînțeles că nu! replică ea. La urma urmei, nu am decât douăzeci și trei de ani. Cu greu m-aș putea numi fată bătrână!

- Aici, în Mexic, fetele se mărită de tinere. La douăzeci și trei de ani, multe au deja trei-patru copii.

- Bine, dar lucrurile stau altfel în America. Aproape că nu mai există noțiunea de fată bătrână. Femeile au cariera lor și multe nu sunt deloc interesate de măritiş, cel puțin un timp.

- Și dumneavoastră... sunteți o astfel de femeie de carieră? Ea îi simți ochii fixând-o.

- Eu.. da... adică, tocmai îmi termin studiile... Nu sunt sigură. Apoi, cu exasperare zise: de fapt, nu cred că vă privește.

- Doar pură curiozitate, spuse el, cu o inocență exagerată. Așa cum învățați despre cultura mea, la fel vreau și eu să aflu mai multe despre a dumneavoastră.

Mergeau în continuare.

- Și cum își acoperă femeile americane... nevoile lor... romantice... în același timp cu studiul și cariera? Întrebă el în sfârșit cu același aer inocent.

- Bine, dar nu am spus că evită bărbații. Rhea era exasperată. Am prieteni... relații, și lăasă fraza suspendată, neștiind cum să o continue.

Sub clar de lună

- Ah, da, suspină el. Am auzit de relațiile cu care se distrează tinerii americani. Și... este satisfăcător... acest tip de relație?

Acum Rhea era într-adevăr supărată.

- De unde să știu eu? Vreau să spun că.. nu am... adică... Uitați ce e, cred că ajunge pentru ora de moravuri pe ziua de azi. Să revenim la civilizația Maya.

- Desigur, señorita. Cred că viața era mai simplă atunci.

Când sosiră la mânăstire, ea își uită supărarea. Nu era numai o clădire, ci patru, dreptunghiulare, dispuse în jurul unei curți centrale.

Se plimbă bucuroasă prin incintă, încântată când Antonio îi arată diverse lucrări de artă și corpul dinspre est, minuțios lucrat și bogat ornamentat, ca și intrările decorate cu capete de șerpi, bufnițe și zei ai ploii. Clădirea dinspre nord era împodobită cu frize care ilustrau simboluri ale vieții, măștile zeilor ploii și șerpi cu două capete. Timpul lor de o oră era pe terminate când au urcat scara largă ce ducea la terasa corpului dinspre vest. Friza care împodobește fațada era magnifică, înfățișând șerpi cu pene, porumb, un tron, frunziș și capul unui om cu trup de broască țestoasă. Rhea tânjea să zăbovească acolo cât mai mult și regretă din nou lipsa caietului de

Sub clar de lună

schite, dar trebuiau să se întoarcă unde îi aștepta grupul.

Când începură să coboare scările, auzi deodată vocea lui Peter:

- Stați! Opriți-vă unde vă aflați. În regulă. Acum, zâmbiți!

Peter era jos, cu aparatul de fotografiat îndreptat spre ei. În spatele lui, forfotind prin toată curtea, erau toți ceilalți.

- Ne-am plictisit de frisbee, explică el, așa că ne-am hotărât să vă întâlnim aici și să mai facem niște poze.

Celorlalți le veni aceeași idee și îi rugară pe Rhea și Antonio să pozeze pentru ei.

- Nu știu de ce mă vreți pe mine, râse Rhea. Fața mea nu e decât una obișnuită, americană. Dar văd de ce vreți ca Antonio să pozeze pentru voi. Dacă aveam caietul cu mine, l-aș fi rugat și eu să-mi pozeze pentru un desen. Din păcate, Antonio e aici, iar caietul meu de schite e în Cancun.

Dintr-o dată, ochii lui se îngustară.

- Din fericire, señorita, mâine voi fi unde se află și caietul dumneavoastră.

- Ce vreți să spuneți?

- Că mâine am treburi la Cancun. Dacă doriți, voi fi fericit să pozez pentru dumneavoastră.

Sub clar de lună

- Mda, bine, dar nu sunt sigură care este itinerarul zilei de mâine... ezită ea.

- A, mâine dimineată avem program de voie. Iată, am itinerarul la mine. Peter, prevenitor din nou, îi întinse o foaie roz.

- Perfect. Atunci ne întâlnim la hotel la unsprezece. Fără a mai aștepta răspuns, Antonio se întoarse către elevi: acum că sunteți aici, vom face un tur, în variantă prescurtată, al mânăstirii. Veniți.

Ascultători, toți îl urmară, lăsând-o pe Rhea cu o senzație ciudată. Cumva, Antonio reușise să-i dirijeze nu numai activitățile de azi, dar și pe cele de mâine. Ea nu știa dacă să-i pară bine sau rău. Competența și prezența lui astăzi îi ușuraseră responsabilitatea muncii ei. Cât despre mâine, ei bine, ea voia într-adevăr să-i facă portretul. Ar fi putut găsi pe altcineva dornic să îi pozeze? Ar fi altcineva un subiect la fel de interesant... în sens artistic, desigur?

Păi atunci, nu conta, nu-i așa? Aranjamentul fusese făcut. Antonio era foarte decis când stabilea ceva. El păstori grupul de adolescenți înapoi la autocar, îl convinse pe șofer să facă o scurtă ocolire pe la Kabáh, douăsprezece mile spre sud, și ignoră încercarea acestuia de a-i transmite un mesaj sau reclamația lui Rhea. Șoferul bolborosi ceva despre "ghidul venit târziu", dar dialectul lui

Sub clar de lună

făcu dificilă înțelegerea de către Rhea, iar Antonio o asigură că nu era ceva important. Antonio stătu lângă ea tot drumul către Kabáh, care nu făcea parte din itinerarul inițial. Rhea era foarte conștientă de apropierea lui, de prezența coapselor lui lipite de ale ei.

- De ce este Kabáh atât de important? întrebă ea, pe un ton cât mai neutru.

- Arcul din Kabáh este extrem de interesant. Aparent, a fost cândva poarta unui oraș. Drumul sacru, *sache*, care duce către Uxmal, trece pe sub el. Probabil că a existat cândva o rețea de astfel de șosele care legau orașele între ele.

După ce coborâră din autocar, parcurseră o porțiune cu vegetație abundentă, iar Rhea observă cum grupul de tineri era acum format din perechi. Cei mai mulți mergeau doi câte doi, ținându-se de mână, și cu brațele în jurul mijlocului. Antonio păru și el să observe, căci o privi cu subînțeles, comentând:

- Mai bine să ne asigurăm că tinerii noștri prieteni nu dispar prin tufișuri. Poate că acum au altceva în minte decât șosele vechi. Nu că așa avea ceva împotriva!

Fu chiar în acest moment nepotrivit când Rhea se împiedică de un bolovan și era să cadă dacă nu ar fi fost Antonio. El o prinse de mână și îi înconjură rapid talia cu celălalt braț,

Sub clar de lună

ridicând-o în picioare. Ea îi mulțumi din priviri, iar brațul lui o cuprinse mai strâns. Ochiul i se întunecă când îi spuse aproape șoptit:

- Nu, seșorita Rhea, nu m-aș supăra deloc pe ei. Și eu, la rândul meu, descopăr că... mă interesează... altceva.

Ea nu ar fi dorit cu adevărat să se despartă. Doar fiindcă era conștientă de privirile amuzate ale tinerilor ei elevi se retrase, grăbit. Oare el îi simțise consimțământul? Rhea se îndepărtă repede.

- Ar trebui să ne grăbim, îi zori ea. Nu prea mai avem timp.

Acel arc îi amintea lui Rhea de un arc de triumf văzut în imagini din Roma, dar se hotărî să nu facă comparații cu glas tare. Probabil că ar fi provocat un alt răspuns supărat al lui Antonio. Atunci, ca și când i-ar fi simțit gândurile, îl auzi zicând:

- Arcul din Kabáh amintește multor savanți de unele arcuri romane, construite pentru a celebra victorii militare. Acesta e, din păcate, soarta noastră, să fim mereu raportați la o anume referință europeană. Pentru noi, era o poartă sacră, intrarea orașului din drumul spre Uxmal.

Se vedeau rămășițele șoselei de calcar sfărâmat de cealaltă parte. Rhea observă de asemenea un fel de tabără departe de

Sub clar de lună

marginea drumului, unde se aflau câteva corturi și unde erau semne de oarecare activitate.

- Aici vă părăsesc, anunță Antonio.

- Nu vrei să te luăm înapoi la Uxmal? întrebă Rhea.

- Nu, voi sta aici, răspunse el, arătând în dreapta taberei aproximativ la o jumătate de milă distanță.

- Hei, grozav! Să dormi în aer liber! Trebuia să ne fi gândit și noi la asta, domnișoară Glenn, spuse Peter cu însuflețire. Era un entuziasm al ieșirilor în natură.

- Nu fi fraier, îl cicăli Sally, prietena lui. Poate că este o așezare indiană. Se întoarse către Antonio: indienii nu locuiesc în corturi pe aici?

- Nu, domnișoară, răspunse el râzând sardonice. Nici în secolul al nouălea nu locuiau în corturi, nici acum. Afară doar când merg și ei "cu cortul". Cum faceți voi în America.

- Ia zi-mi, care e fraierul? își bătu joc Peter, trăgând-o pe Sally după el.

- Acolo locuiesc ghizii? întrebă Rhea.

- Nu chiar. Ghizii au casele lor. Dar, pentru un timp, aceasta a fost casa ghidului aici de față.

Ea găsi răspunsul lui Antonio nesatisfăcător. El nu avea un cămin? Ascundea

Sub clar de lună

oare ceva, o soție, o familie? Bine, dar de fapt nu era treaba ei.

- Tocmai mă întrebam... Ziceai că vei fi în Cancun. Cum ajungi?

- Nu vă faceți probleme, seșnorita, sunt sigur că ajung mâine la Cancun, și la timp. Nici un motiv de îngrijorare.

- Ei, sigur că nu eram îngrijorată.

Nu era nevoie ca el să dea un asemenea înțeles remarcii ei.

- Bun, atunci ne vedem mâine.

Capitolul 2

Ca de obicei, și în acea seară Rhea reuși cu greutate să îi facă pe tineri să observe că douăsprezece era ora stingerii, când sosiră la Cancun. Erau plini de energie și ar fi dansat în discotecă până la ora închiderii, dacă nu le-ar fi dat Rhea ordinul să meargă la culcare. La unu noaptea, țopăiau încă prin camere și râdeau pe coridoarele hotelului fugind dintr-o cameră în alta. Pe la două, păreau că s-au liniștit pentru noaptea aceea, iar Rhea reuși să se culce. Avusese de gând să doarmă până târziu în dimineața următoare și le dăduse tinerilor liber, să doarmă, să înoate și să joace tenis, așa încât nu mai avea nici o obligație, desigur cu excepția întâlnirii cu Antonio de la ora unsprezece.

Sub clar de lună

Cu toate acestea, Rhea fu complet trează pe la opt. Trase draperiile mari și grele care ascundeau frumusețea acelei dimineți. Ieșind pe balcon, avea o panoramă superbă de contemplat, laguna limpede, albastră și kilometrii întregi de plajă cu nisip alb și fin ca o pudră, pe care cădeau umbrele palmierilor înalți, falnici. Cine ar fi dormit când toate acestea așteptau?... Rapid, Rhea făcu duș, își puse costumul de baie, și coborî pe plajă.

Apa era prea îmbietoare pentru a aștepta până după micul dejun. Lui Rhea îi plăcea foarte mult când plaja era aproape pustie, ca acum. Majoritatea turiștilor erau pe terasa restaurantului sau dormeau încă. Enrique, care se ocupa de ghereta de pe plajă, o salută cu un zâmbet.

- Bună dimineața, señorita. Frumos azi, nu? Doriți echipament de scafandru?

- De ce nu, Enrique? aprobă ea bucuroasă. Este o zi perfectă pentru o vizită subacvatică, și astfel mă pot ascunde de elevii mei.

El o tachinase când Rhea coborâse și mersese prima dată la plajă cu anturajul ei, spunându-i că este mama a douăzeci de adolescenți sălbatici.

Râse din nou când îi dădu accesoriile pentru scufundare.

Sub clar de lună

- Nu le voi spune unde sunteți! Acum e momentul să vedeți peștii cei mai frumoși. Mai târziu, când vin turiștii și încep să se bălăcească, peștii isteți își fac siesta.

Rhea își duse echipamentul pe malul apei. Acolo și-l puse pe ea și intră în apă până la piept, unde mai întâi testă tubul pentru respirat înainte de a începe să înoate.

Nu exista nimic asemănător acasă, gândi ea, plutind pe apele cristaline. Îi plăceau plajele din Long Island dar, în cel mai bun caz, apa acolo era mult mai rece și închisă. Nicăieri nu avea o asemenea transparență, prin care se conturau atât de clar peștii în culori extravagante, de toate felurile și mărimile, și flora marină. Ar trebui să cumpere o carte pentru a învăța să recunoască diferitele specii. Apoi își aminti că urma să plece în două zile și că nu va avea timp. Putea, la fel de bine, să profite cât mai mult de plăcerea de acum.

Malul se prelunga cu o stâncă unde se adunau peștii. Apa era puțin adâncă și înotătorii se îngrămădeau deseori încercând să vadă peștii sărind ca săgețile în jurul pietrelor. Astăzi, se bucură Rhea să observe, încă nu venise nimeni acolo, așa că se îndreptă înot spre stâncă. Fu foarte atentă să se miște ușor, agitând apa cât mai puțin posibil, așa încât înotau la numai câțiva centimetri de fața ei.

Sub clar de lună

Rhea era tentată să întindă mâna și să îi atingă. Erau atât de frumoși, dar se reținu. Era o intrusă pe tărâmul lor, iar drepturile îi erau limitate.

Deodată, o umbră întunecată veni către ea. Fu pentru o clipă speriată înainte de a-și da seama că era doar un alt înotător, un bărbat, o siluetă masivă într-un slip alb.

Umbra se profila tot mai mare pe măsură ce silueta se apropia. Nu o văzuse, oare? El părea să se îndrepte direct către ea. Când ajunse la ea, se opri și se ridică în picioare, ținându-i calea. Rhea, de asemenea, se ridică în apa puțin adâncă. Supărată, se ivi din apă scoțându-și masca de scafandru, și se află în fața unui Antonio numai zâmbet.

- Ce... cum... ce cauți aici? Împroșcă ea cuvintele.

- Evident, ce faceți și dumneavoastră, señorita Rhea, replică el râzând. Înot în lagună. Oceanul e liber pentru oricine, nu-i așa?

- Sigur că da. Nu asta am vrut să spun. Doar că nu mă așteptam să te văd până mai târziu. Știai că sunt aici?

- Păi, cum aș fi putut să știu?

Acum ea se simțea de două ori proastă, ca și cum l-ar fi acuzat pe el că o urmărește.

- Am sosit devreme, explică el, așa că m-am hotărât să înot înainte de întâlnirea

Sub clar de lună

noastră. Apa era atât de îmbietoare încât, ca și tine, nu i-am putut rezista. Amândoi merităm o mică vacanță după munca de ieri.

- Dar vizita la Uxmal cu greu se poate numii muncă. A fost fascinantă.

- Bun. Mă bucur că ți-a făcut plăcere excursia. Totuși, să ai grijă de douăzeci de tineri este obositor. Ne putem bucura de acest răgaz. Vino, hai să înotăm.

Reușise să creeze un aer de apropiere și o bună dispoziție, căroră era greu să le rezisti.

- Te provoc la întrecere până la stânca aceea, spuse Antonio arătând o formațiune imensă neagră, la distanță de aproape două sute de metri.

- A și început! răspunse Rhea. Porniră la unison. Antonio era un înotător puternic și agil, care tăia apa în viteză, dar Rhea nu avea nici o dificultate în a ține pasul. Și ea, de asemenea, era o bună înotătoare, dar era ajutată și de țăpile de scafandru pe care le avea încă. Când se apropiară de atâncă, ea făcu o efortare în plus și îl învinse cu o lungime de braț. Se apucă de stâncă, râzând pe când Antonio o ajungea.

- Am câștigat! izbucni ea.

Sub clar de lună

- A, nu e drept, strigă el. Ai avut avantajul cu tălpile de scafandru, dar rezolv asta imediat.

Înainte ca ea să-și dea seama ce avea el de gând, Antonio intră sub apă; încercuindu-i picioarele astfel ca ea să nu-l poată lovi, îi scoase tălpile de cauciuc din picioare. Când se ridică, își ținu brațele în jurul ei, înlănțuindu-i trupul. La suprafața apei, erau cu piepturile lipite și capetele apropiate. Trupurile lor erau aproape lipite și în apă, frecându-se ușor.

Erau singuri, ca și cum întreaga lume nu ar fi fost decât apa albastră, stânca neagră și ei doi simțind fiecare apropierea celuilalt. Rhea se simți tentată să dea drumul stâncii și să își lase mâinile să alunece în jurul corpului lui umed și strălucitor, ancorându-se de el.

- Foarte bine, acum suntem chit, spuse ea cu respirația tăiată. Cursa de întoarce! Fără să mai aștepte răspuns, ea se desprinsese brusc și înotă rapid către plajă. Avea avantaj la start, dar Antonio anulă rapid diferența și apoi o depăși. Înota mai puțin elegant acum, când ținea tălpile de scafandru, cu care o stropi înapoi pe Rhea când trecu pe lângă ea.

- De data asta am câștigat eu, proclamă el când ea se lăsă să cadă pe nisip lângă el. Deși nu fără efort! Chestile astea sunt făcute pentru picioare, nu pentru mâini. Dar piciorul

Sub clar de lună

tău este mic, cred că nu-i mai mare decât mâna mea.

El se aplecă și îi parcurse talpa piciorului cu mâna. Ea tremură, gâdilându-se ușor, și mai mult decât sensibilă la atingerea lui. El îi sesiză reacția și îi apucă ferm piciorul.

- Așa, deci te gâdili! glumi el. Acum te pot tortura dacă vreau.

- Te rog, Antonio, nu... protestă ea.

- Nu, Rhea, spuse el, serios de data asta. Dorința mea e cu totul alta. Există, cred, feluri mai plăcute să ne atingem.

Ea nu replică. Antonio renunțase la "señorita" când îi vorbea, remarcă. Îi eliberă piciorul și își umplu mâna cu nisip alb, moale. Îl presăra lent în susul piciorului ei și pe coapsă. Era aproape ca o mângâiere.

- Soarele dogorește deja, spuse Rhea agitată. Ne e mai bine în apă.

De data aceasta înotară împreună ușor, fără țință. Antonio părea a fi în elementul lui în apă, la fel cum era printre ruinele din Uxmal. Se scufunda din când în când sub apă, îndemnând-o și pe ea să vadă câte ceva deosebit. După un timp, observă că izolarea lor luase sfârșit. Deja erau mulți turiști în apă și pe plajă. Se făcea târziu.

- Cred că mai bine ne-am întoarce, spuse Rhea cu regret.

Sub clar de lună

Când se uscau, Antonio sugeră ca ei să ia o gustare înainte de a-i poza pentru portret.

- Nu sunt sigură că avem timp, zise Rhea. Este programată o excursie cu vaporul pentru după-amiază.

- Dar bineînțeles că avem timp, insistă Antonio. La urma urmei, tot trebuie să mâncăm.

Amintindu-și că sărise peste micul dejun, Rhea se simți deodată mistuită de foame. Rezistența ei se topi.

- Ai dreptate, zise ea zâmbindu-i. Foamea are prioritate în fața artei.

- Foarte adevărat, aprobă el blând. Foamea noastră trebuie satisfăcută.

De ce părea că tot ce-i spunea el avea un dublu înțeles? Rhea nu-și dădea seama dacă era intrigată de el, sau de efectul pe care cele ce sugerau cuvintele lui îl aveau asupra ei.

leșiră pe terasa descoperită a restaurantului. Mai mulți turiști erau la mese, luând micul dejun târziu, o gustare sau doar băuturi răcoritoare. Rhea nu putu să nu observe că Antonio făcea multe capete feminine să se întoarcă spre el. Realiză că el era un bărbat impresionant ca alură, în costumul său alb de înot, care-i descoperea corpul înalt, musculos, puternic bronzat. Era masiv, dar se mișca ușor, cu o grație a vigoriei

Sub clar de lună

sale. Părul negru, mai creț când era ud, îi cobora pe fruntea ușor bronzată.

Rhea îl tachinează cu atenția pe care o atrăgea, dar îi păru rău când el replică.

- Nu mă privesc numai pe mine, Rhea. Uți să observi direcția privirilor bărbaților care le însoțesc pe doamne. Te privesc cu jind, mica mea însoțitoare. Și cine i-ar putea acuza? Au ceva adorabil de admirat.

Ea simți cum roșește, întrebându-se dacă el se referea la îndrăzneala croielii bikinilor ei, făcuți cu economie din triunghiuri prinse pe șold, și sutienul care abia îi acoperea pieptul bine format. Încercă să pară nonșalantă pe când își îmbrăca jacheta de plajă, din voal.

Antonio zâmbi când zise:

- E doar un voal care nu acoperă ceea ce e adorabil!

Pe Rhea o surprinse faptul că Antonio era cunoscut de chelneri. El avu o scurtă discuție în spaniolă cu șeful de sală, și aparent comandă pentru amândoi.

- Spune-i, te rog, să treacă în contul meu. Rhea era întrucâtva jenată. Deși se considera o femeie independentă și modernă, nu se simțea la largul ei când cineva făcea asemenea gesturi.

- Bineînțeles că nu. El era ferm. Masa a fost ideea mea.

Sub clar de lună

- Dar te afli aici la invitația mea, așa că fă-mi o favoare. Insist.

- Iar eu îți ignor insistența. O străfulgeră cu o privire dominatoare, iar ea știu că discuția se sfârșește. Emanciparea femeilor nu implică abandonarea poliției și cavalerismului, adăugă el. Și cu asta, gata.

Rhea știa că meniul era scump. De unde își putea el permite?

- Afacerile unui "ghid" sunt mai productive decât credeam, comentă ea. Afirmația ei atrase un răspuns scurt.

- Am... și alte surse de venituri.

Antonio nu continuă. Ce om ciudat! Care îi erau celelalte surse de venituri? Ce fel de afaceri avea el în Cancun? Poate era implicat într-o afacere secretă, sau chiar ilegală. Pe Rhea acest gând o îngheța și o tulbura deopotrivă. Dar, atunci, de ce fusese la Uxmal cu o zi înainte și unde dobândise o asemenea zestre de cunoștințe despre istoria civilizației Maya? Cele două ipostaze nu erau compatibile.

Rhea alungă din minte toate aceste întrebări. Îi era foame. Cel puțin își putea satisface apetitul dacă nu și curiozitatea. Îi plăceau felurile comandate de el. Mâncară *gaspacho* rece și condimentat, de departe cea mai delicioasă supă pe care o gustase ea vreodată, urmată de pește rece, marinat.

Sub clar de lună

- Văd că îți place ceviche - observă Antonio când ea luă ultima înghițitură. Mă bucur foarte mult. Unii vizitatori evită peștele crud. Râse când îi văzu surpriza și consternarea. Dar l-ai mâncat, și aparent ți-a plăcut chiar foarte mult.

- Doar pentru că nu știam ce este. Ai trișat, îl acuză ea cu umor.

- Așa am și făcut, dar numai pentru binele tău. Din nou, Rhea citi un alt subînțeles în cuvintele și privirea lui.

Când chelnerul aduse nota, Rhea se uită la ceas și fu uimită că era deja douăsprezece treizeci. Dimineața trecuse atât de repede!

- Sper că avem destul timp pentru portret înainte de excursia de după-amiază.

Lui Rhea i se păru că întrezărește dezamăgire în privirea lui.

- Nu poți să amâni ieșirea asta? întrebă el.

- Și să risc să fiu atacată de douăzeci de adolescenți furioși. Este singura excursie în care vor într-adevăr să meargă. A naviga de-a lungul coastei cu goeleta este mult mai important, mă tem, decât orice vizită la ruinele Maya.

- Atunci, lasă-i pe ei să meargă.

- O, nu se poate. Sunt responsabili. Dacă unul din ei cade peste bord?

Sub clar de lună

- Asemenea lucruri nu se întâmplă.
- Ba da, mai ales când nu te uiți.
- Dar acum nu ești cu ei. Nu poți fi cu ei

în fiecare minut.

Era prea logic. Sigur că nici ea nu putea să nu-i răspundă și nici nu dorea într-adevăr. La urma urmei, își reaminti, interesul ei pentru Antonio era numai ca subiect pentru desen.

- Iese din discuție - zise ea emfatic. Uite, fug până sus să-mi iau lucrurile. Vin imediat.

- Dar unde vei lucra?

Chiar, unde? Rhea privi în jur la sala aglomerată și la plaja de acum plină.

- Poate în holul hotelului, sugeră ea cu ezitare.

- Și acolo va fi îmbulzeală.

- Poate că ai dreptate, și oricum prefer lumina naturală.

Lui îi sclipi o idee.

- Ai balcon?

- Vrei să spui în camera mea? Toate camerele au balcon, dar...

El nu o lăsă să termine.

- E foarte bine. Ai lumină naturală, economisim timp și nu te distrage nimeni. Vino.

Evident, el considera chestiunea rezolvată. Din nou, cu autoritatea cu care Rhea se obișnuise deja, el punea lucrurile la punct. Antonio se ocupă de plata prin cec. Ea se

Sub clar de lună

gândi că el iscălise, o altă nepotrivire, dar nu ştia cum să întrebe fără să îl înfurie. Apoi el o urmă la ieşirea din restaurant şi la recepţie, unde Rhea luă cheia camerei.

Rhea se simţea foarte conştientă de ceea ce făcea. Funcţionarul de la recepţie se uitase curios la ea şi la compania ei? Era prea corectă, realiză. În zilele acestea, totuşi, nimănui nu îi mai păsa; însă nu îi venea uşor când îşi dădea seama care ar fi părerea generală despre ea urcând în cameră cu un bărbat. Antonio, pe de altă parte, părea foarte nonşalant când se îndreptă spre lifturi. Poate că făcuse asta de multe ori, gândi Rhea cu resentiment. El părea chiar amuzat, ca şi când i-ar fi simţit jena. Nu zise nimic în lift, făcând-o să se simtă şi mai încurcată.

Era o prostituată, se mustră singură. Merge în camera ei într-o misiune perfect inocentă. Nu îi păsa ce îşi imaginau ceilalţi atâta timp cât ea ştia despre ce e vorba... şi Antonio, desigur. Dar cum putea ea să ştie ce era în spatele zâmbetului lui enigmatic? Abia îl cunoştea, iar ceea ce ştia erau numai lucruri contradictorii.

Uşa de la camera ei era deschisă şi camerista se afla înăuntru, tocmai terminase curăţenia.

Sub clar de lună

- Are încă de lucru, comentă ea, fără să fie nevoie.

- Evident, răspunse Antonio strâmbându-se.

- Poate ar trebui să facem altă dată...

Nu o lăsa să termine:

- Nonsens. Aproape a terminat.

Camerista, ieșind din baie, îi salută în spaniolă.

- Spune că mai are doar de dat cu aspiratorul și termină, traduse Antonio. Oricum, noi stăm pe balcon, așa că nu ne va deranja, îi aminti el lui Rhea și apoi se îndreaptă spre balcon, deschise ușile culisante și ieși.

Era atât de serios încât Rhea consimți. Își găsi caietul de schițe și pasteluri, și îl urmă pe Antonio pe balcon.

- Cum mă vrei? întrebă el.

Rhea încercă să îi răspundă pe un ton cât mai neutru, ignorând orice subînțeles din întrebarea lui.

- Chiar nu contează. Fac numai vreo două schițe în cărbune și apoi un desen pastel. Deși, după ce încep desenul în pastel, va trebui să-ți cer să-ți păstrezi poziția, pozând fără să te miști prea mult.

- Nici o problemă, o asigură el. Pot fi chiar imobil, dacă e necesar.

Sub clar de lună

Rhea avu ceva dificultăți în a se organiza. Avea un caiet de desen de patruzeci pe cincizeci de centimentri, care era prea mare să-l țină pe genunchi. În cele din urmă, își aduse câteva cărți din cameră și propti caietul de ele pe măsuta de pe terasă. Antonio o privi în liniște cum făcu toate acestea, fără a-și oferi ajutorul sau comenta în vreun fel. Ea îi evită privirea care îi urmărea toate mișcărilor. O deconcerta. Nu va putea să evite când va începe să deseneze și va trebui să se uite în altă parte. Bâzâitul aspiratorului și prezența femeii de serviciu în cameră o încurajau.

Rhea se concentrează asupra trăsăturilor lui Antonio, încercând să nu se gândească la el ca bărbat. Schiță rapid un portret din față, un profil, și un studiu semi-profil când el își întoarse ușor capul pentru a privi marea. Își dorea să fi avut timp pentru un portret detaliat. Trăsăturile sale erau puternice și distincte, și nu se îngrămădeau pe figura lui ca pe fețele altor bărbați atrăgători dar inexpressivi pe care îi cunoștea Rhea. Totul era bine conturat și armonios. Simțea oasele feței dedesubtul carnației.

Câtva timp, absorbită de desen, Rhea uită că se afla singură în camera ei cu Antonio. Zgomotul aspiratorului încetă și camerista apăru în pragul ușii spunând că terminase.

Sub clar de lună

Zâmbi cu subînțeles mutându-și privirea de la Rhea la Antonio, ceea ce o făcu pe Rhea să-și reamintească de jena ei de mai devreme. Femeia plecă, trăgând ușa dinspre hol ca un semnal că ei se aflau de acum singuri. Aceasta dădu un plus de intimitate întregii situații, pe care Rhea făcu tot posibilul să o ignore.

Îi ceru lui Antonio să pozeze fix, să își întoarcă ușor capul și să privească dincolo de ea, înspre ocean. Ea fu gata să înceapă portretul pastel.

Rhea lucră tăcut și constant aproape zece minute. Era, totuși, și mai puțin la largul ei decât fusese. Nu se putea aștepta ca Antonio să își țină ochii imobili și privirea fixată într-un punct, știa asta, dar frecvența cu care și-i ațintea asupra ei o deconcerta. Părea că el o studiază la fel de mult cât ea pe el.

Ea se opri din desenat la un moment dat, pentru a-i da o pauză.

- Trebuie să fie foarte plicticos pentru tine, zise Rhea.

- Deloc. Îmi face plăcere să te văd lucrând.

- Am văzut... adică... e ca și cum tu m-ai picta pe mine, în loc să fie invers.

- Nu, eu nu sunt capabil de a reda frumusețea, dar pot foarte bine să o apreciez.

Sub clar de lună

Ochii săi o examină admirativ. Și să mă bucur de ea atunci când pot, adăugă.

Ea simți un tremur interior, încântător și îngrijorător în același timp.

El schiță gestul de a se apropia.

- Ar trebui să începem din nou, spuse ea grăbit, cu respirația tăiată. Aș vrea să termin de schițat toate trăsăturile.

El se așază din nou fără tragere de inimă și își relua poziția. Rhea lucra acum cu sentimentul că e ceva urgent, ca și când orice altă pauză ar fi, sau ar putea fi, periculoasă. Era mulțumită de felul în care fața lui prindea viață pe caietul de desen, puterea și duritatea conturându-se, ivindu-se tot mai clar.

Mai întâi, nu auzi bătaia în ușă. Aceasta fu urmată de o voce strigând-o pe nume, apoi alte bătăi. Rhea sări, răsturnând caietul care căzu pe jos. Și ea și Antonio se aplecară să-l ridice în același moment, în genunchi, cu capetele apropiate, mâna lui atingând-o pe a ei.

- Nu trebuie să răspunzi, zise el ușor, mâna lui mângâindu-i-o pe a ei.

- De ce nu? întrebă ea, cunoscând răspunsul. Apoi, temându-se că el ar replica, zise: bineînțeles că trebuie; se ridică și traversează camera.

Când deschise, Peter și Sally erau pe punctul de a pleca din fața ușii.

Sub clar de lună

- Ok, zise Peter cu ușurare, intrând peste ea în cameră. Nu știam unde ești.

Sally îl urmă. Ei erau obișnuiți să intre și să iasă când voiau din camera ei, iar în mod normal pe Rhea nu o deranja.

- Daa... adăugă Sally. De obicei umbli după noi cu o oră înaintea fiecărei excursii. De data asta, nici măcar nu te-am putut găsi.

- Încă nu e ora, nu-i așa? exclamă Rhea.

- Nu, nici o grijă. Avem mai mult de o oră. Doar că nu știam unde ești, spuse Peter.

- Ne lipsești când nu vii să ne culegi, glumi Sally îndreptându-se spre balcon. Dar cred că ai alte lucruri pe cap, adăugă ea timid, văzându-l acolo pe Antonio.

- Hei, Antonio, îl salută Peter încântat. Vii cu noi în după-amiaza asta?

- Nu, cred că nu. Antonio nu părea deloc încurcat.

Rhea ar fi vrut să-i închidă gura vorbăreței Sally.

- Sunt sigură că nu am întrerupt nimic, domnișoară Glenn. Vreau să spun, dacă voi doi erați ocupați...

- Nu, nu. Noi doar... Eu schițam....

De ce simțea nevoia să se explice?

- Hei, nici o problemă, domnișoară Glenn. Nu vă grăbiți, spuse Peter cu obraznicie. Aveți dreptul. Și, nici o grijă. Nu le

Sub clar de lună

spunem celorlalți că aveți un *bărbat* în cameră. Rânji, o luă pe Sally de mână, și porni spre ușă. Ne vedem mai târziu, strigă și dispărură.

Rhea rămase pe loc, confuză și neajutorată. Avea un sentiment de iritare din cauza îndrăzelii elevilor ei, un fel de stângăcie în a stăpâni situația și o tensiune crescută fiind din nou singură cu Antonio.

Se întoarse spre el nervoasă. El stătea pe pragul balconului, ținând în mână desenul făcut de ea.

- Mai bine s-o lăsăm baltă cu desenatul, nu cred că avem timp să terminăm.

El părea amuzat de încurcătura în care se afla Rhea. Intră în cameră, puse schița pe pat și se apropie de ea.

- Nu vrei să termini ce ai început? întrebă cu o voce joasă.

- Aș face-o dacă aș avea timp; îl voi termina mai târziu, poate, din schițe.

El stătea în picioare în fața ei, și își puse mâinile pe brațele ei. Rhea simți că tremură când îi spuse slab:

- Pot termina, fără tine...

- Nu, obiectă el, cu vocea profundă și puternică. Nu poți termina fără mine. Ceea ce ai început, nu poți termina fără mine. O trase către el.

Sub clar de lună

- Antonio, te rog... elevii... șopti ea, simțind cum se înmoaie.

- Lasă-i încolo pe studenți. Brațele lui o strânseseră mai tare. La urma urmei, avem deja reputația. De ce să nu o facem reală? Uită de ei... uită de tot. Își lăsă capul, făcând să dispară distanța dintre ei. Gura lui o atinse pe a ei, la început ușor, ca și cum ar fi gustat-o, explorându-i contururile. Apoi sărutul deveni puternic. Gemu, pe buzele ei, iar ea îi simți tensiunea din trup. Rhea știa că ar fi trebuit să îl respingă, dar nu putu. Atracția era prea puternică. Cu rapiditate, raționă dorința. Ce era rău în asta? La urma urmei, avea să plece poimăine fără să îl mai vadă vreodată pe ghidul cel chipeș. Niciodată până atunci nu își permisesese să simtă așa ceva.

Îi schițase figura, înainte familiară ochiului și mâinii ei. Acum cunoașterea se aprofunda când îi simțea căldura buzelor și pasiunea din ochii lui, la distanță de o geană de ai ei.

Gura ei tremură și alunecă sub a lui. Brațele ei îi înlănțuiră corpul, îmbrățișându-l pe după gât. Apoi, dintr-o dată, simțindu-i reacția, gura lui deveni mai imperativă, iar mâinile mai dornice.

Ea se sperie. Una era să te bucuri de câteva săruturi de la un aventurier misterios, și

Sub clar de lună

cu totul altceva să îi răspunzi nevoii urgente pe care o exprima el acum. Nu se așteptase nici la intensitatea propriului ei răspuns. Când mâinile lui făcură să îi cadă jacheta din voal de pe umeri, îi simți căldura trupului.

- Oh, atât de dulce... îi șopti el pe buze și îi mângâie pieptul abia acoperit.

Cu un efort, Rhea se smulse. Ochii întunecați ai lui Antonio, acum chihlimbarii, se îngustară. El încercă să o ia din nou în brațe.

- Nu... nu... strigă ea fugind din brațele lui.

Fiecare rămase tăcut, privindu-se intens câteva clipe, ca într-un stop-cadru. Antonio respiră adânc, surpriza și frustrarea fiind acum înlocuite de furie.

- Așa, văd că ți-ai terminat micul joc. Vocea lui era rece și sarcastică.

Rhea rămase nemișcată, înghețată încă în amestecul confuz de teamă, dezamăgire și dorință.

Apoi sarcasmul provocă o altă emoție, propria ei furie.

- Ce vrei să spui prin joc? Eu nu mă joc.

- Atunci, cum numești asta? Chemând cu o mână și împingând cu cealaltă. Sau ești prea bună pentru un ghid sărac, eh? Îmi faci portretul, mă lași să te sărut, apoi îmi dai liber.

Sub clar de lună

Așa e? Mie nu îmi dă nimeni liber așa ușor, señorita Rhea.

Văzându-i privirea când el veni către ea, o cuprinse iar frica. Fața lui era dură și fără expresie. Făcu un pas în spate, căzând pe marginea patului. Pierzându-și echilibrul, se trezi întinsă pe plapumă, cu Antonio aplecat deasupra ei, cu mâna pe brațul ei.

- Te rog... șopti ea, tremurând.

- Te rog ce? întrebă el aspru. Te rog, da... sau te rog, nu? Fii mai explicită.

- Ești monstruos, îi aruncă ea.

- Nu, nu sunt monstru. Sunt bărbat. Aparent, nu cunoști diferența. Și nu știi să te descurci cu nici unul, se pare, își bătu el joc. Liniștește-te. Nu am nici un interes să mai continui jocul ăsta. Am vrut doar să-ți demonstrez cât de copilăros-prostească e rezistența ta. Dacă voiam... dacă voiam într-adevăr....

În loc să termine, se aplecă mai mult, țintuind-o jos cu ambele mâini. Ochii lui o înspăimântară cu intensitatea lor violentă. Apoi totul fu pecetluit de sărutul lui, scurt și aspru, ca o pedeapsă, apăsându-i gura. O eliberă brusc, traversă camera și ieși, trântind ușa în urma lui.

Câteva momente ea zăcu acolo cu mintea în gol, conștientă numai de excitarea trupului său. Tremura și inima îi bătea rapid.

Sub clar de lună

Simți o durere la baza stomacului. Apoi mintea îi redeveni activă și se ridică frecându-și brațele, încercând să își clarifice gândurile. Teamă, hotărî ea, diagnosticându-și sentimentele și ignorând convenabil faptul că pasiunea, ca și teama, pot produce același gen de reacții.

Se ridică și, cu un mers nesigur, se îndreaptă spre oglindă. Părul ei era ciufulit și sălbatic, ochii aveau o privire răvășită. Putu să vadă încă urmele roșii lăsate pe brațele ei de apăsarea palmelor lui Antonio. Acestea îi amintiră de cealaltă apăsare, a gurii lui pe a ei. Involuntar, își atinse cu mâna buzele, care încă ardeau de cruzimea și pasiunea sărutului lui. Îți trecu limba peste ele, pentru a le răci, dar fără folos. Înfierbântarea, ca o arsură, avea să persiste.

Telefonul sună, trezind-o ca un șoc. Era Peter. - Trebuie să ne întâlnim la debarcader în douăzeci de minute. Ești gata? N-am întrerupt nimic, nu-i așa?

- Nu, replică ea brusc, nu ai întrerupt nimic, doar de la îmbrăcat. Când îl auzi chicotind la celălalt capăt al firului, corectă: adică schimbându-mi costumul de baie cu altă ținută, zise și apoi închise telefonul, supărată pe ea însăși pentru că simțea nevoia de a da explicații.

Sub clar de lună

Tot timpul fac ceva aiurea, gândi ea, cu ochii plini de lacrimi, căroră nu voia să le dea drumul.

Făcu un duș rapid, lăsând apa rece să îi răcorească trupul, spălându-i toată sarea de mare adunată dimineață. Poate, speră ea, îi va spăla la fel de bine confuzia și furia. Dușul îi calmă roșeața de pe brațe dar nu putu șterge amintirea corpului lui peste al ei, apăsarea buzelor lui, mai întâi tandră apoi crudă. Ce era în adâncul sufletului nu putea fi luat de apă.

Totuși ea se forță să se îmbrace rapid, pantaloni albi drepți și un tricou scurt albastru marin. Își machie buzele cu rujul cel mai strălucitor și arăta, spera ea, vioaie și nepăsătoare când se alătură celor douăzeci de adolescenți nerăbdători din holul hotelului.

Ochii ei scrutau nervos holul.

- Dacă te uiți după Antonio, a plecat. Tonul lui Sally era descurajant de dulce-compătimitor. A coborât acum câteva minute, îmbrăcat ca și cum s-ar fi dus într-un loc important. Arăta, pur și simplu, delicios... Lungi ultimul adjectiv pentru a-și sublinia admirația.

- Da. Avea și o valiză cu el. Cred că stătea aici la hotel. Știați asta, domnișoară Glenn? Întrebă Peter.

Sub clar de lună

- Știi foarte puțin despre seșor Antonio, răsponse Rhea scurt. Dar asta e mai mult decât destul.

Ignorând surpriza lui Peter și ascuțimea zâmbetului sceptic al lui Sally, Rhea îi conduse grupul spre chei și spre cuterul care îi aștepta. Uitară repede să mai pună alte întrebări, dar pe Rhea o preocupa încă enigma ghidului turistic ca oaspete la un hotel de lux.

Plimbarea pe mare fu agreabilă. Vântul suflă doar cât să o facă mai plăcută. Tinerii fură lăsați să manevreze pânzele și cârma, se entuziasmară făcând-o să se încline cât mai mult posibil. Erau supravegheați îndeaproape de echipaj și evident se distrau grozav, așa că Rhea nu avu prea multe de făcut decât să se relaxeze, să privească apa, să se gândească... și să își amintească.

În acea seară, la hotel, îl întrebă ca din întâmplare pe recepționar dacă ghidul, Antonio, venea des să stea acolo.

- Mă gândeam că l-am putea angaja și mâine pentru o ieșire, explică ea, tocmai inventând motivul.

- Îmi pare rău, nu înțeleg... Nu avem un ghid angajat la hotel. Antonio... care este numele de familie?

- Nu știi, răsponse Rhea. Nici măcar nu îi știa numele întreg, realizează ea ca un șoc. Nu

Sub clar de lună

știa aproape nimic despre el. Dar știa despre surâsul lui, devotamentul pentru istoria poporului său, umorul, apoi sarcasmul lui, aroganța și cruzimea. Încercase să îi domine trupul și acum îi domina gândurile.

- La naiba cu el, gândi, apoi realizează că trebuie să fi șoptit cuvintele tare din moment ce surprinse privirea uimită a recepționarului.

- Nu-i nimic, îi zise ea. Nu e important.

Asta continuă să își repete ei însăși în noaptea aceea și în ziua următoare. Ultima lor zi au petrecut-o făcând cumpărături și relaxându-se pe plajă, dar amintirea lui Antonio revenea constant.

Când s-au îmbarcat în cele din urmă în avionul de întoarcere, în ziua următoare, Rhea se simți eliberată.

- Bun, și cu asta gata, gândi ea considerând întâlnirea cu Antonio ca deja de domeniul trecutului și astfel, spera ea, micșorându-i efectul asupra ei.

Cu toate acestea, din nou, în apartamentul ei din New York, în aceeași seară, desfăcând bagajele, dădu peste portretul incomplet al lui Antonio. Îl pusese să pozeze privind dincolo de ea, către ocean, dar ochii pe care îi desenase ea o priveau direct, fix, intens și curioși. Fața era vie, la fel ca în realitate, și simțind la fel ca și răspunsul ei la

Sub clar de lună

imaginea ce o ținea în mână. Era talentul ei artistic, sau dorința, ce o făceau să pară așa?

Rhea nu știa.

Capitolul 3

După ce s-a întors, Rhea s-a cufundat în studii. Mai erau doar câteva săptămâni până la sfârșitul semestrului, iar temele de lucru se aglomeraseră. Avea de terminat două lucrări, din care una era descrierea arhitecturii Maya și a construcțiilor din Uxmal. Pe aceasta o lăsase la urmă, știind că avea să îi evoce alte imagini, imagini pe care se hotărâse să le alunge din minte.

În cele din urmă, nu mai putu amâna. Făcu un plan preliminar al ideilor, revăzu fotografiile pe care le făcuse în excursie, și stabili o întrevedere cu doctor Cramer, șeful catedrei de Istoria Artei. Ben Cramer îi fusese de asemenea profesor la cursul de Artă

Sub clar de lună

Mexicană și se oferise să îi dea consultații pentru lucrarea ei. Era interesat de evoluția tinerei studente eminente, iar el și soția lui Emma deveniseră prietenii, aproape părinții adoptivi ai fetei rămasă singură după moartea mamei ei.

Rhea se îndrepta spre biroul profesorului la întâlnirea stabilită, când o văzu pe secretară punând un anunț pe panoul de lângă intrare. Îi captă privirea. Era o ofertă de lucru pentru cineva cu studii de artă de a face parte dintr-o echipă arheologică în Mexic pe timpul verii. Salariul era modest și erau suportate toate cheltuielile. Cererile trebuiau trimise doctorului A.Ferrara care se ocupa de Muzeul de Arheologie din Mexico City.

Rhea dezlipi anunțul de pe panou.

- A mai văzut cineva asta? o întrebă pe secretara uimită.

- Nu, tocmai a sosit...

Rhea nu mai așteptă restul frazei. Fără a-și putea stăpâni emoția, năvăli în biroul șefului de catedră.

- Ați văzut asta? îl întrebă pe profesor când el privi surprins.

- Ce să văd? Rhea, de ce-ai sărit ca arsă? Explozie, sau farsă? Zâmbi la micul joc de cuvinte, dar, cum nu primi nici un răspuns la

Sub clar de lună

zâmbetul lui, realizează că Rhea era într-adevăr preocupată de ceea ce avea să-i arate.

- Calm... Așează-te și spune-mi ce ai acolo.

Formau un contrast, academicianul în vârstă, rezervat, scund și cu părul alb, și tânăra femeie zveltă și plină de viață, cu ochii scăpărând de emoție, cu speranțele luând-o înaintea cuvintelor incoerente.

- O asemenea ocazie! Mexic! Toată vara! O echipă arheologică... Poate Yucatán din nou... Oh, trebuie să obțin slujba asta!

El se luminează.

- Desigur. Echipa de vară a lui Ferrara! Deci de-asta te-ai aprins așa. Dar credeam că vrei să lucrezi la catedră în timpul verii.

Rhea păru încurcată pentru un moment.

- Oh, voiam. Adică... desigur, sunt recunoscătoare. Dar sigur nu va fi o problemă să găsești pe cineva. Știu că îmi faci o mare favoare. Ea îi aruncă o privire afectuoasă și recunoscătoare. Dar acum să renunț la așa ceva, doctore Cramer? Ceva atât de fascinant! Simți o emoție puternică, o senzație fizică în momentul în care un chip întunecat îi reveni în gând pentru o clipă.

- Liniștește-te. Încă nu ai câpătat slujba, sublinie Cramer râzând. Nici măcar nu ai trimis cererea încă. Și nici nu știu dacă ți-ai dori într-

Sub clar de lună

adevăr să lucrezi cu Ferrara. Îl cunosc, chiar foarte bine. A petrecut un an aici la Waverley.

- Trebuie să fi fost acum mult timp.

- Nu, numai cu cinci ani în urmă, dar înainte să fii tu aici. Acum cred că are vreo treizeci de ani. Și-a făcut o parte din teza de doctorat cu mine și ne-am înțeles destul de bine. Cred că de aceea mi-a trimis mie cererea pentru un student la arte,

- Vreți să spuneți că nimeni altcineva, nici un alt coleg, nu are anunțul acesta? Rhea se înveseli. Atunci voi fi singurul solicitant!

- Poate, dar te avertizez. Ferrara este un om dificil. Trăiește pentru munca lui. Cred că este singurul lucru important din viața lui. Nu are familie. Îl respect și chiar îl simpatizez, dar nu toată lumea o face. Este un savant eminent, dar în domeniul lui este pretențios și pisălog. Nu va fi o viață ușoară.

- Dar interesantă, contracară Rhea. Nu doresc o vară ușoară. Iar personalitatea lui Ferrara nu mă interesează. La urma urmei, nu mă mărit cu el.

Îl convinse pe Ben să sune la Ferrara în Mexico City. Din fericire, îl găsi. Din finalul conversației doctorului Cramer, deduse că Ferrara avea ceva rezerve în a accepta o femeie, studentă, în echipa lui, dar se lăsă

Sub clar de lună

convins de recomandările calde făcute de Doctorul Cramer.

Doctorul Cramer închise telefonul.

- Ei bine, felicitări pentru proaspăt-angajata artistă din echipa lui Ferrara. Sper că nu vei regreta, adăugă trist.

- Să regret! Sunt atât de fericită că simt nevoia să sărbătoresc!

- Da, asta e o idee! lui Ben Cramer îi veni un gând care îi făcu, evident, plăcere, căci zise: știu felul cel mai potrivit în care ai putea sărbători. Diseară este o recepție la Ambasada Mexicului, pentru lansarea unei noi expoziții de artă cu opere împrumutate din Mexic. Nu e o coincidență grozavă? Emma și eu suntem invitați iar tu, tânără domnișoară, ne vei însoți.

- Dar nu am invitație.

- Mă ocup eu de asta, nici o grijă, o asigură Doctorul Cramer. Nu e oare acesta modul cel mai bun de a-ți începe "interludiul" mexican?

- "Interludiul" mexican, repetă Rhea încântată. Fu de acord că era modul perfect.

Opulența recepției din seara aceea aproape că o copleși. În sala de bal a ambasadei, străluceau toate luminile și era plin de lume sofisticată. Rhea era conștientă că rochia ei albă cu croială simplă, care suferise mai multe readaptări, era foarte diferită de

Sub clar de lună

ținuta opulentă a celorlalte femei. Dar lucrul de care nu era conștientă era că tocmai această simplitate îi punea în evidență propria ei frumusețe, făcând-o să fie remarcată. Un umăr descoperit, încă frumos bronzat după orele de plajă de la Cancun, era o podoabă mai strălucitoare decât putea fi orice bijuterie. Fusta lungă și mătăsoasă se modela urmându-i mișcările.

Mișcările îi erau urmate și de niște admiratori, în timp ce Rhea se plimba prin sală uitându-se la niște piese de artă din expoziție. Când se afla în fața unei statui i se alătură un tânăr zvelt, cu alură aristocratică.

- Interesant, dar întrucâtva primitiv, nu? întrebă el.

- Oh, nu! Puternic, dar nu primitiv, protestă Rhea. Crezi că reprezintă zeul ploii?

Se întoarse pentru a discuta cu cel care venise lângă ea. Era de statură medie, doar cu vreo cinci centimetri mai înalt decât ea, foarte zvelt, cu tenul palid cu tentă măslinie. Avea ochi căprui, plăcuți, și trăsături chipeșe, dar moi.

- Poate, nu sunt sigur.

Accent spaniol, remarcă Rhea, dar abia observabil.

El ridică o sprânceană dezapreciindu-se.

Sub clar de lună

- Ar trebui să știu mai multe despre aceste opere din moment ce aparțin familiei mele. Permite-mi să mă prezint. Sunt Eduardo Lopez-Perreira. Spuse ca și cum s-ar fi așteptat ca numele să-i fie cunoscut și îi zâmbi lui Rhea, ca pentru a o cuceri.

- Sunt Rhea Glenn și cred că ai dreptate, îl muștră ea. Ar *trebui* să știi mai multe despre arta mexicană dacă ai acasă operele acestea fascinante.

Când află că Rhea era studentă la arte interesată de istoria mexicană, Eduardo fu încântat, declarând:

- Grozav! Mă vei învăța despre arta mexicană așa încât să pot aprecia mai bine colecția familiei mele. Vei vedea. Voi fi studentul cel mai conștiincios.

Când Rhea îi spuse că urma să plece în curând pentru a petrece vara în țara lui, se bucură enorm. Era evident că era atras de această nouă cunoștință și era gata să apropie relațiile.

Entuziasmul lui Eduardo se diminuea întrucâtva când auzi numele celui cu care avea să lucreze Rhea.

- Ferrara e un om mândru și arogant, o preveni el. Este un sfert indian, dar... să nu știi.

- Vrei să spui că încearcă să își ascundă ascendența indiană?

Sub clar de lună

- Din contră, explică Eduardo. Asta-i problema. Ferrara se poartă ca și cum ar fi sută la sută indian. Noi, mexicanii, avem și noi o moștenire spaniolă.

Era vizibil pentru Rhea că originea spaniolă domina viața lui Eduardo Lopez-Perreira. Era întrucâtva surprinsă că distincția puternică între clase și rase persista încă. Republica Mexic era mai bogată datorită dublei moșteniri, dar, când îi sublinie asta lui Eduardo, el păru sceptic.

- Teoretic, putem fi acceptați ca o societate mixtă de egali, spaniolul ca tată, indianul ca mamă, metisul reprezentându-i pe ambii, născut din amândoi. În realitate, totuși, există antagonisme care coboară în timp cu cinci sute de ani. Indienii nu îi pot ierta pe albi spanioli care au venit ca cuceritori, conchistadorii. Faptul că ei au adus și creștinismul, și cultura, unui popor înapoiat, este trecut cu vederea.

- Cu greu s-ar putea numi înapoiat! exclamă Rhea. Cum poți spune așa ceva? Civilizațiile Maya, Aztecă și Toltecă erau foarte avansate.

- Aceasta e numai parțial adevărat, o contrazise Eduardo. Spaniolii au fost cei care i-au învățat să crească animale domestice. Spaniolii sunt cei care au adus roata.

Sub clar de lună

Pe Rhea aceste argumente o exasperau. Se întreba dacă manualele de istorie pe care le studiase Eduardo la școală erau aceleași cu cele citite de mexicanii din clasele de jos, de cei din sate și de cei de origine indiană.

- Dar tot ei au adus și bolile vestului, și sclavia... Rhea se opri. Nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru a purta o astfel de discuție. Vocea ei ridicată atrăsese atenția celorlalți.

- Mă tem că nu am realizat că vechile antagonisme încă există, comentă ea cu o voce scăzută.

- Pentru mulți mexicani, asemenea chestiuni nu mai au importanță, îi spuse Eduardo. Cei mai mulți din popor sunt ocupați, cum ziceți, să unească capetele opuse. Ei înșiși sunt de origine mixtă și se asociază cu alții care sunt la fel. Descendența lor nu mai este la fel de importantă cum e să își facă un rost în viață. El se opri și oftă ușor. Rhea așteptă ca el să continue. Din păcate, există extreme. Pe de o parte, sunt indienii pur sânge care păstrează vechile obiceiuri și mod de viață, considerându-i pe albi intruși. Pe de altă parte, o lume diferită, sunt hidalgo, spaniolii get-beget, descendenții conchistadorilor care trăiesc altfel decât toți

Sub clar de lună

ceilalți. Iar, din păcate, unii se poartă și acționează ca și când ei ar fi încă conducătorii.

- Iar tu ești hidalgo?

El făcu un gest de resemnare.

- Da, fie că îți place, fie că nu, sunt.

Amărăciunea lui o miră pe Rhea. A fi născut într-un grup etnic sau social anume nu forța pe nimeni să accepte credința sau reacțiile. Era bucuroasă că educația americană pe care o primise ea îi imprimase o atitudine mai independentă. Dădu conversației o notă mai plăcută descriindu-i lui Eduardo copilăria ei cu un tată irlandez și o mamă americană.

- Am moștenit părul roșcat și temperamentul lui și flerul artistic de la ea, glumi Rhea. Ce e mai bun în ambele lumi.

Eduardo râse, uitând de supărare. El o admira pe această frumoasă tânără americană și lăsa să se vadă acest lucru. Rhea era flatată de atenția lui și găsea șarmul lui sofisticat foarte diferit de al absolvenților pe care îi cunoștea. De asemenea, și foarte diferit, gândi ea, de compatrioții lui, mai ales de unul care o tratase cu mult mai puțină considerație. Pe deasupra, Eduardo era singurul tânăr pe care îl cunoștea la recepție, așa că Rhea îl lăsa să îi monopolizeze întreaga seară.

Pe drum spre casă în seara aceea, Ben și Emma o tachinară pe Rhea cu noua ei

Sub clar de lună

cucerire. Rhea refuzase rugămintea lui Eduardo să îi permită să o conducă acasă, dar consimțise să ia masa cu el înainte de întoarcerea lui în Mexic.

- Bun, comentă Ben jovial, mă bucur că tânărul Lopez-Perreira a fost și el. Altfel ar fi fost o seară plicticoasă pentru tine numai cu oameni în vârstă. Păcat că pleacă atât de curând.

- Am impresia clară că tânărul și-ar prelungi șederea aici cu puțină încurajare, observă Emma Cramer, privind-o iscoditor pe Rhea.

- Ei bine, nu va primi o asemenea încurajare de la mine, spuse Rhea sfidător. Încetați să mai fiți mijlocitori de întâlniri. Am prea multe de lucru, cu lucrările și examenele de absolvire și cu pregătirile de plecare. Voi încerca să-mi cumpăr bilet de avion și să plec chiar după ultimul examen. Probabil că nu ar fi trebuit să accept nici măcar invitația la restaurant.

- Nonsens, dezaprobă Ben. Ai nevoie de puțină distracție. Păraai destul de deprimată după ce ai fost însoțitoare de grup. Tinerii aceia, sau altceva, trebuie să fi răpit ceva din tine.

Rhea fu surprinsă de percepția celui în vârstă.

Sub clar de lună

- Acesta părea un tânăr agreabil. Familia lui este foarte bogată și influentă. El s-ar putea dovedi un contact util pe care să-l ai în Mexic.

- Contact util, zise soția lui disprețuitor. Tu ce crezi. Eduardo Lopez-Perreira este prezentabil, sigur, încântător și foarte interesat de Rhea. El ar putea să-i facă șederea plăcută în Mexic.

- Oh, probabil voi fi prea ocupată ca să mai am timp pentru viața socială, zise Rhea.

- Adevărat, fu Ben de acord. Ferrara e un căpcăun când e vorba de muncă. Vei vedea ce contrast e între el și Eduardo Lopez-Perreira.

Toți păreau că o avertizează în legătură cu Ferrara, se gândi Rhea pregătindu-se de culcare în noaptea aceea. Probabil că exagerau, decise ea somnoroasă. Nu putea fi chiar așa de rău.

În următoarele patru săptămâni, Rhea nu avu prea mult timp să se gândească la viitorul ei șef. Fu cufundată în finalizarea studiilor și apoi prinsă în graba pregătirilor pentru plecarea din timpul verii. Cina cu Eduardo a fost singura ei seară nelucrătoare.

Eduardo făcuse pregătiri amănunțite iar Rhea încercă să se bucure de masa la elegantul restaurant franțuzesc și de locurile din primul rând la muzicalul de pe Broadway.

Sub clar de lună

Când Eduardo observă cum ei îi cădeau pleoapele de oboseală, către sfârșitul actului al doilea, se oferi cu politețe, dar și cu regret, să încheie seara devreme. Ea fu recunoscătoare deoarece abia mai putea ține ochii deschiși.

- Sper că nu e compania de vină, spuse el în taxi, în drum spre apartamentul ei.

- Absolut deloc, îl asigură ea. Doar că am învățat prea mult și am dormit prea puțin. Iar vinul franțuzesc a fost departe de a mă ajuta... Nu sunt obișnuită să beau vin la masă.

La ușa ei, Eduardo îi ceru o promisiune.

- În Mexico City, vom compensa seara aceasta pierdută. Îți voi arăta totul. Trebuie să mă lași să-ți fiu ghid.

Rhea se grăbi să accepte, gândindu-se ce contrast era între el și celălalt ghid pe care îl cunoscuse în Mexic. Eduardo era atât de amabil, un domn desăvârșit. Până și sărutul lui de noapte bună fu atât de gingaș, doar o atingere a buzelor lui, la care nu putea protesta. Prin contrast, își aminti de celălalt sărut, mult mai puțin blând, care îi învinețise buzele lăsându-i și o rană interioară.

Deși epuizată, Rhea nu putu adormi imediat după plecarea lui Eduardo. Fără a-și conștientiza intenția, scoase din sertarul biroului portretul încă neterminat al lui Antonio. Îl privi lung și dădu frâu liber emoției pe care

Sub clar de lună

imaginea o trezea în interiorul ei. Aici nu era nici un pericol să își amintească plăcerea dăruită de atingerea lui și dorința ei crescândă, la fel ca și teama, frustrarea și confuzia.

Două săptămâni mai târziu, când Rhea terminase de făcut bagajele și era gata să plece spre aeroportul John F. Kennedy și să zboare către Mexico City, își deschise din nou valiza în ultimul minut și băgă în ea portretul, fără să se întrebe de ce.

Mai târziu, în avion, se surprinse întrebându-se dacă munca ei cu Ferrara o va duce poate din nou la Uxmal. Încă se mai făceau multe lucrări arheologice acolo, așa că era perfect posibil. Dacă trebuia să-l întâlnească din nou pe arogantul Antonio, ar fi ca membră a unei echipe arheologice, nu ca însoțitoare a douăzeci de adolescenți gălăgioși. S-ar purta altfel, ar fi mai puțin vulnerabilă. Nu că și-ar fi dorit să-l vadă, își spuse, deși asta i-ar da ocazia să termine desenul... dacă el ar poza din nou pentru ea. Aceasta îi aminti de ultima ședință de pozat. Cu hotărâre, încercă să se gândească la altceva.

Mai bine s-ar gândi la întrevvedere cu doctorul Ferrara. La urma urmei, cu el va avea cel mai mult de lucru în următoarele trei luni. De ce ținuseră și Eduardo și Ben Cramer să o prevină în legătură cu el? În mintea ei,

Sub clar de lună

minimalizase temerile lor. Și ce dacă era dur ca pretenții? Era pregătită pentru lucru intens. Impresia ei inițială cum că el ar fi preferat un bărbat în echipă putea fi greșită. Chiar dacă nu era, Rhea era convinsă că i-ar putea schimba atitudinea.

Rhea era cum nu se putea mai optimistă când ateriză în Mexico City câteva ore mai târziu. Nici măcar drumul deprimant de la aeroport nu îi putu schimba starea de spirit. Urmase sfatul Emmei Cramer și rezervase o cameră la un hotel mic în Zona Rosa.

- Acolo e viața cea mai intensă, o informase Emma. Un fel de Greenwich Village ca aici, în New York. Și hotelurile sunt mai ieftine.

Ultimul argument fusese cel care o convinsese pe Rhea. Era adevărat că toate cheltuielile ei urmau să fie plătite de către cel care o angajase, dar nu era sigură cât era alocat pentru cazare și masă și când începea oficial perioada de angajare.

Era aproape ora șapte seara când șoferul o lăsă la hotelul ei, pe o stradă cu numele curios Hamburgo. Era o clădire ce părea confortabilă, construită în formă de "U" în jurul unei curți interioare (patio) cu aspect plăcut, cu o fântână în centru. Era prea târziu să încerce să îl sune pe doctorul Ferrara la

Sub clar de lună

muzeu în seara asta. Își va petrece prima seară aici doar plimbându-se prin jur și cunoscând orașul.

Când se înregistrează la recepție, găsi un mesaj telefonic de la Eduardo. Lăsase un număr de telefon unde să-l sune ea dar Rhea hotărî că și el putea aștepta până a doua zi. Își dorea plăcerea de a se plimba singură în acea seară.

Și cât de plăcut era! Mexico City era un oraș cosmopolit, exuberant și pulsând de viață. Merse mai întâi pe bulevardul central, Paseo de la Reforma. Era numit astfel în memoria revoluției dar, ironic, fusese construit din ordinul Împăratului Maximilian. Ajunse până la Catedrală și Primăria impresionantă înainte de a se întoarce în Zona Rosa, ceea ce pentru ea era deja cartierul ei.

Acolo, numele străzilor îi plăcură: Liverpool, Florența, Londra, Geneva. Deodată, realizează că strada ei fusese denumită astfel după orașul german Hamburg, nu după hamburgerul american, și râse în sinea ei. Totuși, Hamburgo îi aminti că îi era foame. Multitudinea și varietatea restaurantelor o zăpăciră. Va trebui să se aventureze mai mult cu altă ocazie. De data asta, se opri la Sanborns pentru un hamburger lângă hotelul ei. Cu greu putea fi considerat un deliciu

Sub clar de lună

culinar, dar ea era încă prea amețită pentru a mânca. Noaptea se făcuse deja rece când ea părăsi restaurantul, una din caracteristicile plăcute ale lui Mexico City. Se hotărî că făcuse destule pentru prima seară acolo. Se întoarse în cameră, începu să își desfacă bagajele, apoi abandonă în favoarea somnului binevenit.

Când se trezi a doua zi dimineața, era odihnită și plină de însuflețire.

- Îmi priește aerul mexican, decise ea. Trase draperiile pentru a lăsa să intre soarele dimineții, observând că fereastra ei dădea spre o străduță dosnică. Deși aceasta cu greu putea fi o priveliște încântătoare, chiar și această scenă îi plăcu când văzu negustorii gata să își deschidă prăvăliile și oamenii grăbindu-se la lucru. Era o confirmare că exista și realitatea de zi cu zi, nu numai romantism în Mexic. De fapt, și ea avea să își înceapă lucrul în acea zi.

Făcu dușul și se îmbracă, apoi se hotărî să termine de desfăcut bagajele înainte să iasă. Își puse pe umeraș hainele de oraș și scoase tot ce avea să-i trebuiască în timpul șederii în Mexico City, dar se hotărî să lase salopeta pe care o adusese pentru munca de teren, în geanta din dulap. Nu avea nevoie de ea aici. Când termină, era încă cu mult înainte de ora nouă, prea devreme pentru a suna la muzeu, așa că ieși pentru micul dejun.

Sub clar de lună

Când recepționarul o conduse în patio pentru micul dejun, fu încântată. Masa în aer liber, în stil mexican! Părea că totul voia să-i facă plăcere în ziua aceea. Ceilalți oameni o priveau când ea aștepta să ia loc. Nu își dădea seama că își zâmbea, ea însăși, desigur, stând acolo. Părea că zâmbește întregii lumi. Soarele îi juca reflexe chihlimbarii în păr, iar ochii ei străluceau plini de speranțe. Renunțase la orice machiaj în dimineața aceea, cu excepția rujului, așa încât și obrajii și nasul luceau. Cămașa ei de un verde marin, lungă doar până în talie, fără mâneci, era împodobită doar cu o curea lată, albă. Sandalele albe și o geantă mică din piele albă compuneau imaginea, pur și simplu fermecătoare.

Micul-dejun era un bufet care oferea cu mărinimie gustări pline de calorii. Deși când era acasă un suc de fructe și o cafea îi erau de ajuns, Rhea se hotărî să se respecte. E un banchet, nu un mic dejun, își zise umplându-și farfuria: ananas proaspăt și pepene galben, omletă, cârnați mexicani, prăjiturile și cafea. Mâncă totul cu poftă, spre amuzamentul chelnerului, tânăr și zâmbitor, care îi stătea prin preajmă întotdeauna gata să îi umple ceașca de cafea.

- Señorita ar mai dori altceva? întrebă el cu sollicitudine.

Sub clar de lună

- Dacă señorita ar mai lua ceva, nu ar mai încăpea în haine și ar exploda, replică Rhea râzând.

- Nu cred... Ochii lui examină apreciativ ceea ce vedea deasupra mesei.

Rhea îi ceru repede nota. Ar trebui să-și tempereze exuberanța. Poate fi greșit interpretată. Simți că asta îi va fi greu când pleacă de la masă, știindu-se urmărită de privirea chelnerului. Se simțea foarte fericită și încrezătoare.

Aceași dispoziție o avea și când urcă în camera ei pentru a suna la muzeu. Când ceru să vorbească cu doctor Ferrara, i se comunică interiorul lui apoi apelul i-a fost transferat în biroul lui. Răspunse chiar Ferrara, intimidând-o puțin cu un foarte brusc: "Da, ce este?"

- Sunt Rhea Glenn, doctor Ferrara. Tocmai am sosit în Mexico City seara trecută.

Tăcere. Apoi, un mirat "Da..a...a?"

Cum adică "Da?" Nu știa cine era?

- Sunt studentă la arte... Vă amintiți, cea recomandată de doctor Cramer.

- Da... artista care e și istoric de artă.

- Așa este.

De ce oare el n-a mai zis nimic?

- Ei bine, sunt aici, și sunt nerăbdătoare să vă întâlnesc.

- Chiar așa?

Sub clar de lună

Ce întrebare ciudată! Rhea încercă să răspundă politicos.

- Da, desigur. Am auzit foarte multe despre dumneavoastră și despre ceea ce faceți. Sunt nerăbdătoare să încep lucrul.

- Atunci, vino. Avem ceva de lucru pentru tine la muzeu. Trebuie făcute niște desene după vasele de băut descoperite recent în Yutacán. Trebuie copiate.

Era foarte repezit.

- Muzeul este în Parcul Chapultepec. Știi să ajungi?

- Nu. Abia am sosit și încă nu sunt obișnuită să circul pe aici.

- Îți poate explica recepționarul. Te aștept cât mai repede, zise și închise.

- Bun, murmură Rhea așezând încet receptorul, evident că nu este absolvent de la Dale Carnegie...

Se autoconvinse că bruschetea lui nu era rea-voință. Unii dintre cei mai străluciți profesori ai ei se purtau la fel de repezit, fiind prea absorbiți de munca lor pentru a-i mai preocupa complezențele. Vocea lui la telefon sunase ciudat și oarecum familiar, probabil din cauză că semăna cu a altor savanți pe care îi întâlneau, decise ea.

Rhea primi informațiile de la funcționarul de la recepție, găsi autobuzul cel bun și, după

Sub clar de lună

un drum plăcut prin Paseo de la Reforma, sosi la muzeu cu o ușoară emoție. Muzeul de Antropologie avea o arhitectură magnifică. Când Rhea îl urmă pe ghidul care se oferise cu amabilitate să îi arate drumul spre biroul doctorului Ferrara, văzu fugitiv vitrinele și exponatele impresionante din zone diferite. Ar trebui să își facă timp să exploreze toate acestea în profunzime. Acum însă, evident, nu era momentul potrivit pentru că "Marele Om" o aștepta. Epitetul se voia sarcastic, realiză ea, și se simți un pic vinovată. Își promisese să nu îl judece aprioric pe doctor Ferrara în funcție de ce auzise despre el.

Ghidul o lăsa la ușă. Rhea bătu dar nu primi imediat răspuns. Bătu din nou.

- Intră, spuse o voce aspră.

Rhea apăsă pe clanță, deschise ușa, păși înăuntru și încercă să zâmbească pentru a saluta persoana așezată la birou. Zâmbetul fu în zadar pentru că nu era cu fața la ea. Se întorsese, în fotoliul său rotativ, cu fața la fereastră, cu un teanc de hârtii în mână.

- Bună dimineața, zise Rhea vioi. El ar fi putut măcar să o privească.

- Sunt Rhea Glenn, trebuia să insiste. De fapt, avea să lucreze cu omul acesta în următoarele câteva luni.

Sub clar de lună

Atunci el se întoarse cu fața la ea și se ridică încet. Zâmbetul ei îngheță. Nu se poate!

Fără ca privirea lui, care o străpungea, să-i părăsească chipul, Antonio Ferrara făcu câțiva pași de la birou și se propti în fața ei.

- Deci, señorita Rhea și domnișoara Glenn, studenta lui Ben Cramer, sunt una și aceeași, eh?

Ce voia să spună? Era el surprins? Nu știa cine era ea când vorbise cu Ben Cramer?

- Iar Antonio, ghidul din Uxmal, și Antonio Ferrara sunt, de asemenea, unul și același. Ce coincidență ciudată oferă viața, nu-i așa, domnișoară Glenn?

Vocea lui era rece și calmă iar privirea dură.

Era diabolic. Era o situație inimaginabilă. Rhea abia mai putea respira, cu atât mai puțin să vorbească. Genunchii îi tremurau. Simți nevoia să stea jos.

Ca și când ar fi sesizat încurcătura, o luă de braț și practic o împinse în fotoliul de lângă birou pentru musafiri.

Nu putea fi aceeași persoană, se gândea ea disperată, chiar dacă atingerea lui făcea să-i fiarbă sângele. Îi amintea de felul în care îi răspunsese la ultima lor întâlnire, când îl credea un ghid chipeș indian.

- Dar... nu e... nu puteți...

Sub clar de lună

- Nu pot fi ce?

- Ghidul.

- Ba așa e, și pot fi. Vezi, señorita, să fiu ghid pentru grupul tău în ziua aceea la Uxmal a fost ideea *ta*, nu a mea.

- Cum adică? Ne așteptați lângă poartă... uniforma...

- Dragă señorita Glenn, dacă ții minte, stăteam la umbră, odihnindu-mă. Fiindcă veni vorba, ghidul vostru a ajuns foarte târziu și l-a costat pe șoferul autocarului că nu v-a ținut acolo să-l așteptați. Tu ai fost cea care a crezut că eram ghidul repartizat grupului vostru.

- De ce nu m-ai corectat?

- Pentru că mă plictiseam, iar tu erai o tânără frumoasă, răspunse el. Munca mea la Uxmal era gata pentru ziua aia și nu prea aveam mare lucru de făcut. M-a amuzat să joc rolul de ghid pentru voi.

Abia acum, Rhea înțelese curiozitatea cu care îl priviseră ceilalți ghizi când el îi conducea prin incinta monumentului. Își mai explică felul respectuos în care îl salutau. Renumitul Antonio Ferrara cu un grup de liceeni americani și naiva, prostuța lor însoțitoare.

- Te-a amuzat! repetă ea supărată. Își aminti întreaga secvență, inclusiv ziua următoare la Cancun când el continuase șarada. Își râsese tot timpul de ea.

Sub clar de lună

- Da, pot să văd de ce ți s-a părut nostimă toată chestia. Rhea încercă să-și păstreze vocea egală. Va trebui să mă obișnuiesc cu această nouă identitate, Doctore Antonio Ferrara.

- Și chiar așa vei face, seșnorita, adăugă el răs-picat, din moment ce sunt cine sunt și, după cât se pare, la cererea ta, șeful tău pentru următoarele luni. Am înțeles de la doctor Cramer că erai foarte dornică să ocupi acest post în echipa mea. Ei bine, dorința ți s-a îndeplinit.

- Dar nu am realizat că...

- Nici eu.

Putea fi adevărat? Ca atunci când Ben Cramer i-a prezentat studenta la telefon, el să nu fi realizat cine era? Nu părea posibil, dar de ce ar minți? Prenumele ei nu era unul obișnuit. Nu își mai amintea dacă Doctor Cramer îl menționase la telefon. Și nu își mai amintea nici dacă Antonio îi folosise numele întreg la Uxmal sau Cancun. Sigur că elevii o strigau pe numele de familie, dar dacă asta nu-l interesase atunci, putea foarte bine să nu rețină.

Antonio păru să coroboreze toate acestea când continuă:

Sub clar de lună

- Oricum, nu are importanță. Am nevoie de un artist în grup. Acum ești aici. Dacă ții bine minte, desenezi bine. Poți începe imediat.

- Ca și când... nimic nu s-ar fi întâmplat?

- Aparent, seînorita Rhea, memoria mea e mai bună decât a ta. Apucă brațele fotoliului ei aplecându-se peste ea, rostind aspru: *Nimic* nu s-a întâmplat. Tu ai talent să începi un proiect, nu să îl termini.

Strălucirea din ochii lui nu o putu interpreta decât ca expresia furiei. Trebuia să și-o tempereze pe a ei în fața atacului. El oftă și se ridică.

- Nu contează! Voi avea grijă să termini ce începi de acum înainte. Mă refer la munca ta, bineînțeles. Ce s-a petrecut între noi e neimportant.

Impersonalitatea lui o umili. Era atât de neimportantă pentru el! Amintindu-și de rememorarea îmbrățișărilor lui și de emoția produsă, lui Rhea îi fu rușine. Ei bine, cel puțin îi putea dovedi că e competentă profesional.

- Bineînțeles că aveți dreptate, Doctore Ferrara. Acel nonsens e trecut. Se ridică și îl înfruntă, cu mina neschimbată. Cu sânge rece, îi întâlnește privirea. Am venit de departe pentru a lucra la acest proiect. Sunt mai mult decât pregătită să încep.

Sub clar de lună

Zâmbetul lui era încă condescendent, dar vocea îi trăda o ciudă admirativă.

- Perfect! Atunci nu mai e nevoie să prelungim discuția. Îți voi arăta piesele cu care vreau să încep.

O conduse într-un atelier mare, luminos, dar plin de praf. Mesele erau pline de bucăți sparte din vase de lut și unelte. Pe rafturi se găseau mici obiecte, sculpturi, ustensile de toate felurile. La unele se vedeau lipiturile unde fuseseră îmbinate. Rhea era fascinată. Voia să ia în mână un fragment ce părea să facă parte dintr-o urnă.

- Nu atinge! urlă Antonio, speriiind-o atât de tare că era să o scape. Totul este așezat cu atenție cu motiv!

- Nu vreau să deranjez nimic. Aș fi pus-o la fel, exact cum am găsit-o. Nu e nevoie să țipați!

- Îmi pare rău. Nu părea. Dar Isabel petrece ore întregi asamblând toate aceste obiecte. E o muncă chinuitoare și pretențioasă.

- Sunt conștientă de asta. Am studiat acest gen de muncă. Oricine ar fi Isabel, nu are motive de teamă din partea mea. Poate aș ajuta-o chiar...

- Tu vezi-ți de desen, seșnorita, o întrerupse el. Așa ne ajuți. Lasă-ne nouă lucrul profesional.

Sub clar de lună

Deci așa avea să fie, gândi Rhea. "Ei" erau profesioniștii. Ea era doar copista. Strânse din buze pentru a nu-l contrazise.

Când Antonio îi arătă locul ei de muncă, se mai înmuie. Era șevalet bun montat lângă o fereastră mare, cu o masă pentru crochiuri și un suport cu creioane, tușuri și pensule. Acest colț era mai curat decât restul camerei. Cineva muncise din greu să i-l pregătească.

- Vei lucra în cea mai mare parte la masă. Dar ne-am gândit că ai prefera șevaletul în cazul în care ți-ai dori să lucrezi pentru tine.

- Apreciez foarte mult, spuse ea recunoscătoare.

- Nu că ai avea prea mult timp, continuă el morocănos, stricând iar totul. Dacă ești așa nerăbdătoare, poți începe imediat. Urnele mari de lângă perete! Fă-le pe acelea întâi. Desene la scară, te rog, și marchează măsurătorile. Apoi, fără a-i mai spune ceva, se răsuci pe călcâie și plecă.

Rhea era iritată și ușurată în același timp. Atitudinea lui o exaspera, prezența lui o deconcerta, dar plecarea lui o întrista.

Se plimbă prin cameră câteva minute, acum liberă să atingă unele obiecte. El nu trebuia să o trateze ca și când ar fi fost o studentă începătoare de colegiu. Știa cum să

Sub clar de lună

se poarte cu obiectele. Zâmbi strâmb, cu bărbații nu știa cum să se poarte!

Apoi se apucă de lucru. Rhea refăcu de câteva ori primul desen, hotărâtă să îl execute meticulos. Știa că era prea preocupată și se surprinse ascultând pașii care i-ar fi semnalat întoarcerea lui Antonio pentru a-i verifica evoluția, dar nu o deranjă nimeni toată dimineața. Rhea termină încă două desene. Gâtul începuse să o doară de la aplecatul peste planșeta de desen. Fu uimită să constate că era deja ora două.

Să facă o pauză de masă? Antonio urma să se întoarcă? Rhea nu știa ce ar trebui să facă. Trebuia să se întindă, totuși, pentru a-și dezmoți mușchii. Se ridică și își roti capul pentru a mai slăbi încordarea. Silueta ei se profila în fereastră, iar mișcarea corpului ei întinzându-se făcea ca materialul verde al bluzei să se muleze pe sânii ei plini, frumos conturați.

- Arăți ca o dansatoare.

Vocea din ușă o făcu să tresară. Rămase imobilă un moment. Antonio intră în cameră.

- O siluetă verzuie pe cerul azuriu, ce imagine încântătoare!

Sub clar de lună

Conștientă de poziția ei, își reluă ținuta normală, netezindu-și rochia. Luă în mână desenele.

- Cred că schițele acestea ar trebui să te intereseze mai mult, Anto... Doctore Ferrara. Sunt cum trebuie?

El își mută încet privirea de la ea pentru a se uita la desene.

- E bine, dar nu trebuia să insiști asupra detaliilor. Renunță la umbre. Fă doar copii simple, nu opere de artă.

- Oh, încercă ea să-și mascheze dezamăgirea. Cum doriți. Să le refac?

- Nu-i nevoie. Dar fă-le mai la repezeală pe celelalte.

Ea se așeză pentru a-și relua lucrul.

- Nu chiar acum, Rhea. Încă nu ai luat prânzul. Muzeul are un restaurant. N-ai vrea să...

Ea așteaptă cu speranță ceea ce putea fi o invitație, dar o întrerupere nu îl lăasă să termine.

- Señorita Glenn... Rhea... deci ți-am dat de urmă! De ce nu m-ai sunat?

Ușa fusese deschisă larg de Eduardo Lopez Perreira, care acum se îndrepta spre Rhea gata să o îmbrățișeze. Ea fu surprinsă să îl vadă acolo, dar avu destulă prezență de spirit

Sub clar de lună

să îi întindă mâna pentru a-i para intenția ceva mai personală.

- Aveam de gând să te sun mai târziu, îi zise Rhea. De unde știi că sunt aici?

- Fiindcă știam că lucrezi aici cu Ferrara, mi-am încercat norocul să te găsesc la muzeu.

Eduardo salută prezența lui Antonio cu o ușoară înclinare a capului.

Cu stângăcie, Rhea încercă să le facă cunoștință.

- Doctor Ferrara, acesta e Eduardo-Lopez Perreira. Ne-am cunoscut de curând la New York.

- Domnul Lopez-Perreira și eu ne cunoaștem deja, spuse Antonio cu răceală.

Cei doi bărbați se priviră cu antipatie ascunsă, punând-o pe Rhea mai mult în dificultate. De ce trebuia Eduardo să apară tocmai acum în scenă?

- Sper că nu întrerup nimic, zise Eduardo. Dar nu se poate să fi început deja lucrul.

- De ce nu? îl provocă Antonio. Unii din noi nu suntem așa de norocoși încât să fim angajați de un unchi bogat.

Rhea văzu cum Eduardo încremeni de furie. Din păcate, totuși, era cu mulți centimetri mai scund și mult mai slab decât Antonio. Avea

Sub clar de lună

un anumit aer aristocratic, care însă se risipea în fața autorității lui Antonio.

Încercând să slăbească tensiunea, Rhea spuse viori:

- Oricum eram pe punctul de a face o pauză. Cred că mi-ar prinde bine o recreație și un prânz.

- Da, noi tocmai plecam la masă, confirmă Antonio.

În sinea ei Rhea gândi "Noi? Noi plecăm?" - el nici măcar nu o întrebase.

- Atunci, pot veni cu voi? întrebă Eduardo. Își reluase aerul lui obișnuit de orășean. Chiar asta aveau de gând când am venit să o caut pe señorita.

Rhea era jenată de tăcerea lui Antonio. Ea răspunse:

- Dar sigur că da. Nu-i nici un motiv pentru care să nu iei masa cu noi. Era mai puțin sigură decât tonul ei. Nu-i așa, Doctore Ferrara?

Antonio o privi cu atenție.

- Nu, absolut nici unul, aprobă el brusc și porni.

Eduardo ar fi preferat un cadru mai somptuos decât restaurantul muzeului, dar hotărî cu înțelepciune să nu zică nimic. Deși înainte îi fusese foarte foame, Rhea își pierduse acum orice poftă de mâncare. Cei doi

Sub clar de lună

se duelau verbal, fără ca vreunul să-l slăbească pe celălalt. Asta făcea ca atmosfera să fie încordată.

Aparent, apetitul lui Antonio era cel mai puțin afectat, observă Rhea cu resentiment. Toți comandaseră același fel, "ensalada de camarón", o salată rece de creveți pe care Antonio o mânca cu poftă în timp ce Rhea ciugulea dintr-a ei. Eduardo era mai preocupat de conversație decât de mâncare.

Rhea era de partea argumentelor lui Eduardo. El trebuia să alterneze comentariile cu complimente pentru ea, cu răspunsurile defensive sau agresive către Antonio. Antonio nu avea asemenea probleme. El îi trata pe amândoi cu aceeași răceală, gândi ea cu tristețe.

- Este un noroc pentru mine că lucrezi în Mexico City, Rhea, zise Eduardo. Vom fi mai des împreună. Timpul nostru la New York a fost prea scurt.

Ce "timp la New York?" Rhea era încântată că Eduardo dădea impresia că ei petrecuseră mai mult timp împreună. Antonio, cu ochi impenetrabili, își muta privirea de la unul la altul.

Ea era pe cale să comenteze că toată cunoștința lor se baza doar pe două întâlniri, când Antonio remarcă:

Sub clar de lună

- S-ar putea să nu stăm aici cât am plănuit inițial, seșor. Mai bine ai folosi cea mai mare parte a timpului pe care îl ai.

- Oh, dar așa am și de gând, afirmă Eduardo, începând chiar acum. Am mașina afară, Rhea. Este o zi superbă. Te iau într-un tur al orașului. Nu trebuie să te întorci la lucru, nu-i așa?

- Întreabă-mă pe mine, sunt șeful ei! ordonă Antonio scurt.

Deși îi dis plăcu tonul lui, Rhea se bucura la gândul că Antonio se implica în deciziile care o priveau. De asemenea, avea dreptate. Era cel care o angajase și putea să îi comande cum să-și organizeze timpul, adică orele de lucru.

- Nu pot pleca acum, îi spuse lui Eduardo. Am de lucru.

- Dar nimeni nu lucrează în zi de sărbătoare, insistă Eduardo.

- Sărbătoare? se întrebă ea.

- Douăzeci și nouă iunie este ziua Sf.Petre și a Sf.Paul. Nu ai observat că nu lucrea nimeni altcineva în laborator sau în studio, sau cum îl numiți? Eduardo se uită cu răutate la Antonio. Tu și Ferrara erați singurii.

Așa deci.

- Ceilalți vor veni mâine, îi spuse Antonio. Nu lucrează azi. Dar, pentru că erai atât de nerăbdătoare să începi...

Sub clar de lună

- Oh, eram! Sunt! întrerupse ea. N-aş vrea să credeţi că...

- Nu cred nimic. Dar aparent zelul tău de mai devreme s-a risipit în faţa ofertei tentante a lui Eduardo. Dacă vrei, poţi pleca. Sper că vei fi gata de muncă mâine dimineaţă. La nouă fix, te rog. Adios!

Plecă fără să mai aştepte măcar o replică. Protestele lui Rhea erau înăbuşite. "Dacă vrei..." spuse el. De unde ştia ce voia ea? Nu îi dăduse ocazia să-şi exprime dorinţele. Oferta lui Eduardo nu îi diminuase dorinţa de a lucra. Pe de altă parte, pretenţiile lui Antonio o făcuseră să se îndoiască de abilitatea ei de a face faţă situaţiei, să îi satisfacă cererile.

Disperarea ei contrasta cu dispoziţia aproape triumfătoare a lui Eduardo.

- Bun, se pronunţă el. Acum ne putem bucura de o după-amiază plăcută. Mă temeam că va dori să vină cu noi. Ce om dificil, nu?

Rhea încuviinţă în tăcere.

- Şi să te pună la treabă chiar din primul minut după ce ai sosit! Atât de inutil! E obsedat. Nimeni altcineva nu lucrează astăzi. Apoi, Eduardo adăugă: deşi, în felul acesta, te putea avea doar pentru el...

Rhea respinse imediat ideea.

Sub clar de lună

- Prostii! Sigur că nu era interesat să mă aibă pentru el. M-a lăsat singură toată dimineața. Se plângea oare?

- Ah, dar după-amiaza? îi aminti Eduardo, răutăcios. Nu știm ce avea de gând după-amiaza, nu?

Nu. Ar fi procedat oare Antonio altfel dacă nu dădea Eduardo buzna peste ei? Eduardo nu o lăsa să zăbovească asupra acestei întrebări care o frământa.

- Nu știu ce voia el, dar știu ce am eu de gând, declară el. Distracție! Voi fi ghidul tău pentru distracțiile din Mexico City. Vom uita complet de încuiatul Doctor Antonio Ferrara!

Capitolul 4

Când Rhea se trezi în dimineața următoare, nu fu cu același sentiment de anticipare bucuroasă pe care îl avusese cu o zi înainte. Într-adevăr, se trezi cu o tresărire, amintindu-și de ordinul brusc al lui Antonio: "La nouă fix, te rog!". Întârziase? Nu auzise soneria ceasului. Panica ei se liniști când văzu că încă nu era nici șapte a.m.. Soneria fusese potrivită pentru șapte și treizeci. Se lăsă să cadă la loc pe pernă, dar știa că nu va adormi. În ce intrase?

Turul orașului de ieri după-amiază împreună cu Eduardo ar fi trebuit să fie o plăcere. Realiză acum că abia își mai amintea pe unde merseseră, ce văzuseră, sau ce spusese Eduardo. Fusese distrasă, cu mintea

Sub clar de lună

revenind tot timpul la muzeul din Parcul Chapultepec și la cel care lucra acolo. Eduardo o dusesese din nou în zona aceea seara, la faimosul restaurant Del Lago, pentru cină.

- Mult mai frumos decât sala de mese a muzeului, nu-i așa? întrebă el mândru. Sigur că era. Un perete din sticlă dădea spre un șir lung de fântâni care erau spectaculos iluminate pentru a pune în valoare cascadele ingenios construite. Sala era uimitor de elegantă, mâncarea sofisticată, iar serviciul impecabil. Deși impresionată, Rhea nu se putu relaxa complet și profita de bucuria serii.

Respinse sugestia lui Eduardo de a merge la un alt club unde puteau vedea un program artistic și dansa.

- Eduardo, sunt, într-adevăr, epuizată. A fost o zi lungă. De fapt, toată săptămâna asta a fost atât de plină. Simt că aş putea dormi o săptămână întreagă.

- Sigur, ești obosită, aprobă Eduardo cu simpatie.

- Și trebuie să lucrez mâine, oftă ea.

- Pentru morocănosul Antonio Ferrara, adăugă el, care nu e un om ușor de mulțumit.

Acestea erau cuvintele pe care și le aminti Rhea stând întinsă în pat, pregătindu-se să fie gata să îl vadă din nou pe Antonio. Era ușor să fie gata fizic. Să facă un duș, să-și

Sub clar de lună

perie părul, să îmbrace o rochie potrivită și să se macheze puțin. Dar a fi pregătită psihic era cu totul altceva. Se străduia să-și găsească starea mentală potrivită, mai importantă decât o rochie potrivită.

Cum să se poarte? Cum o va saluta el? Ar trebui să facă vreo referire la neînțelegerea zilei anterioare, să încerce să îl asigure că ea dorise să lucreze? Îl va mulțumi munca ei? Așa cum subliniasse Eduardo, nu era un om ușor de mulțumit.

Se sculă din pat, cu mintea încă agitată. Făcu dușul și se îmbracă cu mare grijă, alegând un tricou obișnuit en-coeur, marinăresc, și o fustă petrecută, albastră cu ruginiu. Își machie ochii, apoi se șterse, obrații, și apoi se șterse. Încercă o culoare de ruj. Prea tare. Cel de culoarea caisei era mai bun, dar greși conturul. La a treia încercare, reuși. Apoi, se examinează. El va trebui să o aprobe.

Apoi fața care o privea din oglindă își schimbă expresia când realizează ironic ce făcea. Ca și primul desen făcut cu o zi înainte, refăcea machiajul de multe ori încercând să facă totul bine, încercând să anticipeze ce l-ar mulțumi pe Doctor Antonio Ferrara.

Această observație o făcu furioasă pe ea însăși. Lucrul era altceva, acolo avea un angajament și o obligație. Dar aici trebuia să se

Sub clar de lună

oprească. Pe de altă parte, Antonio exprimase foarte clar că nu mai avea deloc vreun interes personal în ceea ce o privea, dacă avusese într-adevăr vreodată. O turistă ușuratică, un ghid amarez, acesta era modul în care el alesese să claseze întâlnirea lor din primăvară. Nu fusese în stare să se descurce cu el sub deghizarea aceea, nici să-și stăpânească emoțiile pe care i le stârnise. Va avea mai mult succes cu antropologul autoritar și rece pentru care va trebui să lucreze?

Spre dezamăgirea chelnerului tânăr, admirator, care o servise în dimineața anterioară, Rhea mănca doar fructe și cafea la micul dejun, pe terasa restaurantului.

- Señorita nu se simte bine? întrebă el cu solitudine când lăsa ceașca de cafea pe jumătate plină pentru a semna cecul.

- Oh, sunt bine, îl asigură ea. Doar că nu îmi este prea foame astăzi. Asta era adevărat. Și am întârziat la lucru. Asta era minciună.

De fapt, prinse un autobuz imediat și ajunsese la muzeu la opt și douăzeci a.m.. Se gândi să se plimbe prin parc un timp pentru că era așa devreme, dar renunță la idee. În acea dimineață, o astfel de plimbare nu i-ar fi făcut nici o plăcere. Se gândi că ar putea la fel de bine să intre și să-și pregătească lucrul înainte de sosirea lui Anto... a Doctorului Ferrara.

Sub clar de lună

Dar nu fu așa. Sosise acolo înaintea ei. De fapt, era în atelierul ei, stând la masa ei, uitându-se la desenele pe care le făcuse cu o zi înainte. Prezența lui neașteptată o deconcertă când stătea în prag, de partea cealaltă a camerei. Toate încercările ei de a-și compune o stare de spirit pentru a-l înfrunta eșuară. Antonio, ca de obicei, fu stăpân pe situație.

- Intră, ordonă el. De ce stai acolo? Ea se supuse. Ești punctuală, văd. E o trăsătură bună.

Era sarcastic? Voia să însemne că nu avea altele?

- Mă uitam iar peste desenele astea. Sunt într-adevăr foarte frumoase, și făcute cu mare acuratețe. Poate că am fost prea critic ieri. Am vrut numai să spun că, pentru scopurile mele, nu trebuie să faci o muncă de prea mare finețe. Nu cer rafinamente.

Iar începe, gândi ea, cu afirmații ambigue care o nedumereau în legătură cu un posibil dublu înțeles.

El se opri o clipă și o privi întrebător:

- Ei bine... nici un comentariu din partea ta... nici măcar bună dimineața?

Rhea realizează că nu rostise nici un cuvânt de când intrase în cameră. Rămăsese înțepenită în cadrul ușii, se apropiase de el la

Sub clar de lună

comandă, apoi stătuse în fața lui ca o mumie. Nu-i de mirare că o considera prostă.

- Oh, scuze... se bâlbâi ea. Bună dimineața. Doar că... am fost surprinsă să vă găsesc aici... Își reveni și continuă mai ferm: și surprinsă să vă aud spunându-mi ceva drăguț, ca schimbare.

Lui îi jucă un zâmbet în colțul gurii.

- Îmi place să încep lucrul devreme, ca și ție. Așa că cel puțin avem ceva în comun. Sunt capabil să spun lucruri drăguțe, când văd ceva ce admir. Ca apariția ta în dimineața asta. Ești proaspătă și naturală ca dimineața însăși. Până și rujul tău pare proaspăt, umezit de rouă.

- Este... e caisă, bâlbâi ea, luată prin surprindere de complimentul lui.

- Atunci și gustul trebuie să fie pe cât de proaspăt pare.

Se ridică deodată și cu o mișcare rapidă, blândă, o trase către el. Ea își ținu respirația și apoi o simți înăbușită când gura lui se apropia încet de a ei. Totul atât de neașteptat, că era fără apărare. Scăpă unica ei geantă pe care o avea în mână și abia știu când îi căzuse. Știa numai de apăsarea dulce, moale, a gurii lui și apoi a limbii lui când îi gusta buzele cu o atingere ușoară, senzuală. Apoi gura lui o acoperi din nou pe a ei, primindu-i acceptarea, când ea își simți buzele mișcându-se cu ale lui.

Sub clar de lună

El o ținea în brațe, cu genunchii atât de slabi încât ea simți că nu putea sta fără el. În același timp, ea simți o putere crescând în ea, o putere a emoției de care se temea că o va domina.

Apoi, la fel de neașteptat cum o trăsese spre el, Antonio îi dădu drumul, lăsând-o fără echilibru.

- Da, are gust delicios. Te felicit pentru alegerea aromei. Caisă, da? Ce mod plăcut de a începe dimineața! Zicând asta, se aplecă în genunchi, luă geanta de jos și i-o dădu înmărmuritei Rhea. Când realizează ce se întâmplase, Rhea simți cum roșeața îi inundă fața. Era de rușine.

Antonio observă. Cu o ridicare din sprânceană, spuse:

- Nu-ți fie jenă. Gândește-te ca la o strângere de mână dimineața, un fel plăcut de a începe ziua de lucru. Ceea ce îmi amintește, concluzionează el cu un oftat exagerat, că mai bine m-aș duce la lucru.

El ieși oprindu-se la ușă cu un ultim ordin:

- Prezintă-te celorlalți când vin. Ar trebui să fie aici pe la nouă, dar s-ar putea să fiu prins. Și închise ușa în urma lui.

Rhea nu fu în stare să facă nici o mișcare, mintea ei încercând să cuprindă evenimentele acelor câteva minute. Totul

Sub clar de lună

fusesse atât de neașteptat. Nu se așteptase să îl găsească acolo; nu se așteptase să o salute cu atâta curtoazie; nu se așteptase să o sărute; nu se așteptase ca ea să își dorească sărutările lui. El o făcea deliberat să își piardă echilibrul, ca pentru a dovedi că putea face asta oricând cu ea. Chiar și sărutul lui era o demonstrație sarcastică a controlului, nu a afecțiunii sale. Știind toate astea, de ce nu își putuse opri trupul de la a-i răspunde? Niciodată până atunci nu trecuse prin așa ceva, nu simțise nevoia de a răspunde. Dincolo de un sărut, două, fusesse ușor pentru ea să descurajeze orice încercare de a face dragoste. În cazul cel mai bun, tot ce simțea fusesse compătimire pentru nevoile și dezamăgirile bieților tineri care o curtau. În cazul cel mai rău, o indignau pretențiile lor amoroase. Întotdeauna, fusesse vag conștientă că pasiunea era ceva ce nu trăise încă, ceva ce era încă rezervat pentru viitor. Oare acum sosise momentul?

Rhea nu voia să lase să fie așa, nu cu acest bărbat care o trata cu dispreț. Intenționat, își îndepărtă acest episod din minte. Dacă el putea considera totul ca o strângere de mână, așa va face și ea. Începu hotărâtă lucrul. Uitând de felul meticulos în care începuse cu o zi înainte, Rhea lucra acum repede, aproape cu febrilitate. Pe la nouă, începuse al doilea

Sub clar de lună

desen. Îi arată ea lui, gândi când auzi ușa deschizându-se. Dar nu era Antonio.

Un bărbat în vârstă, trecut cu mult de cincizeci de ani, intră în sală. Avea o statură greoaie, cu un cap leonin și o ținută falnică. Era urmat de o tânără brunetă, frumoasă, la vreo douăzeci și șapte de ani, care o fixă pe Rhea cu suspiciune. Bărbatul se apropie de Rhea, cu un zâmbet ce-i încrețea și mai mult fața brăzdată. Purta o cămașă gen tunică, cu mâneci scurte, și pantaloni de bumbac, și ținea în mână o pălărie de paie cu boruri largi. În cealaltă mână avea un baston încovoiat la mijloc, cu aspect ciudat. El văzu cum Rhea îl privea cu curiozitate.

- Cu asta mă ajut când urc pe pietre în locuri istorice, explică el. Apoi se prezentă: sunt Leochan, ghidul lui Tonio.

Tonio? Trebuie să fie vorba de Ferrara, se gândi Rhea. Numele i se potrivea.

- Iar aceasta este fiica mea, Isabel.

- Te rog, tată, folosește și numele de familie, zise tânăra. Acum nu suntem la țară, unde toți se cunosc.

Se întoarse către Rhea:

- Sunt Isabel Tikal. Doctor Tikal, adăugă ea imperativ și inutil. Deci aceasta era Isabel, cea a cărei muncă Antonio era atât de

Sub clar de lună

preocupat să o protejeze. Isabel era cea care asambla fragmentele de ceramică.

Rhea se prezentă.

- Oh, da, artista, luă Isabel cunoștință, fără a fi impresionată.

Leochan râse.

- Trebuie să o scuzi pe fiica mea, señorita Glenn. Este arheolog, acum și asistentă universitară, o onoare pentru cineva atât de tânăr, mai ales femeie. "Muy importante" glumi el. Foarte important! Îi comandă până și tatălui ei. Uită că arheologii abia acum încep să învețe ceea ce civilizația Maya a știut dintotdeauna.

Această luare peste picior era evident o parte dintr-o continuă polemică cordială dintre cei doi. Chipul lui Isabel se destinase când ea zâmbi drăgăstos către tatăl ei.

Rhea trebui să admită că Isabel era într-adevăr frumoasă - prezentabilă era un cuvânt mai potrivit. Deși mai scundă decât Rhea, având cam un metru șaizeci, părea înaltă datorită ținutei ei, dreaptă și suplă. Părul des, negru, era strâns la spate într-o coadă împletită ce-i acoperea ceafa. Avea sprâncene dese, negre, deasupra ochilor căprui, migdalați. Nasul era proeminent și în vânt, dar perfect desenat pentru fața ei. Numai gura nu-i era

Sub clar de lună

caracteristică, mică și deseori încrețită a supărare.

- Tata are o plăcere enormă să citească cele mai noi speculații ale arheologilor nord-americani și europeni. Ei descifrează ultimele simboluri și analizează sculpturile și ce e gravat în piatră numai pentru a veni cu noi teorii, care, insistă tata, sunt complet greșite, sau, când sunt corecte, au fost dintotdeauna cunoscute în folclorul nostru.

Leochan râse scurt:

- Ei bine, tecriile noastre sunt la fel de bune ca ale lor. Nici nu au vreo evidență scrisă. Cel puțin Tonio și eu le avem în sânge.

- Tu și sângele strămoșesc, își bătu joc Isabel. Pe deasupra, Tonio e doar un sfert mayan, ții minte?

- Dar cum rămâne cu adopția? întrebă un glas vesel. Nu intri la socoteală dacă ești mayan adoptat?

Noul venit era Sam Ross, un arheolog american de la Universitatea din Arizona, plin de umor, harnic și, după spusele lui Ben Cramer, strălucit. Lucra de mai mulți ani cu Ferrara în munca de teren, vara. Sam avea în jur de patruzeci de ani, era scund, cu o barbă brunetă și părul sârmos, spicat cu argintiu.

- Un mayan adoptat, trecut prin Canarsie. Brooklyn și Phoenix, Arizona. Poate

Sub clar de lună

că arăt ca din Brooklyn la exterior, dar inima mea aparține ținutului Yucatán. Iar tu, presupun, ești Rhea Glenn, artista cerută de Tonio. Ochii lui o privesc aprobator. Tonio are noroc de data asta. Poate chiar a primit mai mult decât a cerut.

Rhea se întreba ce voia să spună.

- Suntem norocoși, Leochan, continuă Sam galant. Artista noastră e destul de drăguță pentru a fi subiectul propriei ei picturi. Cu asemenea sursă de inspirație, chiar și eu aș lua imediat pensula în mână.

Rhea îi plăcu imediat pe Sam și pe Leochan. Cât despre Isabel, avea să mai judece. Evident că nici cealaltă nu era gata să o primească cu brațele deschise. Rhea se întreabă dacă Isabel o considera rivală. Poate că relația ei cu Antonio Ferrara avea atât un aspect profesional, cât și personal.

Când Antonio li se alătură o jumătate de oră mai târziu, Rhea căută un indiciu în comportamentul lui, dar nu găsi nimic. Nimeni, privindu-l, nu ar fi putut descoperi atitudinea lui personală față de Isabel Tikal. Și nici nu ar fi putut bănuși că în urmă cu o două ore o strângea în brațe pe tânăra artistă, pe care acum o trata cu o asemenea autoritate impersonală.

Sub clar de lună

Când Sam îl tachină că gustul lui pentru artiști se îmbunătățise anul acesta, comentariul lui Antonio fu doar un concis: "Da, cred că se descurcă".

- Bine, cu un asemenea vot de încredere, cum aş putea da greș? zise ea caustic, și descoperi licărire de surpriză în privirea fixă pe care i-o aruncă Antonio. Gândeă că ea e complet lipsită de spirit?

După câte s-ar părea, grupul se reunea neoficial în fiecare dimineață pentru a discuta progresele făcute și pentru a planifica lucrul zilei respective. Rhea stătu mai la urmă în dimineața aceasta. Era nou venită și nu putea contribui cu nimic încă. Ascultă avidă, hotărâtă să învețe cât de mult putea. Sam îi observă interesul, iar la sfârșitul discuției, sugerează că Rhea ar dori poate să petreacă ceva timp în biblioteca muzeului. Ea fu încântată de sugestie și, de asemenea, de oferta lui Sam de a-i împrumuta orice carte din vasta sa colecție.

- Tonio are chiar mai multe volume ca mine, punctă Sam. Sunt sigur că nu s-ar supăra să le folosești.

- Dacă Rhea își poate găsi timp, comentă Antonio. Cu o viață socială atât de activă, va fi imposibil.

Sub clar de lună

- Sunt sigură că voi avea timp, contracăra Rhea, din moment ce eu îmi stabilesc obligațiile sociale.

- A, a...a...a.. cugetă Antonio. Mă întreb cât îi va plăcea lui seňor Lopez-Perreira să fie vioara a doua, în fața unui text de antropologie!

Rhea o văzu pe Isabel pălind, apoi camuflându-și rapid surpriza de pe chip. Rhea se întrebă de ce o deranjase remarca lui Antonio. Apoi, de ce mascase totul imediat? Acești oameni se pricepeau să o deruteze, cu excepția lui Sam, căruia îi încredință conversația tot restul zilei.

La sfârșitul programului, Rhea și Sam ieșiră împreună. Lângă intrare, dădură peste Antonio într-o discuție aprigă cu un bărbat impunător cu aer foarte autoritar.

- Uh, oh, notă Sam, încă o discuție cu Gutierrez.

- Cine e Gutierrez?

- Unul din directorii muzeului, șeful care se ocupă de strângerea fondurilor. A reușit să obțină finanțare din orice sursă posibilă. Ne-a ajutat cu banii și pentru munca de teren, și pentru a aduce și monta noi exponate în muzeu. Dar el și Antonio ajung la cele mai violente discuții. Știu că se respectă personal unul pe celălalt, dar au idei atât de diferite, și

Sub clar de lună

personalități atât de diferite, că se bat tot timpul.

Când Antonio li se alătură, fumea încă.

- Parada modei în sala Aztecă! Ai mai auzit ceva la fel de idiot? Vreun designer francez care împopoțonează creațiile cu tot felul de pene vrea să-și prezinte aici colecția. Iar Gutierrez se gândește serios la asta!

- Poate pentru a face publicitate muzeului? sugeră Sam.

- Nu avem nevoie de asemenea publicitate, mormăi Antonio, ieșind odată cu ei.

- Ies și ceva bani? ghici Sam.

- Ei... da, admise Antonio. Toate beneficiile revin muzeului. Dar totuși...

- Hei, nu-mi împuia capul, spuse Sam. Știu foarte bine ce crezi despre asemenea spectacole, dar trebuie să admiți că Gutierrez a făcut o afacere strângând fonduri. De asemenea, a fost destul de generos cu banii pentru munca noastră de teren.

Tonio începea să se liniștească. Rhea realizează cât de dificil îi era să accepte vreun compromis. Pentru el, era corect într-un singur fel. În felul *lui*, gândi ea trist.

- Pe mâine, zise ea, pornind spre stația de autobuz.

Sam întinse mâna pentru a o reține, când îi spuse lui Tonio:

Sub clar de lună

- Din moment ce azi o ștergi devreme, pentru a varia, Tonio, ce zici să ne duci cu mașina pe Rhea și pe mine? Nu ocolești mult.

- Desigur, aprobă Tonio cu mintea în altă parte, aparent cu gândurile încă la discuția cu Gutierrez.

Rhea vru să refuze, apoi își zise, de ce nu? Antonio Ferrara oricum nu urma să-i ofere prea multe favoruri.

Regretă în curând decizia. Odată urcați în mașină, Sam veni cu ideea strălucită:

- Tonio, asta e o ocazie bună să-i împrumuți lui Rhea cărțile. Cum nici unul din ei nu răspunse, continuă cu hotărâre: e perfect, din moment ce o duci acasă. În felul ăsta, nu va avea de cărat cu autobuzul. În autobuzele mexicane, cel mai bine e ca o fată drăguță să aibă ambele mâini libere pentru a se apăra, conchise el cu umor. Din nou, nici un răspuns.

Sam se întoarse către Rhea.

- Ar trebui într-adevăr să citești câte ceva înainte să începem munca de teren. Sunt sigur că Antonio va putea alege exact ce îți trebuie.

Lui Rhea îi venea să intre în pământ... sau să-l omoare pe Sam.

Sam pretinse că nu observă reacția ei. Când Antonio opri acasă la Sam, Sam sări rapid din mașină strigându-le:

Sub clar de lună

- Ne vedem mâine. Distracție plăcută, la cărți mă refer!

Rămaseră tăcuți amândoi când Antonio porni iar. Rhea încerca cu disperare să se gândească la ceva de spus, ceva să schimbe orarul făcut de Sam. Încă nu găsise nimic, când Antonio o luă pe o stradă laterală și se opri în fața unei clădiri înguste, cu trei etaje.

- Am ajuns, zise el oprind motorul.

Ea nu se mișcă, nu se uită la el.

- Uite, zise ea ezitând, nu trebuie să... vreau să spun, nu cred că ar trebui să deranjez. Cărțile pot să mai aștepte.

- Sigur, cărțile pot să mai aștepte, spuse Antonio cu nerăbdare, multe lucruri pot să mai aștepte. Dar asta nu înseamnă că și trebuie. Nu e o idee rea. Sam poate avea niște motive când ți-a spus și a stabilit asta, dar, în fond, de ce nu? Adică, dacă vrei într-adevăr să înveți mai multe despre munca aceasta.

Ea detesta nota de îndoială.

- Bineînțeles că vreau într-adevăr!

- Ei, atunci? El coborî, trecu pe partea ei și îi deschise portiera. Cum ea nu coborî imediat, el se aplecă și o întrebă provocator: ți-e teamă?

Ea îi aruncă o privire sfidătoare și ieși din mașină fără să-i răspundă. Casa era pe strada Amberes, chiar la marginea cartierului

Sub clar de lună

Zona Rosa și nu prea departe de hotelul ei. Avea un exterior încântător și câte trei balcoane la fiecare etaj.

Rhea simți cum tremura ușor urcând primul grup de trepte spre apartamentul lui Antonio, și tremură și mai tare când el își scoase cheia pentru a descuia ușa. În același timp, era și curioasă. Casa cuiva putea fi revelatoare. Antonio deschise ușa și îi făcu semn să intre prima.

Camera în care intră fu o surpriză. Se așteptase la un aspect auster, chiar sumbru. Ușa dădea într-o cameră de zi care era și sufragerie, învecinată cu o bucătărie modernă, luminoasă. Uși glisante de sticlă dădeau spre un balcon din fier forjat.

- Ce cameră drăguță, fu reacția ei spontană.

- Mi se potrivește, zise Antonio aspru, dar ea îi simți plăcerea de a-i primi admirația sinceră. Am dărâmat pereții care împărțeau trei cămăruțe mici, și am făcut un spațiu larg. El privea cum Rhea se plimbă prin cameră.

Decorul era cu siguranță eclectic, compus din câteva frumoase antichități coloniale, ca și unele piese moderne. Era și o canapea moale ce părea confortabilă, acoperită cu o cuvertură indiană în culori vii. Un motiv indian pe niște pânze cu desing șocant

Sub clar de lună

atârinate pe perete, și în niște statuete neobișnuite, despre care își dădu seama că erau autentice. Camera oferea atât un decor deosebit, cât și o ambianță confortabilă.

Rhea făcu o pauză în turul ei pentru a admira micul balcon. Cu dalele sale de mozaic și balustrada din fier forjat cu lucrătura fină, era foarte pitoresc, dar părea nefolosit. Deși era mic, puteau încăpea o masă și un scaun-două, cum îi spuse ea lui Tonio.

- Are vedere spre vest, așa că poți privi apusul, sau măcar o parte, cât se vede printre acoperișurile clădirilor. Ar fi nemaipomenit să stai afară într-o seară ca aceasta și să... începu să se bâlbâie. De câteva minute, uitase să fie reținută. Felul pătrunzător în care o privea Antonio îi aminti de prezența lui stânjenitoare.... și să bei ceva, sau... sau... încercă ea să continue.

- Am puțin timp pentru asemenea recreere. El stătea lângă ea. Ridică o mână pentru a-i da un cârlionț după ureche. Mâna lui zăbovi acolo o secundă. Pe ea o parcurse un fior, și făcu un pas înapoi. Și nimeni cu care să împart asemenea plăceri, conchise el, cu un zâmbet care îi înmuie fața. Ea nu știa cum să interpreteze privirea. Îi ghicise, oare, reacția la atingerea lui? Își râdea de ea?

Simțindu-se jenată, se îndreptă către un frumos birou colonial, grațios, din lemn auriu ca mierea de albine. Nu părea ceva ce și-ar cumpăra Antonio pentru el. Era genul de piesă care să-i facă plăcere unei femei, se gândi Rhea. Fusese ales pentru el de o femeie? Pe birou se afla o fotografie, singura fotografie din cameră. Nu se putu abține să nu o ridice și să nu o examineze atent.

Era o poză de cinsprezece pe douăzeci de centimetri, aparent mărită după o poză instantanee, într-o ramă simplă din lemn de nuc. Erau fotografiați un bărbat tânăr, athletic, în genunchi lângă un băiețel de cinci ani. Băiatul ținea în mână o minge, iar tânărul îi arăta cum să o arunce. Își zâmbeau. Asemănarea dintre tată și fiu era evidentă. Bărbatul avea trăsături puternice, chipeșe, mai aspre ca ale lui Tonio, dar destul de asemănătoare pentru a indica relația. Deși era în genunchi, ea își dădu seama că bărbatul din fotografie era mai scund și mai îndesat decât era fiul său acum, matur. Părul închis și ochii aceiași.

Băiatul din poză îl privea pe tatăl său cu neascunsă adorație și bucurie. Era o privire deschisă și fericită, pe care adultul Antonio părea să o fi lăsat în urma lui în copilărie.

În spatele celor doi stătea, în picioare o femeie suplă, brunetă, într-o rochie albă cu

Sub clar de lună

fusta în culori vii, lungă până aproape de glezne. Purta mânuși albe și o pălărie cu boruri largi; mult mai prețios îmbrăcată decât ceilalți doi. Expresia ei, de asemenea, era oficială, aprecie Rhea. La o privire mai atentă, Rhea hotărî că era mai mult decât oficială. Femeia era ușor încruntată. Privirea ei, îndreptată spre tată și fiu, exprima dezaprobarea. Era o privire muștrătoare, ascunsă, în contrast cu surâsurile sincere ale bărbatului și băiatului.

Fără să spună nici un cuvânt, Rhea se simți dintr-o dată stânjenită de interesul ei de a fi studiat atât de îndelung o fotografie.

- Frumoasă poză. Cu tatăl și mama ta? Întrebă ea nesigur.

- Da. Părinții mei. Asta a fost demult.

- Niciodată nu te-am auzit vorbind despre mama și tatăl tău.

- Au murit. Amândoi. Vocea lui nu exprima nimic.

- Îmi pare rău. Și ai mei. Încă îmi este dor de ei. Ea se așteptă ca și el să spună ceva asemănător, dar nu o făcu. Cel puțin, avem fotografiile, continuă ea neconvingător, pentru a ne aminti de timpurile bune... când făceam parte dintr-o familie iubitoare.

- Iubitoare? Cuvântul era plin de amărăciune. Fotografiile pot într-adevăr să

Sub clar de lună

decepționeze. Îi luă poza și o privi, chipul lui reflectând amărăciunea din glas.

- Dar... tu și tatăl tău...

- Da, tata și cu mine. Ne iubeam într-adevăr.

Omisiunea exprima mânie.

Rhea nu putu să nu întrebe:

- Și mama ta?

Antonio puse fotografia înapoi pe birou, se întoarse cu fața la Rhea și îi luă mâna ferm.

- Mama mea, dragă señorita Glenn, era o frumoasă española, o doamnă spaniolă de viță nobilă care căuta să cizeleze neciopeala bărbaților indieni din familia ei, soțul și fiul. Acest birou, spuse el arătând superba piesă colonială, a fost al ei, cadoul tatălui meu pentru frumoasa doamnă pe care o luase în căsătorie. Ea niciodată nu l-a folosit pentru ceea ce fusese destinat. Mama mea nu era un om de litere. Tata era cel care citea, nu un savant în sensul obișnuit al diplomelor, dar nu mai puțin un savant. Mama nu l-a lăsat niciodată să folosească acest birou.

- De ce? Ea ce făcea? Își dorea Rhea să întrebe, să continue discuția care să o ajute să-l înțeleagă pe omul acesta. Trebuie să fi fost ceva în copilăria lui, în relația cu părinții, care îl înăsprișe și care îl făcuse neîncrezător în femeii. Privindu-l, știu că nu-l putea întreba.

Sub clar de lună

Subiectul era închis. În tonul lui fusese ceva final.

Rhea deveni apoi foarte conștientă de mâna ei într-a lui. Cu mintea în altă parte, degetul lui mare le mângâia pe ale ei. Ea simți un tremolo al lor și își retrase mâna, abordând un aer ce spera să pară nepăsător.

- Ai făcut cu adevărat o treabă bună decorând acest interior. Ce replică fără legătură, dar era tot ce-i putu veni în minte. Cu perseverență, continuă. Combinația colonial-modern-indian este... este...

- Cum? întrebă el.

- Foarte mexicană, conchise ea. Nu sunt acestea principalele elemente azi?

Privirea lui deveni apreciativă.

- Foarte adevărat, señorita. Este o observație isteată. Deși, nu știu dacă toate trei valorează la fel pentru mine ca individ.

- Știu. Eduardo mi-a spus că ești un sfert indian dar te porți de parcă nu ai avea vreo altă origine.

- Oh, ți-a spus? șuieră Tonio aspru. Nu știam că señor Lopez-Perreira este atât de interesat de strămoșii mei. Aparent, scopul lui de a cuceri pe noua membră a personalului meu, mica mea artistă din New York, i-a atras atenția asupra mea.

Sub clar de lună

- Nu sunt mica ta artistă, încep eu să riposteze înainte să se oprească brusc. Nu voia deloc să continue cu acest subiect. Cărțile, Antonio? Cum rămâne cu cărțile? Cel mai bun lucru era să rezolve pentru ce venise și să plece cât mai rapid posibil.

- Ah, desigur, cărțile! De asta te afli aici, nu? Ei îi plăcu sarcasmul.

Antonio îi prinse strâns cotul și o trase către ușa unei alte camere. Așteptându-se să vadă o cameră de studiu sau o bibliotecă, Rhea se lăsă împinsă înăuntru, unde se opri. Era în dormitorul lui.

Acesta era o cameră micuță, care nu avea decât un pat mare, din mahon, un cuier pe unul din pereți și pe peretele opus, rafturi lungi de cărți de jos până în tavan. Erau atât de aproape de pat încât puteai ajunge la rafturi stând întins.

- Acesta e dormitorul, zise ea acuzator.

- Chiar este, zise el aprobând în bătaie de joc, ca și cum i-ar fi comentat observația. Foarte bine! Dar este, după cum observi, și bibliotecă. Fac multe în pat. Ce crezi că aveam în minte când te-am adus aici? "Lucruri lumești?"

Rhea știa că o provoca din nou citând replica lui Hamlet către Ofelia unde expresia

“lucruri lumești” avea o referință sexuală. Ea o ignoră.

- Aș aprecia să-mi dai cărțile de care crezi că am nevoie ca să pot pleca, zise ea pe ton oficial.

Antonio păși înaintea ei, se așează pe pat și spuse luând un aer inocent:

- Dar trebuie să alegi singură. N-ar trebui să fac eu selecția pentru o tânără femeie, care se mândrește cu independența ei.

Rhea ezită, apoi hotărî să facă așa. Nu voia să se comporte ca o eroină dintr-o scenă de seducție a unui roman Victorian. Se strecură în spatele patului și începu să studieze titlurile volumelor, trecând cu degetul peste fiecare și încercând să se concentreze. Era dificil. Era profund conștientă de ochii lui Antonio pe care îi simțea ațintiți asupra ei în timp ce ea se înghesuia în spațiul strâmt dintre pat și bibliotecă.

Scoase patru cărți de la locul lor, încercând să pară absorbită de misiunea ei. Apoi un alt titlu îi atrase atenția pe raftul de jos, “Misterul din Maya”. Se aplecă pentru a o scoate. Se ridică rapid, puțin dezechilibrată din cauza greutății cărților ce le avea în brațe. Cu stângăcie, încercă să treacă peste picioarele lui Tonio unde stătea pe marginea patului. Simți o premoniție de moment a ceea ce avea să se

Sub clar de lună

întâmplă și apoi se întrebă dacă nu cumva așa își dorea.

Peste genunchii lui Antonio, Rhea își pierdu echilibrul și căzu, cu cărțile zburându-i în timp ce ea se răsturnă exact peste el. "Misterul din Maya" îi căzu peste frunte. El se întinse pe spate și își ridică mâna la ochiul care se înroșea.

- Oh, îmi pare foarte rău. Dar, m-am împiedicat de tine, sau m-am împiedicat singură. Ești lovit? Ochiul ți-e așa de roșu!

Gândurile lui Rhea erau confuze. Dintr-o dată realizează că era tolănită peste Antonio, cu fusta pe jumătate ridicată, cu picioarele ei între ale lui, cu fața exact deasupra feței lui.

Tăcu dintr-o dată. Senzațiile trupului ei o luau înaintea celor ale minții. Antonio își luă mâna de la frunte și își puse ambele brațe în jurul ei. Ea realizează că trupul ei îl apăsa pe al lui. Capul ei era întors într-o parte, dar nu îl putea ține ridicat. Încordarea o făcea să-l coboare lângă el. Când el îi șopti, respirația lui îi mângâia urechea:

- Probleme lumești? Se pot spune foarte multe despre ele. El îi sărută urechea ușor. Când ea îi simți limba intrându-i în ureche, fu străbătută de un fior. Întorcându-și capul, veni față în față cu el, buzele ei ștergându-le practic pe ale lui. Această vagă atingere deveni mai

Sub clar de lună

tare când mâna lui veni să-i apese capul mai aproape. Sărutul lui era ca o căutare, buzele lui, când tandre, când nesăţioase, mişcându-se peste ale ei. Sărutul lui era mai excitant decât oricare altul cunoscut de ea vreodată. Buzele ei încetară să mai fie doar moi şi răspunseră alor lui cu propria lor dorinţă, de-a căuta, de a dezmierda, de a cere.

Simţi cum picioarele lui le strângeau pe ale ei, apoi alunecând peste ale ei, presând-o peste el în toată lungimea. Ea ştia că se putea opri. Reuşi numai să îşi ridice capul şi, sprijinindu-se în coate de o parte şi de alta a pieptului lui, îşi ridică partea de sus a corpului. Atunci ochii lui întunecaţi îi întâlniră pe ai ei, capturându-i, iar ea nu se mai putu îndepărta. În schimb, ridică o mână şi îi atinse vânătaia de lângă ochi. Apoi îşi lăsă mâna să rătăcească peste faţa lui, încercând să descopere trăsăturile băiatului iubitor pe care tocmai îl văzuse în fotografie. Când îi atinse gura, el îi prinse vârful degetului cu buzele. Abandonându-se, se lăsă să cadă din nou peste el aşa încât să poată gusta buzele acelea cu ale ei.

Puterea dorinţei ei o speria. Era oare poziţia ciudată, în care ea se mişca deasupra lui, cu mai multă libertate pentru atingeri şi mângâieri? Simţi cum mâinile lui umblau pe

Sub clar de lună

sub talia ei, trăgându-i fusta deja ridicată și mângâindu-i fesele. Știa că într-o clipă mâinile lui vor ajunge sub elasticul lenjeriei ei intime. Când îi simți atingerea direct pe piele, gâfâi peste gura lui, dar nu se putu desprinde.

Atingerea lui era blândă. Dacă ar fi fost altfel, poate că ea ar fi reacționat împotriva asaltului lui. Așa cum era, îi mărea conștiența senzației totale pe care o trăia prin și în trupul ei. Atingerea lui aprindea un miez interior, care își răspândea apoi căldura în fiecare părticică a ființei ei. Mâinile lui o presară mai aproape. Apoi, cu abilitate, o răsuci până când el ajunse deasupra ei, privind-o adânc în ochi. Excitarea lui era cu totul evidentă în apăsarea dură ce o simțea deasupra ei.

- Nu mă pot opri. Nu vreau să mă opresc. Vocea lui suna aspru. Ea știa că el dorea un răspuns la întrebarea ce nu i-o pusese.

Voia și ea ca el să continue? Fiecare fibră din ea dorea să spună da, pentru a da glas mesajului pe care trupul îl exprimase deja.

Dintr-o dată, corpul lui se încordă. Rhea nu auzise nimic, însă ceva îl distrăsese pe Antonio. Urmă apoi un alt sunet pe care ea îl auzi, sunetul inconfundabil al unei uși închizându-se. Antonio se rostogoli de pe ea când o voce îl strigă:

Sub clar de lună

- Tonio. Ești acolo?

- Isabel, zise el și apoi scupă un cuvânt de furie neinteligibil.

Se ridică, adunându-se și netezindu-și hainele. Apoi, după o privire disperată către Rhea, încă culcată pe pat, Antonio ieși, închizând repede ușa în urma lui.

Înmărmurită, Rhea rămase întinsă, însă incapabilă să se miște. Emoția o părăsi lent. Tremurul picioarelor încetă. Stând în capul oaselor, Rhea își rearanjă hainele, făcându-se din nou respectabilă, se gândi ironic, cum încercase și Antonio. Cu răutate, speră că nu fusese în stare să mascheze evidența fizică a excitației lui. Ar putea să explice asta mai departe? Prin ușa închisă, răzbăteau frânturi din conversația din camera cealaltă.

- ... știam că trebuie să fii aici... ușa ta... am vrut doar... Era, cu siguranță, vocea Isabellei.

Deci, Isabel avea acces în apartamentul lui Tonio. Aparent, se simțea liberă să vină când avea chef. Rhea simți cum o răceală înghețată înlocuiește căldura care acum numai câteva clipe îi năpădise ființa. Cât de repede sărise Antonio când auzise vocea aceea! Răceala fu înlocuită de rușine. Iat-o stând ascunsă, la pândă în spatele unei uși închise, ușa pe care Antonio o închisese atent așa încât

Sub clar de lună

Isabel să nu afle că ea era acolo. Rhea fusese lăsată în ascunzătoare. Se simțea degradată de acest gest. Nedorind să considere și contribuția ei la acest scenariu, Rhea se lăsă cuprinsă de furie. Începu să clocotească de furie așteptând.

Peste alte câteva minute, auzi ușa închizându-se și pașii lui. Când el deschise ușa de la dormitor și o privi, văzu cum Rhea îl aștepta cu o armură de gheață.

- Ești supărată, zise el.

- Și ce te-ai fi așteptat? Întrebă ea, cu vocea la fel de înghețată pe cât arăta de rece. Să mă găsești întinsă în pat așteptând ca tu să reiei de unde te oprești? Nu-l lăsă să rostească nici un cuvânt din ce voia el să spună ci continuă sarcastic: sper că nu ai expediat-o pe Isabel din cauza mea. Ar fi trebuit să-mi spui că mai aveai o întâlnire.

- Rhea, îmi pare atât de rău. Nu știam că vine aici. Când am auzit ușa...

Ea completă în locul lui:

- Când ai auzit ușa, ai fugit să o întâmpini pe Isabel, asigurându-te că mă închizi aici. Desigur, nu te condamni, zise sarcastic. Poate că nu i-ar fi plăcut să știe că ai o femeie în dormitor în timp ce o saluți pe alta afară. Sper că nu am stricat planurile tale și ale lui Isabel pentru astă-seară. În timp ce vorbea,

Sub clar de lună

expresia lui Antonio, mai întâi exprimând scuze și părere de rău, se înăspri.

- Te înșeli, zise el. Încercam să te acopăr, să te protejez.

- Să mă aperi pe *mine*? îi aruncă furioasă, sau pe tine? Cred că nu-i ușor să joci același joc cu două femei.

- Ți-am mai spus până acum. Eu nu mă joc.

Fiecare se uită mânios la celălalt. Rhea rupse impasul tăcerii adunându-și cărțile pe care le risipise. După ce le strânse pe toate, anunță:

- Acum sunt gata de plecare. Dacă nu mă poți duce acasă, pot lua un taxi.

El fu la fel de oficial:

-Sigur că te duc la hotel. O urmă în sufragerie.

- Nu mă deranjează să iau un taxi, insistă ea, dacă vrei să fii aici în caz că mai vine Isabel. Sau ați fixat deja ora? Cuvintele o loviră pe ea, deși intenționase să-l rănească pe Antonio. El doar se enervă mai tare:

- Dacă așa stau lucrurile, îți voi onora cererea. Ea fu surprinsă și mâhnită, dar nu putea da înapoi. Antonio o luă înaintea ei pe scări, chemă un taxi, îi spuse șoferului unde să o ducă, plăti, și o introduse în taxi înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă.

Sub clar de lună

Când taxiul porni, își simți ochii plini de lacrimi. Desigur, ea nu dorise într-adevăr ca el să o urce într-un taxi. Dorise ca el să o fi dus acasă, prelungind astfel timpul lor împreună, astfel încât să nu se fi despărțit în felul acesta.

Rhea închise ochii pentru a-și reține lacrimile. Dar asta la ce-ar fi folosit? Poate o explicație a vizitei neașteptate a lui Isabel, poate și-ar fi potolit furia și rușinea, și poate... poate o reluare a intimității ce fusese întreruptă.

Ei bine, toți acești "poate" erau inutili. Iată acum singură într-un taxi, în drum spre hotel. Dacă nu asta-și dorise, de ce propusese? Știa răspunsul. Mândria ei! Dar și fiindcă nu se așteptase ca Antonio să-i urmeze sugestia. Aparent, mai avea încă multe lucruri de învățat despre Antonio Ferrara, unul dintre ele fiind să nu conteze și să nu-i anticipeze comportamentul.

Când coborî din taxi la hotel, șoferul o privi curios. Ea era stânjenită. Imperativ, îl întrebă cât costa, iar el îi reaminti că plătitese domnul. Sigur! Uitase că Antonio avea grijă de tot.

În cameră, știu că îi va fi imposibil să doarmă. În loc să facă un duș rapid, ca de obicei, făcu o baie relaxantă. Poate că apa caldă, învăluindu-i corpul, îi va liniști și mintea agitată. Încercă să își gonească tot vâlmășagul

Sub clar de lună

de gânduri, și doar să plutească în spumă. Timp de câteva minute, păru să meargă.

Când ieși din cadă, începu să se șteargă cu prosopul de baie cu țesătură aspră. De ce erau prosoapele mexicane mult mai groase și aspre decât cele de acasă? Frecarea îi înfierbântă și îi înroși pielea. Își aminti de senzațiile de mai devreme, când întregul trup i se înfierbântase, răspunzând unei alte presiuni.

În noaptea aceea, rămase trează ore întregi. Poate va reuși să citească. Luă una din cărțile pe care le alesese din colecția lui Antonio. Era "Misterul din Maya", cartea care îi zgâriase fruntea. Ironic, se gândi, încă se mai afla ceva din Antonio în pat cu ea, noaptea aceea. Gândul îi dădu puțină consolare.

Capitolul 5

În dimineața următoare, Rhea sosi din nou devreme la lucru. Traversă în pas viori muzeul, de-a lungul coridorului și deschise ușa atelierului ei. Se opri în pragul ușii, pe jumătate așteptându-se să îl vadă pe Antonio, cum se întâmplase cu o zi înainte, stând în zona ei de lucru. Când realizează că sala era goală, își ignoră dezamăgirea și încercă să își spună că era ușurată, ușurată că nu trebuia să se confrunte cu Antonio atât de devreme.

Pe măsură ce dimineața trecea, hotărî că și Antonio trebuie să fi avut aceași idee. Deși ea știa că el sosise, Antonio își petrecu dimineața doar în biroul lui de pe același coridor. Doar odată băgase capul pe ușă, și

Sub clar de lună

asta pentru a o ruga pe Isabel să vină în biroul lui.

Isabel nu a lipsit mai mult de zece minute, dar lui Rhea i se păru un timp mult mai lung, când ea fierbea de emoția pe care refuza să o recunoască. Despre ce puteau vorbi? Se întorsese Isabel în apartamentul lui Antonio seara trecută? Îi povestea Antonio despre ridicola sa escapadă cu fata nou venită? Acum râdeau amândoi de asta? Nu, ultimul gând era prea groaznic. Nu putea face așa ceva! Nici măcar Antonio Ferrara nu era atât de josnic. Chipul lui Isabel, când se întoarse, era serios și liniștit. Nici măcar nu privi în direcția lui Rhea. Tânăra americană hotărî să fie la fel de controlată. Își va îndepărta din minte seara trecută.

Petrecu dimineața lucrând febril. Isabel muncea în tăcere la celălalt capăt al camerei. Leochan citi ziarul apoi plecă. Sam își aduse notele de catalog și acum stătea lângă masa ei. Îi era recunoscătoare că nu vorbea tot timpul și că nu o deranja de la lucru. Totuși, el părea că știa când Rhea avea nevoie să mai ridice ochii pentru un minut de relaxare.

- Adu-ți aminte că o pauză te revigorează, domnișoară, o atenționează Sam într-un moment când ea se freca la ochi. Nu

Sub clar de lună

încerca să termine totul într-o zi. Antonio nu este stăpânul de sclavi care pare a fi!

Rhea își împinse scaunul înapoi pentru a se odihni un moment.

- E mare biblioteca lui Tonio, nu-i așa? întrebă Sam întâmplător.

- Da, este. Ea își păstră vocea la fel de nonșalantă.

- Ai găsit niște cărți care să te intereseze?

- Da, am împrumutat câteva. Sam așteptă degeaba ca ea să adauge care.

- Are un apartament frumos, nu-i așa? Sam insista, dar Rhea continuă să nu se angajeze într-o discuție pe tema asta.

După un răspuns scurt, "Foarte drăguț", se întoarse la lucru.

Sam zâmbi ca și cum și-ar fi recunoscut înfrângerea. Se ridică pentru a privi desenul la care lucra Rhea.

- Faci într-adevăr o treabă excelentă, zise el cu sinceritate. Faci și portrete uneori?

Rhea roși, amintindu-și de ultimul pe care îl începuse.

Sam observă.

- Hei, nu am vrut să te pun în dificultate. Trebuie să fi fost vreun portret dacă te înroșești toată când ți-l amintești numai.

Ea privi în jos iar Sam se împlânzi.

Sub clar de lună

- Nu mai spun nici un cuvânt. Haide. Să facem o pauză de masă. Hai, Isabel, o chemă el. Vreau să fiu invidiat de toți ghizii afemeiați ai muzeului când intru în restaurant cu două tipe superbe.

- Dar cum rămâne cu Antonio... Doctor Ferrara? Rhea nu se putu opri să întrebe.

- Tonio va trebui să își facă singur rost de femei, îl zeflemi și Sam. Nu-i așa, Isabel?

Isabel trebui să zâmbească. Era greu să-i rezisti lui Sam. Li se alătură, remarcând:

- Da, Sam, Tonio e perfect capabil să aleagă pentru el când e vorba de femei, dacă e interesat, desigur.

Dar, lângă biroul lui Antonio, tânăra brunetă se opri și, înainte ca Sam să poată protesta, bătu, deschise ușa și strigă:

- Noi mergem la masă acum, Tonio. Vii și tu?

Rhea nu putu auzi replica înăbușită. Cei trei continuă să se îndrepte spre sala de mese. Leochan, care se plimbase prin muzeu, era deja acolo. Masa fu plăcută, conversația dominată de vorbăria ușoară a lui Sam și de istorioarele lui Leochan. Până și Isabel părea mai relaxată. Rhea își simțea deseori ochii zburându-i spre intrare în timp ce încerca să asculte lungă listă a lui Sam cu locurile pe care trebuia neapărat să le vadă în Mexico City.

Sub clar de lună

- Ai nevoie de un ghid, Rhea? Sau tânărul pe care l-a menționat Tonio s-a înscris deja pentru post? Cum spunea că-l cheamă? Întrebă Sam.

- Eduardo Lopez-Perreira, răspunse Isabel tăios. Apoi păru că se forțează să zâmbească, întrebând: nu-i așa?

- Da, confirmă Rhea oarecum uimită. Și mă tem că i-am promis că îmi poate arăta orașul. Apoi adăugă, apucând mâna lui Sam de pe masă: nu știam că voi mai avea încă un candidat fermecător.

- Dar sper că prietenul tău nu se va rezuma să îți arate numai atracțiile turistice, zise Leochan. El privi în sus, la Antonio, care tocmai venea la masă. Rhea își ținu respirația. Nu îl văzuse venind și se prefăcu că se concentrează asupra mâncării.

Leochan continuă, atrăgându-l pe Antonio în conversație.

- Antonio, cum am putea lăsa-o pe Rhea să vadă doar partea turistică din Mexico City. Un picnic, iată ce ne trebuie. Zâmbi larg, încântat de ideea lui. Azi e marți. Duminică facem toți o ieșire la Xochimilco. Da? Cum sună asta?

Sam se entuziasmă imediat. Isabel aprobă zâmbind.

Sub clar de lună

- Antonio, zi ceva, ordonă Leochan. Nu-i o idee splendidă?

- Pentru noi, da. Tonio se uită dur la Rhea. Pentru Rhea? Genul ăsta de ieșire mexicană s-ar putea să nu i se potrivească. Poate că are alte planuri.

- Te rog dă-mi voie să vorbesc pentru mine, ordonă Rhea supărată. Apoi, către ceilalți, anunță: mi-ar plăcea foarte mult.

Rămase stabilit. Urmau să se întâlnească în duminica aceea la Xochimilco, Grădinile Plutitoare, un parc care era la o jumătate de oră de mers cu mașina. De fapt, Rhea avea în principiu o întâlnire cu Eduardo, dar avea să o schimbe. Dacă i-ar da voie, Eduardo i-ar monopoliza fiecare moment. Știa că va o aștepta la hotel în după-amiaza aceasta, când se va întoarce de la muzeu.

Exact cum se aștepta, el stătea în holul hotelului, părănd foarte afabil. De asemenea, se arătă foarte fericit să o vadă. Cel puțin nu trebuia să își facă griji în legătură cu dispoziția lui Eduardo. De câte ori era cu ea, părea fericit și complet lipsit de griji.

- Vino, îi spuse după ce o salută, am comandat să bem ceva în patio. Îi aprecia grija. Același chelner care îi servea de obicei micul dejun le aduse piña colados. Rhea observă amuzată cum chelnerul îi scruta escorta cu

Sub clar de lună

mare atenție. Aparent, el decise că îl aproba pe Eduardo, sau poate presimți un bacșiș generos, pentru că manierele lui deveniră mai insinuante.

Eduardo îi spuse că rezervase o masă pentru amândoi la Muralto. Asta însemna ținută elegantă. Auzise de restaurantul acela, descris ca Sala Curcubeului din Mexico City. Eduardo o așteptă în patio în timp ce ea se schimba. Era obosită, dar un duș rece o învioră. Își alese una din puținele ei toalete elegante și știu că făcuse o alegere bună din admirația pe care o citi în ochii lui Eduardo și de asemenea din privirea tânărului chelner. Rochia ei era de un albastru pal, cu o fustă plisată, în nuanță vie, și cu un corsaj simplu ținut doar de două bretele late. Deasupra, purta o jachetă din voal foarte fin, cu un imprimeu abstract. Încercă să fie la fel de entuziastă ca Eduardo. Nu avea de gând să lase amintirea figurii cătrănite a lui Antonio să-i strice seara

Mularto, pe acoperișul Turnului "Latin American", oferea o vedere impresionantă a orașului. Rhea se gândi că panorama era mai bună decât mâncarea, însă oricum nu-i era foame. Când Eduardo propuse o plimbare după cină la Las Lomas, dealurile de dincolo de Chapultepec, ea fu de acord că era un fel

Sub clar de lună

plăcut de a încheia seara. Apoi își aminti că acolo era locul unde își avea apartamentul.

- Numai dacă plimbarea cu mașina nu include și o oprire pentru a-ți vedea gravurile, îi spuse. Tonul ei era lejer, însă ezitarea ieșea la iveală. În ceea ce o privea, gândi, nici un episod în plus în apartamentul unui bărbat. Simți cum o inundă roșeața la amintirea pe care i-o evoca episodul anterior. Văzând-o roșind, Eduardo se grăbi să o asigure:

- Te rog, Rhea, să nu te temi vreodată de intențiile mele. Te găsesc cum nu se poate mai atrăgătoare, cea mai adorabilă fată pe care am cunoscut-o în ultimul timp, dar niciodată nu te-aș compromite în felul ăsta. Dacă mi-ai vizita apartamentul, ai fi foarte în siguranță.

Rhea nu știa dacă să-i admire controlul sau dacă să regrete lipsa lui de pasiune. Fu de ajutor când el zâmbi larg, adăugând:

- Servitorii mei, Frederick și Lena, ți-ar garanta siguranța. Sunt foarte, foarte cuviincioși.

Se dovedi o plimbare foarte plăcută. Les Lamas era un cartier rezidențial de lux. Eduardo conduse mașina până la intrarea impunătoare a unui bloc turn, unde locuia.

- Apartamentul meu este pe acoperiș, îi spuse el, și oferă o vedere magnifică. Nu te-ar

Sub clar de lună

tenta să urci câteva minute? El nu insistă când ea îi refuză invitația.

- Poate altă dată, îi spuse ea, intenționând într-adevăr. Își dăduse seama că putea avea încredere în Eduardo, că nu-i va face avansuri. Mai știa că nu avea să se teamă de vreo izbucnire față de el a pasiunii ei. Seara de ieri nu avea cum să se repete la Las Lomas.

- E încă devreme, observă Eduardo când se întorceau în oraș.

- Crezi că mai e deschis încă Târgul Hoților? întrebă Rhea.

- Lagunilla? Nu sunt sigur. E un sezon turistic aglomerat. Ar trebui să fie ceva activitate acolo. Ești interesată de antichități?

- Nu, râse Rhea, doar fiindcă nu mi le pot permite. Dar sunt interesată de culoarea locală. Emma Cramer zicea că e un loc interesant. Când au ajuns, îl rugă pe Eduardo să parcheze mașina astfel încât să se poată plimba pe străduțe. Negustorii aveau încă deschis pentru afaceri și erau mulți trecători și cumpărători, dar nu era genul de piață la care se așteptase Rhea. Poate că fusese o piață a hoților cu mulți ani în urmă, dar putu constata că Eduardo avusese dreptate. Acum cea mai mare atracție erau antichitățile, cum ar fi tablourile și monezile vechi. Probabil că vânzătorii de articole mărunte, obiecte de

Sub clar de lună

artizanat și curiozități, erau singurii în timpul zilei. Deodată ea își dădu seama de muzica veselă din jur.

- Organilleros, zise Eduardo arătând în stradă. Ea privi într-acolo și văzu un flașnetar, un flașnetar în carne și oase cu o flașnetă adevărată. Rhea nici nu crezuse că așa ceva mai există încă. Îi spuse lui Eduardo să se oprească să poată asculta. El însuși nu era prea interesat, dar îl bucura plăcerea ei. Când băiețelul care îl însoțea pe muzicant trecu cu pălăria, Eduardo îi aruncă cincizeci de pesos, primind un foarte fericit "gracias, señor" din partea băiețelului.

Rhea era acum gata să se întoarcă la hotel. Refuză propunerea lui Eduardo de a se opri să bea ceva la unul din cluburile din Zona Rosa, și tot aducea nume și descria pe unele dintre ele, încercând să o tenteze să se răzgândească.

Ea râse când îi zise:

- Ajunge. E clar că le știi pe toate. Eduardo, uiți că trebuie să mă scol devreme. Sunt o fată care muncește.

- Încerc să uit asta, zise el pe același ton glumeț, dar nu-mi dai voie.

Rhea nu putu să nu-și amintească de remarca provocatoare a lui Antonio către Eduardo, că era un tânăr aristocrat care avea

Sub clar de lună

norocul să poată lucra pentru unchiul său bogat. Eduardo avea o grămadă de timp liber și nu putea pricepe de ce Rhea nu dorea să rupă din timpul ei de lucru.

Fără tragere de inimă, el fu de acord să o ducă înapoi. În drum spre hotel, Rhea recunoscuse strada pe care mergeau: era Amberes. Urmau să treacă exact prin fața casei lui Tonio. Se trezi aplecându-se pentru a privi în sus în timp ce treceau. Era luminată în camera cu balcon? Au trecut atât de repede prin dreptul ei, că Rhea nu putea fi sigură.

- Te uiți după ceva? Întrebă Eduardo.

- Nu, nimic. Absolut nimic.

Eduardo o conduse la ușă și, ca de obicei, nu merse mai departe decât sărutul de noapte bună, aproape oficial, care devenise un ritual. Rhea se întrebă cum ar reacționa el dacă ea l-ar săruta pasionat. Dar nu era acum momentul să afle. Viața ei era destul de complicată. Când el îi spusese că ar fi vrut să o vadă duminică, Rhea inventă o scuză, spunând ceva despre un proiect special de care trebuia să se ocupe. Din anumite motive, nu voia să-i spună despre ieșirea de duminică. Poate că se temea că, dacă el ar ști, s-ar fi invitat singur, iar ea sigur nu dorea asta. Simțindu-se vinovată, îi promise să îl întâlnească mai târziu, duminică seara, pentru cină.

Sub clar de lună

Dimineața de duminică era senină și strălucitoare. O zi perfectă pentru picnic, hotărî Rhea trezindu-se devreme, și privind pe fereastră la decorul de acum familiar al străduței spre care dădea camera ei. Ar fi drăguț să iasă din oraș. Aranjaseră ca Sam să o ia și să meargă împreună cu un taxi până în parcul unde se vor întâlni cu ceilalți.

- Îmbracă-te cu ceva ușor, o avertizase el. Acolo ne coacem la soare.

Sam o privi aprobator când se întâlniră în hol:

- Arăți ca o floare, zise el, o frumoasă floarea-soarelui.

Rhea purta o rochie de vară din bumbac ușor, de un auriu strălucitor, cu un corsaj strâmt, mulat pe corp, și cu fusta largă. Era rochia ei cea mai răcoroasă, care necesita un minimum de desuuri. O eșarfă asortată, galbenă, îi strângea părul pe spate.

Sandalele maro din piele pe care le avea în picioare, un lănțișor subțire de aur la gât și culoarea caisei pe buze completau tabloul. Fără să se gândească, în dimineața aceea luase automat rujul de culoarea caisei.

În timp ce taxiul îi ducea la Xochimilco, Sam o introduse în istoria locului.

- Sunt cu adevărat grădini plutitoare? întrebă ea.

Sub clar de lună

- Nu mai există. Numele s-a păstrat din timpurile dominației Aztece. Asta se întâmpla când Valea Mexicului era un loc imens. Abia dacă exista teren disponibil pentru a cultiva ceva. Cu ingeniozitate, Aztecii s-au gândit la construcția unor plute enorme pe care le-au acoperit cu pământ. Pe acestea, ei au plantat legume, frunte și flori.

- Astfel, grădini plutitoare?

- Exact! Apoi, pe măsură ce lacul s-a retras, ele au devenit insule, dar numele a rămas. Totuși, barjele sau gondolele de pe canale sunt uneori atât de împodobite cu flori de proprietari, că pot fi considerate grădini plutitoare. Le place turiștilor.

Rhea era dezamăgită.

- Oh, aceasta e încă o țintă turistică?

- Numai parțial, o asigură Sam. Multe excursii includ o vizită duminică dimineața, cu după-amiaza la o coridă. Însă turiștii stau doar în jur de o oră, apoi parcul le aparține familiilor mexicane.

Rhea realizează ce îi spusese Sam când sosiră în parc și văzu autocarele din care coborau grupurile de turiști. Turiștii stăteau grupați și erau conduși la autocarele unde îi așteptau vaporeșele.

Doamnelor le erau oferite mici buchete de flori roșii pe care le prindeau la îmbarcarea

Sub clar de lună

pe vapoarele mari. Aceste vase mari îi amintiră lui Sam de tramvaiele americane de modă veche, cu banchetele pe laterale. Când vaporul era plin, operatorul dădea pornirea și propulsa ambarcațiunea, conducând-o prin apele puțin adânci ale canalului. Pasagerii se distrau grozav fotografiind activitatea din jurul lor.

Parcul era plin de grupuri de familii. Unele se așezau sub arbori pe mal pentru picnic, în timp ce altele se îndreptau spre piață. Totuși, cele mai multe își încărcau proviziile pentru o zi în bărci mici, pregătindu-se să petreacă ziua pe canale. Aceste bărci aveau o masă în mijloc înconjurată de bărci sau de scaune mici de lemn, ocupate cu repeziciune. Mesele se umpleau cu vase și tigăi, mâncare, fructe, vin și chiar mici grătare pentru gătit. Muzica venea de la radiouri, casetofoane, chitare și muzicanții mariachi.

Copiii țipau veseli. Navigatorii bărcilor cu turiști își strigau atenționări unul altuia când intrau în canale strâmte. Ghizii strigau și ei, chemându-și grupurile. Era o harababură dar, după cum o caracteriză Sam, o "harababură veselă". Rhea se bucura de tot ce vedea.

- Iată-i, sunt acolo, zise Sam, arătând cu mâna către Leochan și Isabel, care așteptau la debarcader. Unde era Antonio? Însuflețirea ei scăzu, Rhea așteptându-se să afle că el își

Sub clar de lună

schimbaseseră planurile și nu mai venea cu ei. Încercă să își mascheze dezamăgirea. Însă nici unul din ceilalți nu menționează numele lui Antonio, iar ea era prea mândră ca să întrebe.

Leochan închiriaseră deja o barcă pentru ei, o barjă roșie, vesel împodobită cu flori, numită "Amore".

- Ce potrivire! exclamă Sam. Vom petrece ziua plutind în "iubire". De fapt, vom și sărbători cu drag. Sper și cred, Leo, că ai adus tot ce trebuie pentru sărbătoare în excursia asta.

Aduseseră, desigur. Leochan și Isabel deja încărcaseră la bord proviziile pentru picnic. Sam făcuse inventarul, uitându-se în cutiile, pungile și tăvile de pe masă.

- Văd că vinul e la răcit. Bueno! Și avem gazpacho, cheviche, pui, orez, porumb, roșii și fructe. Splendid! Azi vom avea un festin ca la curtea regală din Maya!

- Nu încă, Sam, râse Isabel. Mai întâi ne odihnim plutind pe canale în timp ce turiștii americani ne fotografiază.

Rhea se gândi că Isabel va atrage cu siguranță aparatele de fotografiat ale turiștilor, în ziua aceea. Părul ei lung fusese prins într-o coadă groasă care îi cădea pe spate. Și ea purta o rochie simplă de plajă, dar a ei era dintr-o țesătură cu un model pitoresc indian.

Sub clar de lună

Cele două tinere formau un contrast împreună: americana pistruiată, strălucitoare, cu părul ondulat, roșcat și pătat de soare, cu ochii castaniu deschis, și tânara indiană cu tonuri întunecate. Contrastul sublinia frumusețea fiecăreia.

Când luntrașul lor împinse barca de la debarcader, ochii lui Rhea scrutară în zadar cheiul, sperând să-l zărească pe Antonio sosind în ultimul moment. Deci, nu venea! Bun, își spuse Rhea, plăcerea zilei cu siguranță nu trebuia să depindă de prezența lui Antonio Ferrara. Erau multe lucruri care să o distreze și să îi facă plăcere, fără el.

Își îndreptă toată atenția la activitatea de pe apă, din jurul ei. Pe lângă bărcile turiștilor și grupurile familiale, erau nenumărați negustori în bărci mai mici. Ei vindeau orice specialități mexicane, de la separeas la mantillas, porumb prăjit și enchiladas. Ei se țineau după bărcile mai mari, uneori înclinându-se într-o parte când își arătau mărfurile sau când se târguiau cu câte un potențial cumpărător. Mai erau, de asemenea, numeroase bărci cu muzicanți mariachi, purtând costume foarte colorate, care făceau curse de-a lungul canalelor.

- Ce frumos! exclamă Rhea după ce trecură de al treilea grup întâlnit. Cântă așa toată ziua pentru plăcerea lor?

Sub clar de lună

- Nu chiar, răspuse Isabel sec. Sunt de închiriat.

Rhea era nedumerită:

- Dar sunt în propriile lor bărci.

- Privește cu atenție, o sfătui Leochan. Vei observa că sunt chemați de diferite bărci. Pentru o anumită taxă, vor cânta unul, două, sau mai multe cântece.

- Deci mariachis sunt numai pentru folosul turiștilor, conchise Rhea. Ce păcat!

- Nu, nu, explică Leochan. Nu-i doar pentru turiști. Muzica cântăreților mariachis este muzica tipică din Mexic. De fapt, a-i cânta unei doamne serenade cu muzicanți mariachis face parte din tradiția romantică de aici.

- Vrei să spui serenade adevărate? întrebă Rhea. Cântate sub balconul iatacului ei?

- Exact, răspuse Sam. Serenade adevărate. În oraș, muzicanții mariachis se strâng în Piața Garibaldi și cântă în timp ce așteaptă să fie angajați pentru serenade în vreo altă parte a orașului. Într-o vară subînchiriasem un apartament vecin cu al unei văduve frumoase. Nu am avut parte de prea multă odihnă vara aceea, însă am învățat cuvintele multor cântece populare.

Leochan zâmbi văzând deliciul din expresia lui Rhea.

Sub clar de lună

- Este încă un stil foarte îndrăgit de a marca ziua onomastică a unei doamne, zise el.

- Adorabil! exclamă Rhea.

- Nu și dacă ești trezit la trei dimineața de acele instrumente urlând strident sub fereastra ta, când trebuie să te scoli la șase pentru cursuri, zise Isabel strâmbându-se. Atunci nu mai e așa de adorabil!

Deci ei îi fuseseră cântate serenade în felul acesta, se gândi Rhea. De cine? De Antonio? El nu părea genul, dar, cu el nu puteai fi niciodată sigur. Bineînțeles, ea nu întrebă.

- Fiica mea nu este într-o dispoziție romantică, zise Leochan cu resemnare. Mie îmi place orice muzică, inclusiv mariachis. Ei pot să cânte pentru turiști - la urma urmei, trebuie și ei să trăiască, și așa fac rost de cei mai mulți bani. Dar, cred că ei preferă cu adevărat să cânte pentru noi.

Lui Rhea îi plăcu sentimentul de a fi inclusă în acel "noi" rostit de Leochan.

Se apropiară mai mult de o barcă cu muzicanți care tocmai terminau de cântat "Guadalajara" într-o variantă zgomotoasă, pentru niște turiști. Muzicanții plecară de lângă barca cu excursioniști și se apropiară de ei.

Era un grup de șase; toți purtau pălării largi de paie și serapes, un fel de veste multicolore peste umeri, cu excepția unui

chitarist. Ea se gândi că aceste costume ale lor erau mult mai atrăgătoare decât cele negre pe care le purtau unii din ceilalți muzicanți. I se părea că toți aveau și mustați țepoase. Rhea se aplecă în față, să vadă dacă și chitaristul era împodobit la fel. Figura lui stătuse ascunsă de ea. Chiar atunci, cele două bărci se atinseră și bărbatul acela sări ușor în barca lor. Înărmurită, Rhea se găsi privind în ochii zâmbitori ai lui Antonio.

- O serenadă pentru señorita? întrebă el zeflemitor, aplecându-se mult peste chitară.

Leo, Isabel și Sam îl salutară pe noul venit fără a fi surprinși. Aparent, știau că li se va alătura. Tulburată, Rhea zâmbi, într-un amestec de plăcere și confuzie.

- Tonio, cântă "La Perdita", atât de frumos și trist, sugeră Leochan.

Tonio se așeză vizavi de Rhea și începu să cânte o melodie răscolitoare și ciudată cu chitara lui. Auzindu-l, ceilalți muzicanți, încă alături, îl acompaniară. Apoi unul din ei începu să cânte domol, impresionând-o pe Rhea cu notele mișcătoare ale ciudatului cântec. Când terminară, Leochan îi spuse că era bazat pe un vechi cântec popular indian, care exprima tristețea și dorul unui îndrăgostit pentru fata care îl trădase.

Dar dispoziția tristă nu avea cum să continue în ziua aceea însorită. Îi luă locul o dispoziție senină, chiar ușuratică. Barca lor intra și ieșea din canalele înguste, îndiguite, care uneori se blocau când se îngrămădeau pe ele bărci venind din ambele sensuri. Nu era nici un pericol adevărat în asemenea aglomerări, ci numai mult zgomot și împingeri ușoare.

Rhea observă că Leochan și Tonio erau salutați de numeroși oameni din alte bărci. Asta însemna că Antonio venea deseori în parcul acesta public? Din nou o contradicție care nu se potrivea cu portretul arogant, înțepat, al lui Antonio Ferrara. De data aceasta, contradicția îi făcu plăcere.

Antonio era mai relaxat decât îl văzuse în ultimul timp, de la ziua lor de înot din Cancun, atât de demult... Acea zi îi fu amintită din nou când cei trei bărbați, cedând căldurii înăbușitoare, își scoaseră cămășile. Gol până la brâu, Antonio avea o piele strălucitoare, iar Rhea își aminti cum o simțise când o ținuse în brațe.

- Ora mesei! declară Sam puțin după ora amiezii, fiind la unison cu gândurile celorlalți. Deși, nu ar trebui să numesc ospățul regal pregătit de Isabel și Leochan cu un nume atât de plebeu. Toți ajutară la pus masa, dar Isabel prezidă totul ca și cum ar fi fost gazda

festinului. Era numai în imaginația lui Rhea, sau Isabel îl servea întotdeauna primul pe Antonio? Isabel părea absorbită în a-i anticipa nevoile.

Când Antonio o văzu pe Rhea mâncând cheviche, peștele crud marinat pe care îl gustase pentru prima dată la Cancun, zâmbi aprobator:

- Văd că îți dezvolti gustul pentru mâncarea noastră mexicană, Rhea. Asta-i un semn bun. Poate că adaptarea ta se va extinde pentru a mai include și alte gusturi?

- Poate, replică Rhea tăios. Dar unele lucruri sunt mai greu de înghițit decât altele.

- Dacă le azesonezi bine, vei vedea cât de apetisante pot fi. Ochii lui Antonio străluceau. Îi plăcea să ia pește picior.

Când era așa, Rhea găsea că era greu să-i rezisti. Continuă, permițându-și să cocheteze:

- Nu sunt încă obișnuită cu atâtea picanterii. Dar învăț rapid!

- E o conversație intimă, sau e loc și de mine? îi tachină Sam, întrerupând schimbul de replici. Pe măsură ce masa continua, ceilalți purtară o conversație mai ușoară. În final, se săturară.

- Cred că am mâncat pe o lungime de douăzeci de mile de canal! presupuse Sam.

Sub clar de lună

Luntrașul lor trase la un debarcader liniștit, legă barca și se dezmoști pe debarcader.

- Are ideea perfectă. Timpul de siesta! declară Sam. Masa bogată îi făcuse somnoroși. Printre râsete împinseră lucrurile deoparte și se întinseră în diferite direcții, improvizând perne din sacoșe, cămăși sau chiar pantofi. Rhea, deși nu se așteptase, nu mai putu de oboseală și adormi.

- Stai așa, îți va fi mult mai confortabil, auzi ea prin somn cum murmură cineva. Când se trezi, realizează că stătuse cu capul în poala lui Antonio. Antonio însuși era treaz complet și o privea.

Cât de vulnerabilă se simți! Oare de când stătuse el treaz, fixând-o cu privirea?

- N-ai dormit deloc? îl întrebă ea pentru a-și masca jena, când se ridică și își frecă ochii.

- Puțin.

- Cred că nu te-a ajutat capul meu sprijinit de tine. Ea se jucă nervoasă cu o șuviță de păr. Trebuie să te fi făcut să-ți fie prea cald.

El rânji obraznic:

- Nu numai într-un singur fel.

Trăgând cu urechea, Sam râse și el la dubla implicație.

- Hei, Tonio, o faci să roșească. Sam se întoarse spre Rhea. Iar tu nu trebuie să-ți faci griji pentru confortul lui Tonio. Vei afla că

Sub clar de lună

ilustrul nostru conducător nu face nimic din ce nu i-ar plăcea.

Rhea reflectă asupra acestui lucru pe măsură ce ziua se scurgea. După-amiază strălucitoare fu umbrită de amurg. Multe bărci se întorceau la debarcader.

- Cred că se face târziu, oftă Isabel, în timp ce tatăl ei îl îndruma pe luntraș să se întoarcă. Lui Rhea îi părea rău că se termina.

După ce descărcară tot harnașamentul, observară un grup mare de oameni adunați într-un luminiș înconjurat de arbori, de unde se auzeau muzică și râsete, și unde văzură oameni dansând.

- Hai să mergem să privim dansul, sugeră Sam. E prea cald să ne întoarcem chiar acum în oraș.

Rhea aprecie propunerea pe care ceilalți o acceptară imediat, și nu din cauza arșiței. Era încântată să prelungească ziua care scosese la lumină o față mai blândă a lui Antonio Ferrara.

Se alăturară mulțimii. Era muzică pe placul tuturor, balade, dansuri populare, ritmuri latine, și chiar disco mexican. Cei care dansau improvizau de multe ori pașii la orice se cânta. Rhea se bucura să-i vadă. Nu exista afectare, ci numai bucuria mișcării.

- Vino! Statul jos e pentru cei bătrâni, declară Sam cu nerăbdare. O apucă pe Rhea

Sub clar de lună

și o trase, râzând, în locul unde se dansa. Apoi se aruncă cu inspirație, dacă nu cu grație, într-un dans latin improvizat. Rhea, de asemenea, renunță la aerul rezervat și intră viaoie în dansul animat.

- Le luăm ochii cu experiența noastră din New York, declară Sam făcând o piruetă în ritmul iute. Apoi, muzica se schimbă în ritmul măsurat al unei melodii populare. Leochan veni să o invite pe Rhea în timp ce Isabel îl luă pe Sam ca partener.

- Trebuie doar să privești și să faci la fel. Nu-i un dans greu, o sfătui Leochan. Dansând, părea că nu are deloc nevoie de bastonul lui. Se mișca cu mândrie și cu o grație demnă. Pașii păreau complicați și Rhea încerca din greu să memoreze succesiunea lor.

- Încetează să mai numeri, comandă Leochan. Urmează muzica. Las-o să vorbească pentru sufletul și trupul tău.

Rhea făcu ce-i spusese Leochan și se trezi mișcându-se unduios în farmecul și tihna superbeii muzici de care îi păru rău când încetă. Cei patru se întoarseră spre locul unde îi aștepta solitarul Antonio. Rhea îi simți ochii asupra ei, dar se împotrivi să-i înfrunte. Dacă o urmărise până atunci, ce ar reflecta ochii lui?... admirație... sau ridicol... sau pur și simplu nimic?... Ea nu vru să afle.

Sub clar de lună

Muzica începu din nou, lentă și romantică. Perechi tinere reintrară în ring, siluetele lor formând o umbră compactă cum dansau îmbrățișați. Rhea îl văzu pe Sam îndreptându-se către ea să o invite, însă intenția lui fu biocată de Antonio.

Fără ca măcar să o întrebe dacă voia să danseze, Antonio o trase spre el. Era inutil să protesteze, decise ea, apoi admise că nici nu voia.

Melodia era lentă iar dansul deveni și mai intim, întrucât ea era apăsată pe pieptul gol al lui Antonio. Rochia ei subțire se lipea de pielea lui la fel de mult ca de a ei și asta topea orice distanță dintre ei.

- Cu Leochan, dansai pe muzica populară de parcă ai fi fost născută pentru asta, murmură Tonio în părul ei.

- Leochan a zis să urmez muzica, iar ea va conduce sufletul și trupul, zise ea tremurat.

El o strânse mai mult, simțind din partea ei un răspuns pe care ea nu-l putu stăpâni.

- Asta-i adevărul. Îi dădu drumul mâinii și îi înconjură corpul cu ambele brațe. Așa cum o urmăam noi acum, nu-i așa, cu trup și suflet?

Rhea nu răspunse, știind că vocea o va trăda și mai mult. Trupul ei se mișca odată cu al lui, senzual, lent, ca și cum ar fi fost unul singur. El o conduse spre capătul îndepărtat al

Sub clar de lună

lumișului umbrat și întunecat de copacii care-l înconjurau. Acolo făcu o pauză, ținând-o și mai strâns, cu ochii rugând-o să îl privească.

Rhea își ridică fața către dorința ce o văzu în ochii lui. Apoi el se aplecă spre ea, gura lui căutând-o lacom pe a ei. Trupul ei se arcui cu al lui. Buzele ei ardeau de pasiune cel puțin cât ale lui. Ea simți dorința crescând impetuos în el, și puterea apăsării pe trupul ei. Un junghi de teamă fu înăbușit de exaltarea ei crescândă.

Pe buzele ei, el șopti întrebarea:

- Da?

- Oh, da, răspunse ea. Nu putea fi nici un alt răspuns.

- Tonio, Tonio! O voce stridentă sparse intimitatea lumii lor. Era Isabel. Mereu Isabel.

- Tonio! E timpul să mergem.

Tonio auzi. Îi dădu drumul lui Rhea fără tragere de inimă. Zguduită, Rhea se minună când se întoarseră. Era a doua oară când fata indiană intervenise și îi readusese pe amândoi la realitate. Era ca și cum ar fi simțit că prioritatea ei era pusă în pericol, gândi Rhea cu amărăciune. Realiză că nu voia să accepte prioritatea celeilalte fete. Cum se putea lăsa mereu stârnită de un bărbat care îi aparținea alteia?

Capitolul 6

Leochan și Isabel veniseră la Xochimilco cu mașina lor. Bătrânul se oferi politicos să îi ducă și pe Rhea și Sam.

- Nu e nevoie, îl contrazisese Antonio. E mult prea mare ocolul pentru voi. Îi duc eu înapoi. Sunase mai mult imperativ decât galant, însă Rhea s-a bucurat când Sam acceptă pentru amândoi. Cei trei se înghesuiră pe locurile din față pentru cursa de o jumătate de oră înapoi.

Sam, ca de obicei, anima conversația, comentând activitățile zilei, arătând pe geam campusul universitar și Stadionul Olimpic, și punând nenumărate întrebări. Antonio devenise foarte tăcut, așa că Sam își îndreptă toată

Sub clar de lună

atenția spre Rhea. Ea se concentra cu dificultate la ce spunea Sam. Era acut conștientă de coapsele lui Tonio apăsându-le pe ale ei, cum stătea așezată între cei doi bărbați.

Când ajunseră în oraș, Sam ceru să fie lăsat la Fiesta Palace Hotel.

- Niște prieteni ai mei din New York sunt aici în vacanță. Le-am spus că trec pe la ei astă seară, poate să bem ceva. Nu vreți să veniți și voi doi?

Antonio refuză pentru amândoi. Rhea era pe cale să protesteze din principiu. Putea și singură să vorbească pentru ea, dar știa că nu voia să-i întâlnească pe prietenii lui Sam, nu în seara aceea. Sam le spuse noapte bună, apoi ei porniră mai departe spre Zona Rosa.

Ca de obicei, străzile erau pline de oameni. Când Rhea comentă asta, Antonio îi aminti:

- Nu e încă nici zece seara. Iată, noaptea abia începe. La fel mă simt și eu.

Din cuvintele lui se deducea o concluzie pe care Rhea se hotărî să o ignore.

- Pentru mine s-a încheiat, zise ea. Am avut o zi foarte plină.

El parcă mașina la hotel. Ea simți ochii lui fixând-o, când îi spuse:

- Totuși, ziua nu s-a terminat încă, nu?

Sub clar de lună

Rhea încercă să alunge valul emoției din vocea ei:

- Toate lucrurile bune au un sfârșit, zise ea în zefleMEA, apoi oftă în sineA ei la clișeul stupid pe care îl folosisE. De ce nu se puteA gândi la ceva deștept și original? Tonio îi deschise ușa și ea ieși.

- Așteaptă-mă la lift, îi spuse Antonio când intrară în hol. El se duse să-i ia cheia, se întoarse, chemă liftul și urcă cu ea. Din nou, el era stăpân pe lucruri. Mintea ei zbură înapoi la o altă experiență similară și inima începu să-i bată cu putere.

El ținea încă cheia în mână când sosiră la ușa ei și era de la sine înțeles că urma să deschidă. Ea întinse mâna după cheie.

- Noapte bună, Antonio, și mulțu...

El ignoră mesajul pe care încerca ea să-i dea de înțeles, îi luă mâna întinsă și o trase în cameră închizând ușa în urma lui.

Lumina era aprinsă. Aparent mai devreme fusese camerista. Patul fusese desfăcut iar cămașa ei de noapte era întinsă pe pernă. Rhea văzu toate astea dintr-o privire înainte ca atenția să-i fie reținută complet de Antonio.

În apartamentul lui, atingerea sa fusese tandră. Mai devreme, în seara aceea, îmbrățișarea lui fusese excitantă. Acum, totuși,

Sub clar de lună

privirea cu care se apropia de ea o speria. Nu era nici un fel de afecțiune în ochii lui, ci doar o hotărâre pasionată. Ținând o mână în fața ei ca pentru a se apăra, Rhea făcu câțiva pași în spate.

- De data aceasta, nu vom mai fi întrerupți de Isabel, zise el. Credea oare că acesta era motivul pentru care ea se îndepărta? El vorbi din nou: Când te-am întrebat, ai spus da. Acum, de ce această falsă timiditate?

- M-ai întrebat? Dar n-am vrut deloc să spun că... Nu-mi amintesc...

- Hai să revedem situația, zise el aspru. Te ajut eu să-ți amintești. Îi strânse atât de tare încheietura mâinii că o duru.

- Era întuneric sub copaci, zise el și stinse lumina. Te strângeam în brațe când dansam. O trase către el strâns. Ea încercă să se opună. Foarte strâns, murmură el, ignorându-i rezistența, iar tu erai mai mult decât de acord. Brațele lui o zdrobiră. Unul din noi era cu pieptul gol. Eram eu, atunci, dar cred că asta va fi mai ușor acum. Cu o mișcare îndemânică, Tonio lăsă în jos cele două bretele ale rochiei ei și îi dezgoli pieptul. Luă în căușul palmelor sânii mici și plini pe care, la atingerea lui, Rhea îi simți ridicându-se și încrețindu-se la vârfuri.

Sub clar de lună

Când își plecă apoi capul pentru a urma calea luată de mâinile lui, Rhea știa că nu voia să îl oprească. Voia să-i simtă gura pe sânul ei, mâinile lui pe trupul ei, corpul lui pe al ei. Când buzele lui doar îi atinseră pieptul, ea gemu ușor și se simți scufundându-se. Tonio o luă în brațe, o duse în pat și o întinse. Puse cămașa de noapte deoparte.

- Nu vei avea nevoie de ea, mârâi el așezându-se pe pat și întinzându-se din nou peste ea.

Ea nu era în stare să se miște, ca și cum ar fi fost drogată, dar nu complet, căci fiecare simț al ei palpită de așteptare.

Telefonul sună, un zgomot discordant, ca un dezacord.

- Nu răspunde. Vocea lui era aspră.

Ochii ei se întoarseră spre telefon - intrusul. Sună din nou. Intrus? Dar soneria lui o readuse în simțiri. Ce făcea sau ce era pe cale să facă? Cu un mic scâncet, se rostogoli către cealaltă latură a patului, se ridică și luă receptorul.

Auzi vocea lui Eduardo.

- Unde ai fost? Am încercat toată după-amiaza să dau de tine. Ai uitat? Suna acuzator.

Uitase complet? Uitase totul cu excepția siluetei întunecate care acum se ridicase și o

Sub clar de lună

străfulgera cu privirea. Îi promisese lui Eduardo că va lua cina cu el.

- Oh, Eduardo, îmi pare rău, se bâlbâi ea. Am întârziat, iar acum e așa târziu. Dar nu crezi... Bine, atunci e-n ordine. Dar numai o cină ușoară. În zece minute. Nu, nu urca. Cobor eu.

Închise telefonul și se întoarse pentru a-l înfrunta pe Antonio. El era impasibil, furia sa părând stăpânită, însă amenințând să răbufnească prin controlul său rece, dur.

- Așa deci, asta a fost doar o nefericită "întârziere" pentru care consideri că trebuie să te scuzi față de celălalt iubit al tău. În vocea lui se citea disprețul. E lecția pe care o merit. Ar fi trebuit să învăț din prima mea experiență. Nu credeam că asta se putea întâmpla de două ori. Dar, draga mea, ar trebui să te străduiești să îți fixezi rendez-vous-urile la distanțe mai mari, sau a fost totul pus la cale în așa fel încât să te salveze soneria?

- Rendez-vous... pus la cale... de ce anume mă acuzi?

- Nu știu. Se strecurase o notă tristă în glasul lui? Dar sigur de o lipsă de discriminare. Aparent "da"-ul tău e nediscriminator și dăruit multor bărbați. Însă, atunci de ce mi-aș mai face probleme din moment ce îmi primesc partea?

Sub clar de lună

El îi văzu tresărirea și aproape se înmuie.

- Dacă te-ai putea vedea, tremurând, adorabilă, pe jumătate goală.

Ea uitase de corsajul căzut. Se chinui să ridice elasticul pentru a-și acoperi sânii.

Vocea lui se înăspri iar.

- Foarte rău că ai spus zece minute. Nu-i timp destul. Lucrez repede, dar nici chiar așa. Cuvintele lui fură ca o palmă peste față pentru ea. Tonio se întoarse și ieși închizând încet ușa în urma lui. Ea își dorea ca el să o fi trântit. Rhea se cutremură. Răceala și disprețul erau mai rele decât mânia. Ea dori să-l cheme dar nu putu.

Ultimul lucru de care avea chef acum Rhea era să iasă iar. Dar, știind că Eduardo o aștepta, era forțată să se adune. Ieși din rochia ei, corpul arzând la atingerea degetelor ei. Ochii o dureau din cauza lacrimilor fierbinți de care erau plini.

Dădu drumul la apa rece și păși sub duș. Apa ca de gheață îi biciuia și îi pedepsea trupul. Se șterse puternic cu prosopul aspru ca și cum ar fi continuat pedepsirea. Fără a ține seama de ce alege, trase o rochie din dulap și se îmbracă în grabă. Termină să se pună la punct în același fel grăbit și ciudat inconștient.

Sub clar de lună

Salutul lui Eduardo, câteva minute mai târziu, fu ironic.

- Rhea, ce grozav arăți! Așa strălucitoare și... aproape sălbatică. Pielea ei era înroșită de la frecatul energic cu prosopul iar părul ei ud, abia pieptănat, cârlionțat în bucle neregulate ce-i cădeau pe față.

- Nu fi prost, zise ea tăios. Ce vezi nu e o femeie sălbatică, ci doar o fată obosită. Când îi văzu fața căzând, regretă duritatea replicii. La urma urmei, dilema ei nu era din vina lui. Hotărî să încerce să fie cât se poate de drăguță cu el.

Cu toate acestea, seara nu a fost un succes pentru Rhea. Eduardo o duse la un restaurant pe o terasă pe acoperiș, cu o vedere spectaculoasă asupra orașului. Într-un alt moment, ar fi fost impresionată. Însă în noaptea aceea, splendoarea orașului luminat nu-i putu oferi nici o bucurie.

Rhea nu putu mânca decât puțin, amintindu-și de festinul lor vesel de mai devreme din ziua aceea. Orchestra cânta melodii lente, sofisticate, dar asta nu făcea decât să-i amintească de muzica plină de viață de la Xochimilco. Când Eduardo o invită să danseze, ea se mișcă mecanic și încercă să uite de fuziunea pe care o simțise când ea și Tonio dansaseră în seara aceea în aer liber.

Sub clar de lună

Din fericire, aceste sentimente nu fură sesizate de către Eduardo, care părea foarte fericit că era cu ea și că avea parte de ceea ce credea că era atenția ei când îi vorbea. Poate că e un dar, o favoare, să fii insensibil, se gândi Rhea. Atunci poți vedea numai ce îți dorești să vezi și poți lăsa la o parte lucrurile care dor.

Încercă aceasta din nou, mai târziu, în aceeași seară, stând întinsă în pat, fără somn, și perpelindu-se fără încetare. Amintirea lui Antonio se dovedi prea puternică. În trei rânduri, ea stătuse întinsă în pat văzându-l cum se apropie și simțind atât teamă cât și dorință. Pe măsură ce își amintea, corpul ei ardea iar mâinile sale încercau să atingă silueta întunecată ce nu se afla acolo. Chiar când era absent, influența lui era puternică.

Dimineața îi puse capăt grelei încercări și, odată cu ea, sosi resemnarea. Nu putea schimba trecutul. Nu putea schimba felul în care se purtase ori felul în care alesese Antonio să o judece. Ea mai avea, încă, o treabă de făcut. Venise în Mexic datorită interesului ei pentru istoria mexicană, nu pentru Antonio Ferrara, își aminti ei înseși. Nu va permite nici brutalității lui, nici slăbiciunii ei, să stânjenească cu ceva angajamentul ei profesional.

În următoarele două zile avu grijă să fie foarte ocupată. Rhea era recunoscătoare că

Sub clar de lună

lucrul devenise mai greu. Copia gravuri antice, un fel de scris simbolic găsit pe unele piese mici. Unele rânduri erau șterse, tocite de vreme și greu de văzut. Totuși, fiecare era important. Era esențială acuratețea, așa încât experții să poată descifra și încerca să "citească" desenele și liniile simbolice. Rhea folosea o lupă imensă pentru munca aceasta minuțioasă.

- Hei, mai fă o pauză, o atenționă Sam către sfârșitul după-amiezei de marți. Asta e o muncă ce te solicită mult, iar tu nici măcar nu ai ridicat ochii de la prânz. Nu folosește la nimic să încerci să-ți impresionezi șeful când el nici măcar nu-i pe-aici.

Tonio abia fusese văzut de două zile.

- Nu încerc să impresionez pe nimeni, zise Rhea tăios. Încerc numai să-mi fac munca.

- La fel facem toți, zise Sam blând. Dar tu te porți de parcă te-ar goni cineva. Rhea, s-a întâmplat ceva?

- Nu, sigur că nu! Nu s-a întâmplat nimic.

Ochii lui Sam nu erau convinși. Pentru a schimba subiectul, Rhea arătă spre o figurină de lut pe care o studia el.

- Ce este statueta aceea, Sam? Pentru ce sunt găurelele acelea?

Era o figurină efilată, lungă de aproximativ douăzeci și cinci de centimetri, cu

Sub clar de lună

un ornament bogat al capului și cu mici deschizături în linie de-a lungul corpului.

- E foarte bună ca să te fluier, dragă, glumi Sam. Ridicând statueta, suflă prin deschizătura capului și cântă câteva note.

Rhea începu să râdă.

Sam explică:

- Am găsit multe la fel, scobite în felul acesta așa încât se putea cânta la ele. Aparent erau folosite în ceremonii, sau poate doar de către bărbații tineri pentru a fluiera după fete.

- Oh, Sam, râse ea, recunoscătoare pentru ușurarea tensiunii pe care o simțise de două zile. Totuși, nu voi să-l las să o convingă să termine lucru când veni ora.

- Mai am setul acesta de terminat, insistă Rhea. Cred că Isabel va dori să lucreze cu ele mâine.

Isabel, de asemenea, fusese plecată toată ziua. Rhea se întreba dacă era cu Antonio. Sam o privi curios ca și cum i-ar fi citit gândurile.

- Isabel s-ar putea să nu ajungă la ele. Și ea și Antonio sunt ocupați cu pregătirile pentru munca de teren. În curând, va trebui să plecăm de aici. Și, fiindcă veni vorba de plecare, eu am terminat pe ziua de azi. Se ridică. Dacă stau prea mult pe-aici, mă tem că conștiinciozitatea ta exagerată mă va molipsi și

Sub clar de lună

pe mine. Trebuie să-mi conserv imunitatea la mania lucrului în exces. Îți spun bun rămas.

Când plecă, Rhea se întoarse la lucru. Nici măcar nu realizează că trecuseră deja două ore când auzi pe cineva deschizând ușa.

- Ce faci aici? Antonio era în pragul ușii privind-o sever peste cameră.

- Lucrez. Ce credea că face? Și de ce se apăra?

El se îndreptă spre ea.

- Nu știi că e trecut de șapte? Întrebarea era ca o acuzație.

- Am avut ceva de lucru pe care voiam să-l termin. Puse creionul jos și se ridică. Nu-i nici un motiv să te superi. Nu-ți cer să-mi plătești orele suplimentare.

El râse din inimă.

- Adevărat! Doar ești independentă în ziua de azi, nu-i așa? Pasiunea ta pentru lucru e lăudabilă, dacă nu surprinzătoare. Dar nu te epuiza înainte să începem măcar munca de teren. Plecăm joi.

- Joia asta?

- Bineînțeles că "joia asta"! Care-i problema? Ți-e teamă că se va interpune cu obligațiile tale sociale? Era din nou cel sarcastic. Nu crezi că te poți... despărți... de señor Lopez-Perreira?

Sub clar de lună

- Nu-i treaba ta. Rhea se înălță. Voi fi gata să plec cu restul echipei. Unde vom merge?

- Mai întâi la Mérida. Apoi la Chichén Itzá, unde ne începem lucrul de teren.

- Chichén Itzá, repetă ea cu emoție. Nerăbdarea ei era evidentă și sinceră. Totuși, Antonio o privi cu oarecare suspiciune.

- Vom sta în Mérida câteva zile în timp ce rezolv niște treburi. Voi ceilalți veți avea ocazia să vă odihniți. Este un oraș de-a dreptul fermecător. Leochan și Isabel au rude acolo. Apoi ochii lui se îngustară. De fapt, cred că și Eduardo Lopez-Perreira are o casă acolo, sau unchiul lui are.

Ea îl înfrână iar:

- Și ce dacă?

- Așa îți vei putea continua relația. Asta-i tot. M-am gândit că te-ar mulțumi.

- Ai dreptate, Antonio, dar numai pe jumătate din afirmație: Ar *trebui* să te gândești. Ar trebui să te gândești înainte de a vorbi și înainte de a trage concluzii.

- Încerci să-mi spui că nu-ți pasă dacă nu-l mai vezi pe Eduardo? Ochii lui o iscodeau.

- Nu... adică, da. Ce tot încerc să-ți spun este că fac ce vreau cu viața mea personală. Și că nu îmi pasă cum îmi interpretezi comportamentul. Nu-i păsa că ceea ce spunea

Sub clar de lună

nu era întru totul adevărat. Voia ca el să creadă așa. Cât timp îți păstrezi părerile pentru tine, conchise ea.

- Bun, văd că îți afirmi într-adevăr independența, nu-i așa? Nu cumva uiți că sunt superiorul tău?

- Oh! Ea era atât de enervată că abia mai putea vorbi. Autoritatea ta are limite, ține minte. Poți să-mi comanzi doar lucru, nu și pe mine însămi.

- Foarte bine atunci, zise el cu răceală. Cel puțin ești conștientă de asta. Și ai perfectă dreptate cu lucrul care mai e de făcut. Desenele acestea trebuie terminate. Voi comanda ceva de mâncare. Ar trebui să mai termini un set până la ora zece, nu crezi?

Rhea era înmărmurită.

- Dar adineauri ai spus că nu vrei să mă obolesc prea tare înainte să începem munca pe teren.

- Adevărat, însă acum îmi dau seama că activitatea socială și amoroasă poate epuiza pe cineva la fel de mult ca și lucrul intens. Aș putea la fel de bine să profit de energia ta în loc să te las să ți-o consumi cu Eduardo.

Ea era lividă și fu tentată să iasă din cameră. Dar poate că el tocmai asta și aștepta, tocmai asta voia. Căuta un pretext să o

Sub clar de lună

concedieze? Îi va arăta ea lui! Putea rezista la orice din partea lui.

- Foarte bine. Rămân. Permite-mi să dau mai întâi un telefon. Trebuia să-l sune pe Eduardo pentru a anula întâlnirea. El venea de obicei la opt să o ia la masă.

Tonio arată spre telefon, exprimându-și aprobarea. Rhea, foarte stăpânită, formă numărul lui Eduardo. Tonio nu pretinse că nu asculta. Din contră, se așează pe colțul mesei urmărind-o intenționat.

- Poate vrei să vii mai aproape ca să poți auzi ambele capete ale conversației, zise ea pe un ton de gheață.

El nu se intimidă.

- Nu, e bine așa. Voi fi în stare să-mi imaginez dezamăgirea din vocea lui când îi vei spune lui señor Eduardo că ești obligată să lucrezi diseară.

- Păcat că nu poți să auzi satisfacția din vocea ta, zise Rhea urâcios, apoi trebui să-și îndrepte atenția la telefon când răspunse Eduardo. El era dezamăgit și îi acceptă cu greu scuzele. Ea încercă să scurteze conversația, fiind profund conștientă de privitorul amuzat.

- Nu, nu s-a întâmplat nimic. După cum ți-am spus, am de terminat ceva. Nu, nu putem lua o gustare împreună. Tocmai am mâncat un sandviș. Nu, nu vreau să vii să mă iei. Nu știu

Sub clar de lună

sigur când termin. Voi lua un taxi. El începea să o irite cu întrebările și chiar cu preocuparea lui. De ce nu închidea telefonul?

- Dar sunt bine. Ți-am spus... Nu; ea evită ochii lui Antonio. Sunt absolut singură... trebuie să mă întorc la lucru, Eduardo. Ne vedem mâine. La revedere. Puse jos receptorul.

Continuă să evite ochii lui Antonio când se așeză iar la masa de lucru, dar era nervoasă anticipând așteptarea ce urma să vină.

- De ce ai mințit, Rhea? Întrebă el blând. De ce i-ai spus că ești singură?

- Fără vreun motiv special, își dădu ea ifose. Nu trebuie să-i dau lui socoteală mai mult decât ție. I-am spus și că am mâncat. Ceea ce mi-a amintit: ai vrea, te rog, să îmi comanzi un sandwich, iar apoi să mă lași să fac setul de desene așa cum ai ordonat, șefule?

El se hotărî să nu provoace concedierea din tonul ei. Când dădu telefon, ea observă că el comandă câte un sandwich și o cafea pentru amândoi. Aparent intenționa să stea cu ea. Încercă să îi ignore prezența, iar în curând fu scutită de osteneală. Când le fu adusă cina, el o luă pe a lui și se retrase în biroul său. Rhea continuă să lucreze în timp ce mânca, dar nu prea avea poftă. O deranja mai mult absența decât prezența lui.

Sub clar de lună

În cele din urmă, înainte de ora zece, termină. Obosită, bău ultima înghițitură din cafeaua acum rece și își strânse lucrurile să plece. Nu îl văzuse pe Antonio în ultimele două ore. Plecase oare fără să spună nimic? Avu deodată un moment de panică la gândul că era singură în muzeul vast, întunecat și izolat. Ieși pe hol. Ușa lui era deschisă, o lumină slabă era încă aprinsă la birou, însă el nu era acolo. Ochii ei scrutară frenetic camera goală, apoi coridorul întunecat ce ducea spre ieșire.

Deodată, cineva veni în spatele ei și o atinse pe umăr. Ea nu îi auzise pașii și țipă de spaimă. Apoi, prinzând-o de umeri, intrusul o răsuci spre el. Când ea realizează că era Antonio, se aruncă ușurată în brațele lui, apoi își reveni. Se îndreptă și își dresе glasul.

- M-ai luat prin surprindere. Nu te-am auzit. Te căutam.

Coridorul era în semiobscuritate. Rhea nu-i putea zări ochii, însă le simțea căldura.

- Aveai nevoie de mine? întrebă el, accentuând ultimul cuvânt. Măinile lui o țineau încă de umeri.

- Nu, negă ea. Voiam doar să spun noapte bună. Ea se întoarse să plece.

- Fără un sărut de noapte bună? întrebă el, răsucind-o brusc înapoi și, fără a mai

Sub clar de lună

aștepta vreun răspuns, trăgând-o aproape de el.

Sărutul lui fu dur și brutal, lipsit de afecțiune. Ea își strânse puternic buzele închizând gura și ferindu-se de a lui, iar el își înalță capul. Furioasă, Rhea îl împinse deoparte.

- Ce îți dă dreptul? împrășcă ea.

- Nu pretinde că ești atât de revoltată, zise el cu răceală. De ce nu o iei ca pe o îndatorire de serviciu?

- Îndatorire de serviciu... Ei nu îi venea să creadă urechilor ce auzea.

- De ce nu? Ai spus că autoritatea mea are limite, dar încă nu ți-am dat drumul. S-ar putea chiar să vreau să-ți plătesc orele suplimentare.

Mâna ei țâșni să-l plesnească, însă el fu foarte rapid și o apucă primul.

- Nu văd vreun motiv să faci atâta caz că m-am hotărât să profit de favorurile pe care le oferi atât de darnic. De ce să fie Eduardo singurul beneficiar?

Cuvintele lui erau o provocare dar ea nu vru să-l lase să vadă cât o rănise.

- Tu... tu... tu nu ești capabil de sentimente, zise ea.

- Dar nu-i acesta răspunsul potrivit pentru cineva care se joacă de a face

Sub clar de lună

dragoste? Sărutările tale sunt dulci, chiar dacă nu izvorăsc din iubire. Trupul tău e cât se poate de atrăgător. Mare păcat că constanta nu este una din marile tale virtuți. Dar pot la fel de bine să profit de ce e disponibil.

- Ești un cinic.

- Sunt un realist.

- Și mai ești detestabil. Furia fu mai mare decât uimirea ei. Deci asta credea despre ea! Ei bine, nu era și nu avea să fie disponibilă la cererea lui.

- Nu voi fi tratată ca un obiect sexual! exclamă ea.

- Scutește-mă de terminologia și sloganurile mișcării Eliberării Femeilor Americane! zise el cu sarcasm obosit.

- N-ai decât să nu ții cont de terminologie, aproape că îi scuipe ea cuvintele când se smulse din strânsoarea lui. Dar reține conținutul. Iar mesajul pe care ți-l transmit sus și tare este că relația noastră trebuie să fie strict profesională. Nimic altceva! S-a înțeles?

Sardonice, el ridică dintr-o sprânceană și se sprijini de perete.

- Infuriată! Bun! Îmi place o discuție înfocată - și o femeie înfocată. Cât despre mesajul tău. mi-a mai dat, de asemenea, și alte mesaje în alte dăți. Unele foarte diferite, draga mea Rhea. Dacă ți-ai citit manualele de

Sub clar de lună

psihologie, poate că-ți amintești că mesajele fără cuvinte sunt de multe ori mai adevărate decât cele transmise prin vorbe.

El nu îi dădu voie să protesteze, dacă ea ar fi avut într-adevăr ceva de spus, ci continuă pe un ton mai autoritar.

- Ține minte, Rhea, că eu fac regulile în grupul acesta. Este echipa *mea* și am putere deplină. Vom pleca în curând în țara *mea* pentru a studia istoria poporului *meu*. Dacă ne urmezi, urmezi ordinele.

Acum era ocazia ei să renunțe la toată treaba. Dar nu o făcu. Nu putea.

- Numai ca serviciu, insistă ea.

El trebui să zâmbească.

- Vom vedea. Însă ține minte, Rhea, femeia în civilizația Maya este o ființă aservită. De fapt, fecioarele tinere erau sacrificate zeilor.

- Ei bine, iată una care nu are de gând să se lase sacrificată, declară ea emfatic.

Însă mai târziu, când părăsiră împreună clădirea și Antonio îi chemă un taxi, ea nu mai fu la fel de sigură. Dându-și seama de dezamăgirea ei că nu venise cu ea, Rhea se întrebă dacă nu cumva o parte din ea nu fusese deja sacrificată - sacrificată fără puțința de a o rechema.

Capitolul 7

Rhea știa că nu avea cum să evite să-l vadă pe Eduardo a doua zi. Marți dimineața devreme, înainte ca ea să plece la muzeu, o sună la telefon. Era de un farmec copilăresc, așa că iritarea ei de la început se prefăcu în amuzament.

- Hai, nu mă certa, o imploră el. De fapt, m-am trezit cu două ore mai devreme decât de obicei ca să te prind înainte de a pleca.

Ea nu putu să nu râdă.

- Vai, ce sacrificiu! Presupun că te aștepți să fii flatată!

- Ei bine, ar trebui să fii. Nu m-am mai sculat atât de devreme pentru o femeie de ani de zile.

Sub clar de lună

- Atunci, de ce ai făcut-o azi?

- Din cauza felului în care mi-ai vorbit aseară. Atât de încordată! Sigur că îmi fac griji. Să lucrezi cu Ferrara e o constrângere prea mare pentru tine... și pentru mine, aş putea adăuga.

Rhea nu îl luă în serios căci altminteri ar fi putut obiecta la atitudinea lui posesivă. Eduardo nu ar fi lăsat-o de la telefon până când ea nu ar fi promis că se întâlnește cu el la cină.

- Devreme, insistă el. Să nu lucrezi până târziu două nopți la rând.

Ea promise să fie gata la șapte. Când închise telefonul, realizează că uitase să-i spună că urma să plece joi din Mexico City. Nu contează, îi va spune diseară.

Ziua zbură. Fiecare era ocupat cu terminarea proiectelor începute și cu pregătirile pentru munca de teren. Nici unul nu era mai emoționat decât Rhea. Antonio nu apărură decât foarte scurt și atunci abia privi în direcția ei. Era omul cu toanele cele mai schimbătoare pe care îl cunoscuse Rhea vreodată. Vorbise cu Isabel și Leochan și păruse să nu țină seama de conversația pe care o purtau ea și Sam. Sam îi spunea că era păcat că pleca din oraș fără să fi văzut Altarul Fecioarei din Guadalupe.

Sub clar de lună

- Știu, aprobă Rhea. Cred că Eduardo nu s-a gândit să-l includă în itinerariul vizitelor noastre.

Deodată, îl auzi pe Antonio adresându-i-se ei:

- Merită din plin să-l vizitezi. Ar trebui să nu ratezi ocazia, zise el. Te poți duce și fără Eduardo, să știi. Poate mâine dimineață... înainte să vii la muzeu să lucrezi. Poți să și întârzii, dacă te hotărăști să mergi.

Acum era prevenitor, ca variație? Cine vorbea de cald-și-rece, gândi ea.

Cu Eduardo era altă poveste. Interesul lui era constant. Deși, trebui să admită, temperatura lui era călduță. Poate că nu era corectă în a-l judeca, însă acesta era efectul pe care îl avea el asupra ei. În seara aceea, când îi spuse lui Eduardo că pleca, el fu complet descurajat. Când auzi că destinația ei era Mérida, dispoziția i se schimbă.

- Păi bine, asta e minunat. Avem o casă acolo. E locul unde am copilărit. Cum spuneți voi în America? Orașul natal? Ei bine, da, Mérida este orașul meu natal. Unchiul meu e acum acolo. Îl preferă lui Mexico City. Acolo e mai ușor pentru el să facă pe nobilul. Vei sta la noi acasă, desigur.

- Cu nobilul? glumi Rhea. Nu prea cred.

Sub clar de lună

- Ah, n-ar fi trebuit să spun asta. Poate fi foarte plăcut, un domn de modă veche. Spune da. Nu vreau să aud un refuz.

Rhea nu-i dădu un răspuns lui Eduardo. Era adevărat că statul la hotel își epuizase atracția pentru ea, și că ar fi probabil drăguț să locuiască într-o casă adevărată. Totuși, nu s-ar simți bine să stea separat de ceilalți. Urmau să lucreze împreună toată vara iar ea simțea că ar trebui să stea oriunde stăteau și ei. Pe deasupra, nu voia ca Eduardo să creadă prea mult că relația lor era ceva de la sine înțeles. Însă nu îi putu spune nu chiar atunci. El era atât de amabil și sincer în a extinde invitația încât ea nu știa cum ar trebui să procedeze.

Un lucru de care era sigură că îl va face, totuși, era să urmeze sugestia lui Antonio de a vizita Altarul Fecioarei din Guadelupa. Se trezi în dimineața următoare chiar mai devreme decât de obicei, având soneria potrivită la șase treizeci. Antonio zisese că îi permite să întârzie, dar ea nu voia să-i speculeze generozitatea. Se îmbracă simplu cu o fustă din tercot și un tricou galben. Micul dejun fu doar cafea cu pâine prăjită, apoi plecă. Hotărî că a lua un taxi merita cheltuiala, așa că chemă unul care să o ducă la bazilica din Guadelupa.

Era devreme, nici măcar opt, când ajunsese, iar turiștii nu sosiseră încă. Rhea citise

că biserica veche fusese ridicată pe locul unde aztecii construiseră un templu dedicat mamei zeilor lor. Cuceritorii spanioli distruseseră acest templu. Miracolul se produsese câțiva ani mai târziu, când un indian sărac se plimba singur prin locul acela. Fecioara Maria i se arătase și îl instruisese că acolo trebuia ridicată o biserică întru slava ei. Ca dovadă a miracolului, apariția imprimase imaginea ei pe mantaua sărmanului. Mantaua era încă păstrată la altarul principal al bazilicii și atrăgea credincioși din toată lumea.

Rhea văzu că biserica veche, cea construită inițial pentru Fecioară, era înconjurată cu schele. Rhea fu dezamăgită că vizitatorii nu erau lăsați înăuntru. Un paznic îi explică cum ultimul cutremur făcuse ca structura să fie periculoasă și că era încă nevoie să se facă multe lucrări de renovare.

El o îndrumă către bazilica nouă, structura impresionantă, modernă, de lângă cea veche. Rhea văzu oameni intrând, câțiva străini, însă majoritatea mexicani, bărbați și femei oprindu-se pentru câteva minute de rugăciune înainte de a merge la lucru.

Rhea intră, pregătindu-se să fie decepționată de modernitate. Ca istoric de artă, era mult mai atrasă de frumusețea clădirilor vechi. Spre surpriza ei, fu șocată de

Sub clar de lună

frumusețea și originalitatea spectaculoase ale interiorului.

Ochii ei zburau în toate părțile. Își dorea să fi avut pe cineva cu ea, un ghid pe care să-l întrebe ori o companie căreia să-i împărtășească extazul. Văzu că mexicanii își spuneau rozariile sau se rugau în liniște. Erau evident obișnuți cu această biserică fantastică. Antonio avusese dreptate, hotărî ea. Nu trebuia scăpată.

- Neobișnuită, nu-i așa? întrebă o voce familiară. Ca și cum ea și-ar fi dorit ca el să se materializeze după ce s-a gândit la el, iată-l pe Antonio lângă ea.

- Nu sunt un om profund religios, însă mă opresc deseori aici. Este o arhitectură magnifică. Într-un fel, este reprezentativă pentru trecutul nostru ca și piramidele, chiar dacă este și contemporană, chiar futuristă.

El îi vorbea ca și cum ar fi fost împreună tot timpul, ca și cum ar fi plănuit să se bucure împreună de această experiență.

- Știu ce vrei să spui, zise Rhea, acceptându-i de data aceasta prezența fără să mai întrebe. Era destul că el se afla aici și că ei păreau să împărtășească aceleași sentimente. Merseră peste tot, astfel încât Rhea putu vedea întregul complex în timp ce Antonio îi arăta

Sub clar de lună

unele din aspectele remarcabile și neobișnuite de design al arhitecturii.

- Știi foarte multe despre arhitecturi, zise Rhea.

- A fost prima mea alegere ca profesie când eram tânăr, admise el.

- De ce ai abandonat? Înțeleg că poate fi foarte profitabilă.

- Asta-i foarte adevărat. Însă, la vremea aceea, consideram că cei care și-ar fi putut permite să-mi comande ceva erau și aceia care aveau prea puțin respect pentru tradițiile indigene din Mexic și pentru istorie. Cred că asta se schimbă acum, dar încet. Și nu am abandonat cu totul domeniul. Folosesc mult din ce am învățat în explorările și studiile mele.

Când ieșiră din biserică, lumina zilei îi aminti lui Rhea de realitățile cărora trebuia să le facă față.

- Cum de ești aici? simți ea nevoia să întrebe.

- După cum ți-am spus, răspunse el spontan, opresc deseori aici. M-am gândit să te duc înapoi cu mașina la Chapultepec.

- De ce... vai... cât de frumos din partea ta! Rhea nu știa ce să spună. El putea fi și prevăzător, însă pe ea o dezarma complet și de câte ori se purta astfel.

Sub clar de lună

Când se întorceau, Rhea își dori să mențină conversația. Era atât de rar când schimbau cuvinte agreabile sau idei. Părea că ei doi se angajau de obicei într-o discuție în contradictoriu sau într-o încurcătură sexuală, din care nici una nu se încheia satisfăcător.

- E totul aranjat pentru plecare? întrebă ea.

- Așa s-ar zice. Nu sunt prea multe de făcut aici. Cele mai multe pregătiri pentru munca de teren se fac în Mérida. Trebuie doar să-mi fac bagajele cu lucrurile personale, bineînțeles. Și tu?

- Oh, eu sunt gata, îi spuse Rhea. Nu mi-am despachetat hainele de lucru.

- Nu-ți vor trebui prea multe în afară de astea. Nici chiar în Mérida. Nu este un oraș la fel de pretențios ca Mexico City.

- La fel mă gândeam și eu, doar dacă nu stau la ... Se opri. Era prea târziu. Îl văzu pe Antonio înțepenind.

- Doar dacă nu stai la...? repetă el.

- Eu... păi... eu nu eram sigură care sunt aranjamentele, iar Eduardo mi-a menționat posibilitatea de a sta la un unchi al lui.

- Señor Lopez.

- Da, cred că așa îl cheamă. Îl cunoști?
Are o casă...

Sub clar de lună

- Casa Lopez. O casă imensă! Una dintre cele mai bogate din Mérida.

Tonul lui devenise mai rece. Oh, de ce lăsase ca să-i scape asta? De ce începuse discuția?

- A, da? întrebă nervoasă. Nu știam. Nu sunt sigură că vreau să accept invitația. Nici măcar nu-l cunosc pe tip.

- Dar îl *cunoști* pe nepot. Aparent, îl știi chiar foarte bine.

Rhea se enervă.

- Da, îl cunosc pe Eduardo, dar nu îmi place tonul tău și nici insinuarea.

- Nu insinuez nimic. Dar se pare că gândul ăsta e deja în capul tău.

Putea fi exasperant, după un interludiu așa de plăcut.

- Nu de prietenia mea cu Eduardo e vorba. Tonul ei era conciliant. Nu crezi că ar trebui să stau cu...vreau să spun... cu ceilalți?

- Are importanță ce cred eu? Tonul lui era distant, încă rece. Timpul tău la Mérida e liber. Dacă vrei să stai cu Eduardo...

- Iar începi cu presupunerile tale! Nici măcar nu știu când vine Eduardo.

- Deci are de gând să fie acolo.

- Ei bine, da. Cândva.

- Și, desigur, când va fi în Mérida, va dori să fii aproape de el și departe de mine.

Sub clar de lună

- Prostii. Încearcă doar să fie amabil, oferindu-mi ospitalitatea vilei unchiului său, așa încât să nu mai trebuiască să locuiesc într-o altă cameră de hotel.

- Bineînțeles. Da fapt, să te înghesui în hotelul amărât unde stăm noi nu se poate compara cu luxul pe care îl vei găsi la Casa Lopez.

- Ești revoltător! Pur și simplu refuzi să înțelegi. Poate că e la fel de bine dacă nu stau în același loc cu tine. Lucrurile ar fi mult mai liniștite pentru amândoi.

- Fără îndoială! Dacă liniștea e ceea ce prețuiești cel mai mult.

Antonio tăcu tot restul drumului. Când sosiră la muzeu, el dispăru iar Rhea nu îl mai văzu toată ziua.

În seara aceea, când îi spuse lui Eduardo că va accepta invitația lui, el nu mai putu de bucurie. Urma să telefoneze pentru a le spune să o aștepte și avea să-și grăbească afacerile pentru a veni după ea cât mai repede. Abia putea să-și stăpânească entuziasmul. După aceea, când rămase singură, Rhea avu o presimțire. Poate că nu ar fi trebuit să facă asta. Nu voia să facă opinie separată de ceilalți. Dacă n-ar fi fost din cauza felului de a fi al lui Antonio... dar era prea târziu pentru regrete. Ea luase deja decizia.

Sub clar de lună

La aeroport, a doua zi, când le spuse celorlalți că va sta în casa unchiului lui Eduardo, Manuel Lopez, fu pusă în încurcătură de felul în care Isabel o străpunse cu privirea. Rhea se uită la Antonio, așteptându-se la un comentariu critic, însă el nu părea să fi auzit.

- Norocul tău, comentă Sam. Manuel Lopez este unul dintre cei mai bogați cameni din Mérida, dacă nu din tot Mexicul. Trebuie ca vila lui să fie superbă. Nu lăsa tot luxul ăla să te strice, fetițo. Nu vei găsi nimic asemănător, în corturile noastre de la Chichén Itzá.

-Nu-ți face griji, Sam. Sunt ușor adaptabilă.

- Am observat, zise Antonio. O trăsătură convenabilă.

- Și necesară, i-o întoarse Rhea, mai ales într-un mediu ostil.

Sam se uită de la unul la altul, ezită, apoi ridică din umeri după ce se hotărî să nu intervină.

- Voi doi aveți limbajul vostru, dar când vă aruncați săgeți dintr-astea, e mai bine să nu fii în mijloc. Sunt expus la înțepături!

- Va veni și Eduardo la Mérida? Întrebarea lui Isabel părea întâmplătoare, însă Rhea simți că cealaltă fată aștepta nerăbdătoare răspunsul.

Sub clar de lună

- Poate, răspunse Rhea. A spus că o să încerce. Sesiză satisfacția lui Isabel. Poate că pentru ea, presupuse Rhea, Isabel vrea să se asigure că el mă va ține ocupată așa încât să nu intervin între ea și Antonio.

Tânăra americană fu surprinsă când Isabel își alese locul de lângă ea în avion. În scurtul timp cât lucraseră împreună, cele două avuseseră relații de serviciu plăcute, dar reci. Rhea o găsea pe Isabel distantă, formând un adevărat contrast cu Leochan, tatăl ei, care avea mereu un aer prietenos și cald. În ziua aceea, dintr-un motiv oarecare, Isabel alesese să fie cordială.

- Nu am avut prea mult timp să vorbim, zise Isabel când se liniștiră după decolarea avionului. Trebuie să mă scuzi că nu am fost mai atentă cu cineva nou. Am fost atât de prinsă cu lucrul. Cred că nu te-ai simțit singură în Mexico City.

- Nu, deloc. Nu am fost deloc singură. Isabel o privi speculativ.

- E mai ușor, desigur, când cunoști ceva oameni, nu-i așa?

Unde voia să ajungă? Încerca Isabel să afle cât timp petrecuse ea cu Tonio? Ei bine, nu avea de ce să-și facă griji, gândi Rhea, pentru că fusese așa de puțin. Dar nu avea de gând

Sub clar de lună

să-i dea celeilalte fete informația pe care o căuta.

- Da, zise Rhea, iar voi toți mi-ați fost de mare ajutor.

- Și cred că și señor Lopez-Perreira. Ce bine că îl cunoști. Te-a prezentat Antonio?

- Nu. Eduardo și eu ne-am cunoscut la New York doar cu două săptămâni înainte să vin eu aici.

- Oh? Tonul lui Isabel era nepretențios, dar ochii îi erau avizi. Evident că ea dorea să continue conversația, însă pe Rhea începeau să o enerveze întrebările ei.

- Nu am dormit prea mult azi-noapte, zise Rhea, închizând ochii. Păcat că zborul e atât de scurt. Abia voi avea timp să ațipesc. Aceasta zădărnicea orice dorință a lui Isabel de a continua conversația.

O oră mai târziu, când ajunseră pe aeroportul din Mérida, Rhea se auzi chemată prin megafoane. La biroul de informații găsi un șofer în uniformă așteptând-o.

- Vă duc la Casa Lopez, explică el.

Rhea părea derutată. Nu se așteptase la asta.

- Señor Eduardo ne-a sunat să ne anunțe zborul dumneavoastră, explică șoferul.

Văzând cum o priveau ceilalți, Rhea începu să regrete decizia ei de a sta în casa

Sub clar de lună

unchiului lui Eduardo. Mai ales privirea lui Antonio era cinică.

Ea se întoarse către Sam și-i șopti:

- Oh, te rog, Sam. Vino cu mine. Nici măcar nu îl cunosc pe omul acesta. Nu vreau să mă duc singură.

El o asigură:

- De ce nu? Voi avea ocazia să văd cum trăiește cealaltă jumătate, iar hotelul nostru e aproape. Dar, liniștește-te. Nu ai de ce să fii așa speriată.

Avea dreptate, desigur, se gândi Rhea. Cu siguranță, unchiul lui Eduardo nu putea fi mai teribil decât Antonio Ferrara. Decât felul cum arăta Tonio în momentul acela, señor Lopez era, neîndoielnic, de preferat.

În limuzină, Sam încercă să o liniștească pe Rhea arătându-i farmecul orașului pe care îl străbăteau.

- Mérida va fi o schimbare frumoasă pentru noi, îi spuse. Are un ritm atât de liniștit, după trepidantul Mexico City.

Îl rugă pe șofer să îi ducă prin piața principală. Era un parc public prin care se plimbau turiști, bunice care supravegheau joaca copiilor și negustori care hoinăreau la întâmplare, vânzând hamace împletite.

- O descriere mai bună decât ritm liniștit ar fi mișcare ultra lentă, punctă Rhea când o

Sub clar de lună

femeie cu un copil traversau fără grabă prin fața mașinii lor.

- E caldură. Temperatura aici, în Mérida, are cu cel puțin douăzeci de grade mai mult decât în Mexico City, observă Sam.

- Și atunci ce se poate face aici? întrebă Rhea.

Sam râse.

- Ei bine, unul din lucruri este să înveți să nu pui întrebări. Există atracții. Mérida a fost fondată în 1542 de Francisco de Montejo. Casa Montejo, chiar cea din piațeta aceea, a fost ocupată continuu, de secole întregi, de către descendenții lui. Actualii ocupanți, membri ai familiei, o deschid pentru vizitatori, timp de câteva ore, la sfârșit de săptămână. Și-a pierdut din splendoarea de odinioară, însă merită văzută, ca de altfel și multe alte case vechi, încântătoare. Era o vreme când orașul își spunea "Parisul lumii vestice".

Rhea se gândi la Antonio, știind cum l-ar fi indignat o asemenea denumire.

- Uite, arată Sam, trăsurile cu cai, calesas. E cel mai frumos fel de a colinda prin vechiul oraș.

Sam îi arată catedrala zugrăvită în culoarea lămâii și micul Muzeu de Arheologie de la poalele lui Paseo Montejo. Apoi cotiră pe

Sub clar de lună

un bulevard larg, mărginit cu copaci și flancat de multe case impunătoare.

- Aici îți dai seama cum trăia mica nobilime spaniolă în trecutul ei colonial, zise Sam. Când șoferul trase în fața Casei Lopez, fluieră admirativ și adăugă: Și cum unii, cum ar fi familia Lopez, aparent reușesc încă să trăiască la fel.

Casa, de departe cea mai mare din zonă, era o clădire impresionantă, albă, retrasă de la stradă. O scară dublă ducea spre terasa luminată strălucitor, care avea balustrade frumos lucrate, în armonie cu ușile enorme, sculptate. Evident, cineva făcuse pregătiri pentru sosirea lor. Când urcau scările, ușa din față fu deschisă de o femeie brunetă.

- Señora Lopez? ezită Rhea. Sunt Rhea Glenn. Cred că Eduardo...

Apăru un bărbat înalt, cu părul alb.

- Asta-i tot, Maria, îi spuse femeii. Rhea era stânjenită. Deși nu purta uniformă, aparent Maria era servitoare.

- Nu există nici o señora Lopez, explică bărbatul după ce se prezentă. Soția mea a murit în urmă cu mulți ani. Eduardo este unica mea familie. Politicos, dar distant, señor Lopez îi pofti în hol. Turnându-le niște sherry, continuă: Da, Eduardo și cu mine suntem tot ce a rămas din familia noastră și eu l-am văzut

Sub clar de lună

puțin anul acesta. Sper, totuși, că nu va fi la fel cât timp sunteți în Mérida, señorita. Acest ultim comentariu fu însoțit de o privire de apreciere către Rhea. Eduardo va sosi mâine și bănuiesc că nu eu sunt principala atracție.

Rhea nu se simțea la largul ei. Găsea atitudinea lui condescendentă. Era de acord cu interesul nepotului său?

- Eduardo intenționează, deduc, să te monopolizeze complet, señorita. Afară, dacă, adăugă el, Ferrara nu are alte planuri.

Rhea începea să își dorească să fie adevărat. Simțea că locul ei nu era în casa aceasta.

- Nu, răspunse Sam pentru amândoi, Antonio e singurul care are de lucru aici, în Mérida. Restul, ne vom bucura de câteva zile de relaxare. Admir foarte mult împrejurimile în care Rhea și le va petrece pe ale ei.

Lui Rhea îi părea rău că Sam trebuia să plece. Își dorea să poată face schimb cu el din moment ce el admira Casa Lopez așa de mult. După o conversație incomodă cu señor Lopez, Rhea rugă să meargă să se schimbe. La cină, în seara aceea, unchiul lui Eduardo o asaltă cu întrebări despre ea, despre formația ei, despre familie și lucrul cu Doctorul Antonio Ferrara.

Încearcă să decidă dacă să mă accepte sau nu, se gândi Rhea cu resentiment. Fu un

Sub clar de lună

moment penibil, cel puțin la începutul cinei, când señor Lopez stătea la unul din capetele mesei imense din sufragerie, iar Rhea era așezată la celălalt.

Uimită pentru o clipă, gazda ei își reveni rapid, zâmbi și zise:

- Sigur. Am uitat cât de formal trebuie să li se pară că suntem celor care nu sunt obișnuiți cu așa ceva. Te rog. Se ridică și îi ținu scaunul. Continuă șirul de întrebări, fiind mai ales curios să afle de ce alesese ea să petreacă o vară fierbinte făcând muncă de teren la Chichén Itzá.

- Dar e o asemenea șansă, exclamă ea. Domeniul meu este istoria artei și sunt interesată, în special, de arta mexicană. De fapt, experiența aceasta va fi o reclamă bună pentru mine în curriculum vitae, când îmi voi căuta de lucru.

- Curriculum vitae? Reclamă? Señor Lopez părea uimit.

Rhea îi explică cum atunci când va căuta o slujbă permanentă, faptul că a făcut parte din echipa lui Antonio Ferrara ar putea fi foarte însemnat. Señor Lopez ridică din sprâncene. Este extrem de apreciat, chiar și în America, zise Rhea, bătând oarecum în retragere.

- Da, zise cel în vârstă, un om scilpitor, chiar dacă este o parte indian.

Sub clar de lună

El observă privirea tăioasă a lui Rhea.

- Îmi pare rău, dragă. Știu că americanii au vederi diferite despre astfel de lucruri, sau cel puțin pretind că le au, când sunt în țara lor. Dar cred că oamenii ar trebui să stea cu cei de seama lor.

- Nu voi declara că societatea americană este perfectă, spuse Rhea cu seriozitate. Știu că există probleme. Șansele egale pentru toți nu reprezintă, încă, o realitate.

- Și nici nu vor putea fi vreodată, insistă señor Lopez.

- Asta se poate discuta. Am făcut unele progrese și se poate și mai mult. Nu vreau să spun vorbe mari, însă, la mine în țară, realizările sunt recunoscute. Oamenii cu interese comune se întâlnesc, atât în viața socială, cât și în afaceri, chiar dacă provin din medii diferite.

Señor Lopez dădu din cap.

- Aici e diferit. Știi cum îi numeau indienii pe strămoșii mei? Gachupines. Un cuvânt aztec care descrie oameni care poartă ghetă cu pinteni. Ei nu văzuseră niciodată cai până la venirea spaniolilor. Disprețul lui era evident.

- Dar caii nu sunt o măsură a civilizației.

- Poate că nu. Spaniolii au adus, de asemenea, creștinismul în țara aceasta. Mexicul este una din națiunile cele mai catolice

Sub clar de lună

din lume. Totuși, "Muerte a los Gachupines" - Moarte pentru Gachupines - era strigătul de adunare în timpul insurecțiilor sângeroase. De ce? Era o întrebare amară.

Rhea știa răspunsul sau cel puțin citise destulă istorie mexicană ca să știe răspunsul. După ce a fost primit cu căldură de indieni la început, Cortez răspunsese cu represalii, întemnindându-le căpeteniile, luându-le aurul și înrobindu-le poporul. Însă mai devastatoare și umilitoare pentru cultură a fost distrugerea, de către cler, a istoriei scrise și a mărturiilor civilizațiilor indiene. Sclavia continuase sute de ani.

Rhea își aminti de afirmația făcută de Eduardo în prima seară când îl cunoscuse la New York. Se referise la extremele societății mexicane. Castele persistau până în ziua de azi, nivelele erau delimitate datorită unor "gachupinsimo" de oameni ca señor Lopez, care puneau mândria numelui, familiei și ascendenței pure castiliene, înaintea respectului pentru realizările personale. El reprezenta, cu siguranță, una din extremele la care se referise Eduardo. Antonio Ferrara, probabil, reprezenta cealaltă extremă, se gândi Rhea, prin propria lui alegere.

Se întreba de ce Antonio se plasase acolo. El era, după cum tocmai spusese señor

Sub clar de lună

Lopez, numai o parte indian. Era ca și cum ar fi negat orice ascendență spaniolă. Se putea să fie din cauza relației lui cu Isabel, ca el să facă evidentă o origine comună cu a ei? Rhea respinse noțiunea pentru că o deranja prea mult. Poate Antonio era indignat de atitudinea exagerată a unor oameni ca señor Lopez, și de aceea se mișca în direcția opusă. Ea putea înțelege asta deoarece, la rândul ei, nu suporta acest tip de mândrie meschină.

Señor Lopez își sorbea cafeaua, așteptând ca Rhea să continue discuția. Ea știa că, dacă ar face-o, s-ar înfierbânta și mai mult expunându-și argumentele. La ce bun? Cu siguranță, nu putea spera să schimbe atitudinea implementată de o viață întreagă. La urma urmei, era gazda ei.

- Văd cât de dificil este să se pună capăt vechilor animozități, zise ea. Totuși, dacă "pui sare pe rană..." Este o veche zicală armenească, una din cele preferate ale mamei mele. Zâmbi politicos lui señor Lopez, adăugând: o altă era ceva de genul "Devreme în pat, devreme la școlare..." (sau cine se scoală de dimineață...) ori era a lui Benjamin Franklin? Nu contează. E oricum un sfat bun, mai ales după o zi atât de plină.

Señor Lopez îi înțelese aluzia. Era mai mult decât dornic să renunțe la subiectul

Sub clar de lună

dureros. Reluându-și manierele elegante, o conduse pe scări, o întrebă dacă avea nevoie ca Maria să îi aducă ceva în cameră, niște lapte sau cacao? Nu, bine, atunci el îi urează noapte bună.

Mai târziu, în camera ei, Rhea se simți deprimată. Conversația ei cu señor Lopez o făcuse să se gândească la distanțele ce îi separau pe oameni. Nu era bucurioasă să se afle în camera aceasta luxoasă, într-o vilă opulentă, în timp ce Tonio și ceilalți se aflau într-un hotel modest în apropiere. Nu dorise cu adevărat să facă asta, se apără ea. Numai dacă Antonio n-ar fi ațâțat-o. Voia să dea vina pe el pentru împrejurarea aceasta supărătoare.

Rhea se îmbăie, își puse cămașa de noapte și se urcă în pat deși nu pentru a adormi imediat. Conversația cu señor Lopez răsuna încă în mintea ei. Dacă existau aceste două extreme, oare mărise prăpastia dintre ea și Antonio stând la Casa Lopez? În cele din urmă, frântă de oboseală, adormi.

Rhea se hotărâse să își ofere o odihnă adevărată în Mérida. Își va permite luxul de a dormi până târziu în fiecare dimineață. Asta era mai ușor de zis decât de făcut, când se trezi la ora ei obișnuită în dimineața următoare. Poate va adormi iar. Cel puțin, putea măcar să se odihnească stând în pat. Curând trebui să

admită că nu era de nici un folos. În loc să se relaxeze, era agitată și neliniștită. Nu se simțea bine zăcând în pat în camera aceea imensă. Camera era tot atât de mare cât întregul ei apartament din New York. Patul era o piesă masivă din mahon, în care ar fi putut încăpea cu ușurință patru oameni. Se simțea strivită de dimensiunea lui, iar opulența o deprimă.

- Locul meu nu e aici, hotărî ea, când își perie părul făcându-l să strălucească. Își puse o rochie albă cu gulerul moale, răsucit și mâneci foarte scurte. Linia ei simplă, dreaptă, îi îmblânzea, fără a-i ascunde complet, curbele siluetei. Știa că niște blue-jeans și un tricou nu ar fi fost socotite ținuta adecvată pentru un mic dejun în Casa Lopez.

Micul dejun, îi spuse Maria când Rhea coborî, se servea la nouă treizeci deoarece señor Lopez se scula rareori mai devreme de ora aceea. Rhea urma, cu neastâmpăr, să petreacă mai mult de o oră de așteptare. Hoinări prin bibliotecă, găsi o carte despre istoria Yucatánului și se așeză într-unul din fotoliile cu aspect rigid pentru a frunzări paginile. Întreruperea Mariei, o oră mai târziu, fu binevenită pentru că Rhea nu se putea concentra asupra cărții sau relaxa în locul acela. În loc să o cheme totuși la micul dejun, Maria anunță:

Sub clar de lună

- Señor Ferrara, señorita.

Înainte de a-și putea ascunde surpriza, iată-l pe Antonio intrând cu pași mari în cameră. Ea se ridică brusc, iar cartea îi căzu zgomotos pe podea.

- Bună dimineața, zise el, apoi se opri să-i ia cartea de jos. Calm, îi privi titlul și i-o înapoie. Atitudinea lui era în contrast cu tulburarea pe care apariția lui neașteptată o provocase în ea.

- Deci citești despre Yucatán, continuă el. Admirabil! Poate vei învăța ceva despre oamenii din trecut, din moment ce pari hotărâtă să rămâi ignorantă despre oamenii din prezent.

Plăcerea ei de a-l revedea se risipi.

- Ai venit aici atât de devreme doar ca să mă jignești?

- Nu te măguli singură. Vocea lui era egală și rece. N-am venit deloc aici ca să te văd. Sunt unele diferențe între señor Lopez și mine, însă Fundația Lopez contribuie de mulți ani la finanțarea lucrărilor mele. Am un raport pentru el.

- Oh. Dezamăgirea o făcu pe Rhea să șovăie. Chiar și atenția negativă din partea lui Antonio era mai bună decât nici un fel de atenție, realizează ea. El nu dorise deloc să o vadă.

Sub clar de lună

- Ce mai fac ceilalți? întrebă ea ezitând, încercând să umple tăcerea.

- Destul de bine. De fapt, abia de ieri te-ai despărțit de ei.

- Tocmai mă întrebam dacă v-ați instalat toți la hotel. E mulțumitor?

- Foarte! Stau acolo ori de câte ori vin în Mérida. De fapt, este chiar aproape, pe acest bulevard, Paseo de Montejo. Desigur, cazarea noastră nu se compară cu luxul de la Casa Lopez. Ce norocoasă ești că ai putut aranja să stai aici.

- Nu am "aranjat" nimic. Eduardo a insistat. Se opri o clipă, din cauza expresiei supărate de pe fața lui Antonio, dar apoi continuă: Dacă-ți amintești, atitudinea ta sarcastică a fost cea care m-a ajutat să decid. Deși, îmi pare rău. A fost o greșeală.

- Una din cele multe, zise el sec. Așa... Eduardo insistă iar tu consimți. Iar când Antonio insistă...? Ține minte, sunt șeful tău. Poți primi ordine de la doi oameni? El micșoră distanța dintre ei și îi apucă strâns coatele. Fiindcă am încă niște prerogative, mai pot să le exercit înainte ca Eduardo să preia controlul exclusiv.

Când Rhea încercă să își ferească puțin capul, Tonio o luă de bărbie și o ținu ferm. Sărutul lui fu dur și imperativ, iar ea își strânse

buzele împotriva cerinței lui. El își ridică încet capul și spuse domol:

- Deci acum totul este pentru Eduardo și nimic pentru mine, ei? Cuvintele erau amare, dar ochii lui întunecați îi reflectau durerea. Împotriva voinței ei, Rhea cedă, sprijinindu-se de el. Voia să îndepărteze acea rană. Surprins, el o sărută din nou și de data asta simți cum gura ei, moale, îi răspunde.

- Poți fi atât de dulce, Rhea, îi murmură el pe buze. În clipa aceea, auziră voci afară, chiar lângă ușile închise ale bibliotecii. Antonio îi dădu drumul și se îndepărtă. Iar dulceața aceea poate fi atât de înșelătoare, conchise el, amărăciunea revenind la suprafață.

Rhea se simți deposedată. De fiecare dată când se apropiau fizic, intervenea ceva. Ea începuse să știe bine gustul gurii lui, contururile figurii, atingerea corpului lui lângă al ei. Emoțiile lui, totuși, erau, încă, o enigmă, iar mintea lui o barieră de netrecut care pe ea o lăsa exclusă.

Începuseră totul greșit. Atracția fizică, niciodată satisfăcută pe deplin, precedase și apoi le jalonase relația. Însă ei păreau să nu poată pătrunde fiecare în intimitatea celuilalt altfel decât intermitent, în mod fizic.

Frustrarea lui Rhea nu se reflectă în calmul exterior pe care îl abordă în momentul

când ușa fu deschisă de un Eduardo exuberant, care fu urmat în cameră de unchiul lui.

Eduardo veni cu pași mari și rapizi către Rhea unde, cu un aer de stăpân de care ea știu că era pentru Antonio, se aplecă să o sărute. Ea își întoarse capul așa încât sărutul doar îi trecu peste obraji, însă Eduardo nu fu descurajat. El o salută cu căldură:

- Intenționasem să vin în seara aceasta, dar faptul că știam că ești aici, în Mérida, a fost o tentație prea mare. M-am hotărât să îmi ofer o vacanță mai lungă.

- Eduardo se pricepe să își ofere vacanțe lungi, spuse sec unchiul lui, apoi adăugă: Dar în cazul de față, cine l-ar putea condamna? Domnul în vârstă se întoarse apoi spre Antonio: Buenos Dias, señor Ferrara. Maria mi-a spus că sunteți aici. Aveți ceva treabă? El părea mirat.

- Doar acest raport. Antonio scoase un plic din buzunar. M-am gândit că ar trebui să îl aveți.

- Oh, zise señor Lopez, puțin surprins. Dar puteați să mi-l fi expediat la birou, ca de obicei. Apoi adăugă politicos: Dar sigur că este frumos din partea dumneavoastră că mi l-ați adus personal. Scuze pentru impolitețe. Din moment ce sunteți aici, vă rog să luați cu noi

Sub clar de lună

micul dejun și să îmi povestiți despre munca dumneavoastră, care este cu mult mai interesantă decât citirea unui raport de lucru.

Antonio se lăsă convins. Eduardo nu era încântat, însă Rhea se bucura în secret că vizita lui Antonio era astfel prelungită. Curtea din spate, înconjurată de flori, era un loc foarte plăcut pentru micul dejun și păstra încă prospețimea dimineții. Micul dejun, cu toate acestea, nu fu la fel de plăcut, cel puțin pentru Rhea.

Pe ea o irita faptul că Eduardo încerca să îi rețină întreaga atenție în timp ce ea se străduia să asculte conversația dintre Antonio și señor Lopez. Cel în vârstă era aparent foarte interesat de munca lui Antonio și avea o mulțime de întrebări de pus tânărului antropolog. Ea fu încântată să vadă că señor Lopez îl trata cu respect pe cel tânăr. Era evident că prejudecățile lui nu treceau dincolo de viața lui personală.

Antonio, la rândul lui, era politicoș, însă reținut. Aceasta o mulțumi pe Rhea. Nu i-ar fi plăcut să-l vadă ploconindu-se în fața lui señor Lopez. Însă, după aceea, nu și-l putea imagina pe Antonio Ferrara fiind vreodată slugarnic față de cineva. Ochii lui căutau deseori în direcția ei, când observă aerul de intimitate pe care căuta să îl inspire Eduardo. Fără a fi nevoie,

Sub clar de lună

Eduardo își înclina capul aproape de Rhea conversând în șoaptă.

Ea ar fi vrut să-i strige lui Antonio: "Nu este ceea ce crezi. Eduardo și eu nu suntem iubiți". Dar trebui să se mulțumească să-l dojenească tăios pe Eduardo, o dojană pe care voia ca Antonio să o audă:

- Nu mai vorbi așa încet, Eduardo. Abia te pot auzi. Dacă vrei să facem planurile pentru plimbări, trebuie să fii în stare să îți și aud sugestiile! Unchiul tău și Antonio vor crede că avem secrete față de ei, când, de fapt, nu avem nici unul.

Señor Lopez zâmbi cu indulgență, dar fața lui Antonio era o mască rece. Aproape disperată, Rhea continuă:

- Doar dacă nu consideri un secret discuția despre mersul la o corida.

- Îți plac luptele de tauri, señorita? Întrebă unchiul lui Eduardo. De fapt, e una programată pentru mâine. Însă, din păcate, și Eduardo și eu vom fi amândoi reținuți de afaceri.

- Nu pot spune dacă îmi plac, pentru că nu am văzut niciodată una, zise Rhea. Și nici nu sunt sigură că aș dori să văd vreuna. Nu cred că m-ar încânta să văd un animal omorât pentru sport.

Sub clar de lună

- Dar nu ar trebui privită în felul acesta, zise Eduardo. Corida este mai mult o artă decât un sport. Deși este o tradiție importată din Spania, este foarte populară printre autohtoni, nu-i așa, señor Ferrara? Eduardo i se adresă lui Antonio direct, aproape ca o provocare.

- Da. Din păcate, este. Nouă, celor născuți aici, ne place concursul, șiretenia omului împotriva forței taurului. Cu toate acestea, nu toți dintre noi, mă refer la cei autohtoni, se bucură de sfârșitul inevitabil.

- Nu crezi că ar trebui să merg? îl întrebă Rhea pe Antonio.

- Nu te lăsa influențată de judecata mea. În orice caz, du-te, señorita. La urma urmei, face parte din viața mexicană, iar tu te lauzi că vrei să încerci totul, nu-i așa? Antonio își duse șervețelul la buze, se ridică și se scuză: Trebuie să plec. Vă las cu plăcerile zilei și cu... secretele voastre.

- Dar când te mai văd? Vreau să spun când plecăm pentru munca de teren? stigă Rhea neliniștită, ignorând prezența celorlalți.

- Isabel îți va da un telefon când suntem gata. Antonio îl privi intens pe Eduardo când fața acestuia fu umbrită de tulburare, apoi plecă brusc.

Eduardo lăsa să-i scape un exagerat suspin de ușurare.

Sub clar de lună

- Omul acesta nu știe să se relaxeze. Din cauză că muncește, vrea ca toată lumea să muncească la fel. Nu îi voi permite să îți ocupe timpul în Mérida. Apoi zâmbi ștremgărește: O voi face eu însumi.

- Nu a venit să mă vadă pe mine, sublinie Rhea.

- Ei, da! alungă Eduardo ideea. Nu trebuia să aducă hârtiile alea. Niciodată nu le-a adus personal până acum. Nu-i așa, unchiule?

Señor Lopez dădu gânditor din cap, apoi spuse, tachinând-o pe Rhea:

- Este interesant cum casa mea a devenit un magnet pentru acești doi celibatari atât de diferiți, acum că m-ați onorat să-mi fiți oaspete, señorita. Cred că nepotul meu este gelos. Poate că are și motive să fie.

La exterior, Rhea se arătă amuzată și râse de idee, însă în sinea ei prețui gândul.

Eduardo readuse în discuție propunerea de a vedea corida. El sugeră chiar să schimbe întâlnirea de afaceri astfel încât să poată merge în ziua următoare. Rhea sesiză privirea dezaprobatoare a unchiului lui.

- Eduardo, am profitat de una din rarele tale vizite pentru a aranja această întâlnire de afaceri destul de în grabă. Nu cred că ar trebui să o contramendezi acum pentru scopuri recreative. Tonul lui señor Lopez era hotărât.

Sub clar de lună

- Unchiul tău are întru totul dreptate, aprobă Rhea. De fapt, dintr-un motiv oarecare, nu voia într-adevăr să participe cu Eduardo la acest eveniment. Fără tragere de inimă, el fu de acord. Urmau să fie și alte ocazii, aminti el, nu numai un singur sezon ca în Mexico City. Avea să se intereseze.

- Cel puțin ne rămâne întreaga zi împreună, se consolă el.

- Da, du-te, zise señor Lopez, acum îmbunat, înainte să găsesc altceva să-ți dau de făcut.

Respectând dorința lui Rhea, Eduardo o duse dimineața într-un tur al principalelor atracții ale orașului.

- Nu e prea mult de văzut, spusese el. Farmecul Méridei stă în atmosfera sa, nu în cele câteva clădiri publice. Cu toate acestea, la insistențele ei plecară.

Prima lor oprire a fost la încă frumoasa Casă Montejo pe care Rhea o zărise din mașină cu o zi înainte. Interiorul era impresionant cu podelele sale de marmură, decorat cu piese vechi, elegante și cu un patio încântător, plin cu flori.

Pe când ieșeau, Rhea se opri din nou la intrarea cu stucaturile fin sculptate, cu o minuțioasă muncă de detaliu, în special în jurul intrării principale. Aici se afla blazonul Montejo,

Sub clar de lună

în centru. De cealaltă parte, era înfățișat un conchistador în armură completă. Cei doi cuceritori stăteau pe capetele indienilor învinși.

Rhea se gândi la emoțiile felurite pe care scena aceasta trebuia să le inspire diferiților oameni. Cu siguranță că Eduardo ar avea o reacție extrem de diferită de a lui Antonio.

Ca și când ar fi ghicit ce gândea, Eduardo comentă:

- Este o exagerare, bineînțeles.
- Este?

- Rhea, trebuie să-ți amintești că toate acestea s-au petrecut într-un loc și într-o vreme când se aplicau alte reguli. Francisco de Montejo fusese ofițer cu Cortez, un ofițer curajos și capabil.

- Judecând după casa aceasta, a fost cu siguranță bine răsplătit.

- Da, a fost recompensat de regele Spaniei pentru serviciile sale. A fost făcut guvernator pe viață al provinciilor Yucatán și Cozumel - o onoare foarte înaltă. Totuși, în plus, a fost însărcinat să facă din Yucatán, prin forță, o provincie a Noii Spanii. A trebuit să pacifice țara. A trebuit să o facă sigură pentru biserică și să își îndeplinească funcția. De asemenea, se aștepta de la el să îmbogățească tezaurul Spaniei. Și a trebuit să facă toate astea pe cheltuiala lui.

Sub clar de lună

Cum putea să pretindă că are dreptate, se gândi Rhea.

- Și cu prețul a o mie două sute de indieni care au murit apărându-se cu săgeți și ciomege.

- În ceea ce privește populația indiană nord-americană, a fost mai puțin sângeros rolul istoric al americanilor? contracară Eduardo, făcând-o pe Rhea să-și întrerupă acuzația.

- Nu, admise ea. Se întoarse către gravură. Dar pot înțelege clar de ce oricine cu sânge indian ar fi indignat de descrierea aceasta. Privește numai! De ce detest până și licența artistică folosită de artistul care a creat scenele acestea!

- Ce înseamnă "licență artistică"? Nu înțeleg expresia.

- Uită-te numai cât de mărunte sunt figurile indienilor în comparație cu siluetele conchistadorilor, sublinie Rhea.

- Asta nu este chiar licență artistică, apără Eduardo. O, s-ar putea să fie puțin exagerat, însă, în realitate, cei aparținând populației Maya erau cei mai mici de statură dintre toți indienii din Lumea Nouă. Ei încă sunt oameni destul de scunzi.

- Da. Antonio... señor Ferrara... este atât de înalt. Gândurile ei zburară imediat la Antonio.

Sub clar de lună

- Ferrara este pe trei sferturi spaniol, contracară Eduardo, deși omite deliberat partea aceasta din originea lui. Rhea hotărî că nu avea sens să mai discute subiectul.

După aceea, intrară în catedrală. Aceasta fusese jefuită în timpul revoltei din 1917, foarte mult din ea fusese furat sau distrus. Cu toate acestea, Rhea găsi impresionantă sobrietatea ei deosebită.

- Au fost distruse multe lucruri frumoase în timpul întregii perioade de revoltă, zise Eduardo cu tristețe, apoi adăugă: Dar ne-a dat, de asemenea, unii dintre eroii noștri cei mai renumiți, Zapata, Juarez... El rosti numele cu mândrie, Rhea se bucură că Eduardo nu era atât de rigid aristocratic ca unchiul său.

Până când au ajuns la micul Muzeu de Arheologie, Eduardo se plictisise. Colecția sa era modestă, însă lui Rhea i-ar fi plăcut să zăbovească mai mult acolo. Eduardo, totuși, avea chef să ia masa și se prefăcu atât de înfometat încât Rhea se hotărî să-i fie milă de el.

Masa o luară la Real Montejo, un restaurant elegant unde Eduardo fu întâmpinat cu mare deferență de către mătrea d'hotel. Câțiva oameni așezați la celelalte mese îi făcură cu mâna și se uitară curioși la însoțitoarea lui. Rhea deduse că acesta era

unul dintre localurile favorite ale înaltei societăți din Mérida. Deși mâncarea era delicioasă, Rhea fu dezamăgită de preferința lui Eduardo pentru bucătăria de tip european, ori poate că el credea că va fi pe placul gustului ei nord-american comandând *Veal Francese* și *chef's salade*. Ea va trebui să-i spună că gustul ei aprecia chiar foarte mult bucătăria mexicană, mai picantă.

- Acum siesta, zise Eduardo după prânz. Rhea nu obiectă. Acum era foarte cald iar masa o moleșise. Se întoarseră la Casa Lopez, cufundată în tăcere și cu obloanele trase. Trebuie că până și servitorii se odihneau, din moment ce nu era nici unul pe acolo. La ușa camerei ei, Eudardo o luă de mână, spunându-i încet:

- Îți voi bate în ușă la cinci. Odihnă plăcută, Rhea. Mă bucur atât de mult că ești aici. Parcă aparții acestui loc. Îi strânse mâna, apoi o lăsă să intre.

Închizând ușa în urma ei, Rhea se întrebă ce anume vedea Eduardo și nu putea vedea ea, de nu simțea deloc că aparține acestui loc. Existau, hotărî ea, mai multe feluri de a aparține, iar fiecare individ încerca să își satisfacă numeroasele necesități în moduri diferite. Confortul fizic era vital pentru unii, la fel ca și nevoia de siguranță. Uneori, noutatea sau

Sub clar de lună

necunoscutul făceau ca o persoană să se simtă nesigură. Oameni ca Ben Cramer apreciau provocarea intelectuală, în timp ce alții căutau senzațiile tari, chiar pericolul. Ea ar trebui să se simtă cel mai mult ca la ea acasă în mediul unde erau satisfăcute nevoile ei cele mai importante. Problema era că ea nu știa sigur care erau acestea, însă știa că luxul nu este una dintre ele.

Eduardo o vedea ca aparținând lumii lui, sau probabil vedea numai ce dorea să vadă. Totuși, el era foarte plăcut și prevenitor, cel puțin când Antonio nu era de față. Antonio reușea întotdeauna să stârnească un răspuns antagonic în tânărul spaniol. Ce efect avea asupra celorlalți! Pozitiv sau negativ, poate, dar niciodată, niciodată neutru.

Ea se sculase înainte ca Eduardo să îi bată la ușă.

- Grăbește-te, o instrui el. Ne întâlnim cu niște prieteni care vor să te cunoscă. Și ia-ți un costum de baie. Părea că urma să fie o după-amiază și o seară în grup.

Rhea se îmbracă cu o toaletă de voal, turcoaz, cu un decolteu larg în formă de V în față și unul și mai adânc în spate. Mânele fluturânde, în formă de evantai, erau despicate la mijloc, dezvelindu-i partea superioară a brațelor. Bikinii ei erau suficient de mici pentru

a încăpea într-o gentuță albă, corșetată. Își puse sandalele albe și fu gata.

Admirația lui Eduardo fu împărtășită de prietenii cărora le-o prezentă pe Rhea când ajunseră la o proprietate modernă, în afara orașului. O duzină de tineri erau adunați în jurul unei imense piscine de formă neregulată, care avea o cascadă amenajată la unul din capete. Ei îl salutară călduros pe Eduardo, în timp ce fetele o examinau apreciativ pe noua sa însoțitoare, tinerii cu entuziasm nedeghizat. Erau un grup prezentabil, tinerii musculoși și bronzăți, fetele brunete, cu înfățișare semeată, făcând ca tenul deschis al lui Rhea să apară în contrast puternic cu culoarea bronzului lor. Toți crescuseră împreună și, evident, se cunoșteau foarte bine. După stânjeneala de la început, Rhea se destinse și le acceptă primirea călduroasă. Ajunse să realizeze că era aproape o curiozitate pentru tinerii aceștia bogați. Nu pentru că era americană, ci pentru că era femeia americană care avea să facă muncă de teren cu prețiosul Doctor Antonio Ferrara.

Prietenii lui Eduardo, chiar și băieții, duceau aparent o viață ușoară și leneșă. Pentru o zi, aceasta, Rhea împărtășea felul lor de viață. Înotă în piscina superbă, se tolăni și bău răcoritoare de la gheață servite de un valet în uniformă și, mai târziu, seara, cină împreună

Sub clar de lună

cu grupul și dansă cu unii din prietenii lui Eduardo la un club din apropiere, pe care îl frecventau. Era distractiv, dar văzu că pentru ea acesta era un interludiu, în timp ce pentru ei, era un șablon repetat, un stil de viață.

Rhea încercă să îi explice acest lucru lui Eduardo când se îndreptară spre casă, noaptea târziu. El nu avea răbdare cu ea, deși ea deduse că el știa exact ce voia să spună.

- Aceasta e viața pe care o cunosc ei... o cunoaștem, corectă el. Este cea mai plăcută. Ar fi o prostie să renunți la ea pentru vreo idee greșită despre etica muncii.

- Cu siguranță nu aș numi etica muncii o idee greșită, îl contrazise Rhea. Pentru mine, munca este importantă. Este o necesitate atât personală cât și financiară.

Eduardo o privi cu atenție. Rhea simți că trezise ceva ce el încerca, de obicei, să mențină latent doar în conștiința lui, ceva ce fusese, într-o vreme, activ. Apoi el, deliberat, abandona subiectul cu o ridicare de umeri.

- Ești mult prea serioasă, cara, ceea ce îmi amintește că mâine trebuie să fii și eu serios. După cum îți amintești, sunt obligat să merg la niște întâlniri de afaceri cu unchiul meu. Cum îți vei petrece ziua?

- Ei, totuși, Eduardo, protestă ea, nu sunt neajutorată. Pot merge să vizitez La

Sub clar de lună

Ermita, vechea sihăstrie dincolo de zidurile oraşului.

- Nu sunt prea multe de văzut acolo, dar dacă vrei... va fi destul de plăcut.

Ea ghici că el se simţea uşurat că era scutit de excursia aceasta.

- Dar cum ajungi acolo? Să te duc eu şi să aranjez cu un taxi pentru mai târziu?

- Nu. Încetează să mă mai tratezi ca şi cum n-aş avea nici un fel de resurse proprii. Râse când îi văzu privirea descurajată. Mă descurc. Pot să iau o caleşă şi să călătoresc în stil mare. Trebuie să fie o excursie frumoasă. Rhea nu avea deloc cum să anticipeze ce după-amiază complet diferită urma să aibă.

Capitolul 8

Rhea avusese într-adevăr de gând să-și petreacă după-amiaza în maniera relaxantă de care îi vorbise lui Eduardo. Nu se așteptase la telefonul de a doua zi dimineață, un telefon ce îi schimbă planurile. Ca de obicei, se trezise înaintea celorlalți și își făcea de lucru pe veranda din spate, când Maria o chemă la telefon.

Trebuie să fie Sam, se gândi ea, știind că speranțele ei se îndreptau în altă direcție. În mod conștiincios încercă să își tempereze emoția, dar, la auzul vocii din receptor, nu fu în stare.

- Rhea... respirația ei se acceleră. Aici Antonio, zise el, fără să mai fie nevoie. Vocea sa profundă putea fi recunoscută instantaneu.

Sub clar de lună

Am două bilete pentru corida de azi după-amiază. Mi le-a dat cineva. Este o ocazie la fel de bună ca oricare alta de a te instrui despre acest gen de distracție mexicană.

Totul veni ca o surpriză. Ea nu putu replica imediat.

- Dar cum de te-ai răzgândit? Nu păreai să fii un entuziast al luptelor cu tauri când am discutat ieri despre ele, zise ea în cele din urmă.

- Te referi la discuția cu Eduardo și unchiul lui... Nu m-am răzgândit. Depinde cum definești un entuziast al luptelor cu tauri. Nu împărtășesc pasiunea lui Eduardo pentru ucidere. Cu toate acestea, este totuși un spectacol și am tot respectul pentru îndemânarea matadorului.

- Înțeleg... zise ea, nu prea sigură.

- Bun, întrebă el nerăbdător, vrei să vii sau nu?

- Da, vreau. Rosti grăbită cuvintele, aproape temându-se că el i-ar interpreta greșit tăcerea și ar închide. Adică, cred că ar trebui să văd cel puțin o corida.

- Desigur. Ar trebui să încerci câte ceva din tot ce-ți poate oferi Mexicul. Ea îi trecu cu vederea sarcasmul. Pentru moment, era prea emoționată de perspectiva întâlnirii cu el din acea după-amiază.

Sub clar de lună

- Ne întâlnim în piață la ora două, în față la Los Portales.

- În față la ce?

- Los Portales... Arcada. Pe latura dinspre nord a Palatului Guvernatorului.

- A, da. Știu unde este.

- Bine. Adios. Și închise.

Rhea stătu un moment nemișcată, ținând încă receptorul în mână. El sunase foarte devreme. Se așteptase ca ceilalți să nu fie deja pe-acolo? De ce nu se oferise să vină să o ia? Parcul nu era departe de Casa Lopez, și totuși... Voia să păstreze întâlnirea lor secretă pentru Eduardo și unchiul lui? Un bâzâit o făcu să-și dea seama că ținea încă receptorul și îl puse la loc. Nu exista vreun motiv anume pentru discreție. De ce nu voia nici ea ca Eduardo să știe că merge la corida?

Totuși, puțin mai târziu, servea micul dejun cu Eduardo și cu señor Lopez, dar nu pomeni nimic despre telefonul lui Antonio ori despre schimbarea planurilor ei. Când ei se ridicară de la masă pentru a pleca la birou, ea zăbovi mai mult, acceptând un supliment la cafea din partea Mariei. Știa că Eduardo avea de gând să o ducă la o corida într-una din zile, înainte ca ea să plece din Mérida. Dar bine, raționă ea, nu trebuia să-i dea socoteală lui Eduardo despre toate mișcărilor ei, nici să-i

Sub clar de lună

ceară permisiunea. Totuși, știa că din partea ei, ca oaspete, ar fi fost politicos să o facă. Nu procedase așa fiindcă se temuse că el ar fi încercat să o facă să își schimbe planul sau să își modifice el programul astfel încât să o poată însoți, iar ea dorise să evite ambele posibilități.

Rhea își petrecu dimineața hoinărind fără țintă prin oraș. Când se întoarse, încercă să citească, dar era prea distrată. Cărțile îi aminteau de episodul cu volumele din apartamentul lui Tonio. Când Maria o întreabă ce-ar dori la prânz, Rhea ceru numai un ceai de la gheață și un sandivș. Le va servi pe balconul camerei ei. Maria încuviință, dezaprobat, dar lăsă tava mormăind ceva despre slăbănogii de norto-americanes. Rhea nu putu să termine nici puținul pe care îl avea acolo. Mintea ei nu avea astâmpăr, anticipând după-amiaza ce o va petrece cu Antonio.

Începu să se îmbrace, deși era încă foarte devreme. Nimic nu părea potrivit de îmbrăcat și se muștră pentru că era atât de ridicol de temătoare. În final, alese o fustă din bumbac de culoare kaki, strâmtă dar cu crăpături laterale pentru a-i fi comodă la mers și o bluză veselă, în carouri, cu mânecă scurtă, stil western.

Se mai uită o dată în oglindă și se hotărî să își strângă părul la spate. Când câteva

Sub clar de lună

suvițe mai scurte decât restul scăpară de după urechi, le lăsă așa. Rhea își aminti de atingerea lui Antonio când, gingaș, îi pusese la loc după urechi, un astfel de cârlionț.

Era încă foarte devreme când fu gata, dar se hotărî oricum să plece. Se va plimba încet să-i treacă timpul. Nu voia ca Antonio să creadă că era nerăbdătoare, însă nu putea să stea pur și simplu în camera ei așteptând.

Când ajunse în parc, îl văzu pe Antonio. Și el sosise devreme și stătea pe o bancă pe latura nordică, în fața Arcadei unde aranjaseră să se întâlnească. Fără să-și dea seama, iuți pasul. Antonio purta o conversație cu un negustor așezat lângă el. Rhea se îndreptă către ei. Rhea simți că el devenise conștient de prezența ei, pe care nu arată însă că ar fi remarcat-o până când celălalt nu termină de vorbit.

Antonio privi apoi în sus, o salută și îi făcu semn să se așeze lângă el. După o privire admirativă către Rhea, negustorul se lansă într-o discuție și mai animată, evident vrând să pună la cale o vânzare. Scoase un hamac imens, împletit, din grămada pe care o avea la picioare și încercă să îl desfășoare pentru ca ei să îl vadă. Vorbea atât de repede că Rhea nu înțelegea nici un cuvânt.

Sub clar de lună

- Nu, nu, îi spuse Antonio, zâmbind. Îl opri pe negustor să mai desfășoare hamacul. Antonio îi explică ei apoi, părând încă amuzat: Crede că noi doi l-am putea folosi. Este destul de mare pentru doi. "Hamac pentru luna de miere", așa se numește. Ce crezi?

Rhea simți cum roșește. Voia doar să se poarte ștângărește sau o ridiculiza din nou? Ea își dorea foarte mult să mențină totul cât mai plăcut astăzi dacă va putea.

- Cred că doi oameni s-ar odihni prea puțin dacă ar încerca să folosească hamacul împreună, zise ea.

- Când mexicanii îl numesc "hamac pentru luna de miere" nu se gândesc chiar la odihnă, îi spuse Tonio și o privi ca și cum ar fi sperat să îi reaprindă roșeața. Apoi se întoarse către negustor, vorbind în spaniolă, aparent refuzând oferta. Celălalt spuse ceva de care râseră amândoi. O glumă ca între bărbați, presupuse Rhea, sau poate chiar ceva pe seama ei. Dintr-un motiv oarecare, nu era iritată, probabil că bunul gust al umorului lor era atât de evident. Negustorul le făcu la revedere cu mâna și îi lăsă singuri.

- Ai venit mai devreme, zise Antonio.

- Da, mă rog, am avut o dimineață liberă. Nu mai era nimeni acasă. Eduardo e plecat azi

Sub clar de lună

cu unchiul lui, așa că m-am gândit să mă plimb prin parc până vîi.

- Da, știu. La asta m-am gândit și eu cînd am ales după-amiaza de azi, nu aveam chef să vină și Eduardo. I-a dispăcut faptul că vîi cu mine?

Rhea nu răspunse. Nu voia să-i spună că nici măcar nu îi pomenise lui Eduardo de întîlnirea aceasta. Antonio ar fi putut găsi motivele ei ca fiind suspecte, se gîndi ea, și pe bună dreptate. Chiar atunci Antonio păru să-i ghicească gîndurile.

- Sau ai... omis să îi spui? întrebă el.

- Nu am considerat necesar, răspunse ea cu indiferență, privindu-l pe Antonio drept în ochi.

- Adevărat, zise el, ridicînd dintr-o sprînceană. De ce să-i stîrnești inutil gelozia?

Deci era "inutil" pentru el.

- Nu contează, hotărî el, punînd capăt subiectului. Nu voiam să fie cu noi și mă bucur că nu-i aici. Am spus destul. Să mergem.

Porniră spre arena pentru lupte de tauri din partea de nord a orașului, însoțiți de sute de oameni care se îndreptau într-acolo pentru a vedea programul zilei.

- În Mexico City există un sezon al luptelor de tauri, zise Rhea. Ea trebuia să

Sub clar de lună

meargă cu pași mari pentru a-l putea urma pe Antonio.

- Acolo da, însă la țară nu e un sezon special. De obicei se țin în zile de sărbătoare sau fiesta.

- Spectacolul de azi e cu vreo ocazie specială?

- Nu sunt sigur. Probabil în onoarea Sfintei Carmen. E cam în perioada asta. Nu sunt foarte în temă cu festivalurile religioase. Poate fi pur și simplu pentru că au reușit să aducă în același timp trei matadori celebri pentru acest program. Știu că unul dintre ei, Alfonso Diaz, este printre cei mai buni. Mă tem că luptele cu tauri sunt mai mult o afacere în ultimul timp. Dar dacă vrei să vezi o fiesta adevărată, va fi una faimoasă pe douăzeci și șapte septembrie chiar în Mérida, dacă vei mai fi aici.

Ce voia să spună? Știa că ea nu va mai fi aici după treizeci și unu august.

Când ajunseră la arenă, era un anunț la casa de bilete, "AGOTADO" și numeroși oameni protestau nervoși.

- Asta înseamnă "vândut", explică Antonio. Sunt supărați că nu pot cumpăra bilete. Aceasta e o arenă mică, nu ca cea din Mexico City.

Sub clar de lună

- Unde avem locuri, *sol* sau *sombra*? întrebă ea. Știa că poți alege fie partea însorită, fie cea umbrită a arenei. Locurile mai ieftine erau în partea însorită, unde stăteau de obicei pasionații obișnuiți. Privitorii cu pretenții mai aristocratice alegeau porțiunea umbrită. Era mai răcoroasă, dar, de asemenea, le permitea să fie mai aproape de principala sferă de acțiune a matadorului.

- În onoarea primei tale corida, am fost extravagant. Ți arată biletele. Două *barreras*. Asta înseamnă locuri exact lângă mantinela arenei. Vei putea fi aproape de toate detaliile sângeroase. O conduse prin mulțime până găsi un plasator care le indică unde erau locurile lor. Rhea privi în jur curioasă. După cum anticipase întâmplările ce urmau, era mai mult emoționată decât revoltată. Poate că răspundea entuziasmului general al spectatorilor din jurul ei.

- Dacă detești luptele cu tauri, de ce vii? îl întrebă pe Antonio.

- Detest uciderea, însă îmi place spectacolul, admise el. Există un anumit simbolism într-un astfel de eveniment, care te absoarbe de-a dreptul. De fapt, numele corect nu este "luptă cu tauri", ci *corida* - fuga taurilor. Antonio descrie desfășurarea. Există trei momente principale - picadorii, *banderillas* și

Sub clar de lună

moartea. Mai întâi, picadorii momesc taurul cu pelerinele. Matadorul începe primul joc cu taurul. Picadori călare provoacă taurul cu lancele lor și apoi matadorul momește taurul îndepărtându-l de picador.

Apoi vin *banderilleros*, un fel de asistenți ai matadorului. Ei înfig trei perechi de săgeți în umerii taurului, care mai apoi îl slăbesc.

Scena morții este momentul periculos. Mai întâi matadorul întărată taurul cu o *muleta* mică, roșie, nu mai lungă decât pelerina mare. Apoi sosește "momentul adevărului", când ucide taurul cu spada.

Rhea se cutremură ușor.

- Taurul este întotdeauna omorât?

- Cuvântul "matador", să știi, înseamnă ucigaș. Ei bine, da, taurul este omorât, urmând tradiția spaniolă nu ca în Portugalia, unde este cruțat. Taurul poate scăpa de moarte în arenă dacă matadorul nu reușește să îl omoare pentru că taurul este fie prea curajos, fie prea laș. În orice caz, unii rezistă eforturilor matadorului. Însă e numai o victorie de scurtă durată, fiindcă îi înjunghie oricum în afara arenei. Ocazional, un animal deosebit este păstrat pentru prăsilă, dar asta se întâmplă rar.

Explicația lui Antonio fu întreruptă de sunetul unei trompete. Mulțimea vui în așteptare.

Sub clar de lună

- E pe cale să înceapă, îi spuse Antonio.

Rhea era încântată că avea prilejul să stea chiar lângă barrera, care era gardul din jurul arenei. Putea vedea perfect, fără nici o obstrucție. La început veniră cei trei matadori, iar ea se minună de bogăția costumelor lor, încărcate cu superbe broderii în aur și argint. Ei fluturară pelerinele de pradă, puse ștângărește pe un singur umăr, ca și cum ar fi fost eroi cuceritori.

- Ca și conchistadorii, îi șopti Rhea lui Antonio, plină de admirație.

- Privește-i iar, cu atenție, o sfătui el. Trăsăturile fiecăruia arată că au sânge indian, nu castilian. E o ironie că fiecare băiat sărac indian visează să ajungă un matador celebru.

Atenția lui Rhea fu atrasă de cei mulți care îi urmau, în ritmul muzicii stridente: picadorii călări și pedestri. Era un spectacol grandios, evident foarte îndrăgit de mulțimea care îl adula.

În următoarea oră, Rhea era când în picioare, strigând de emoție, când cu mâinile la ochi de groază. La început, Antonio continuă să încerce să îi explice ce se întâmplă. El îi puncta aspecte cum ar fi stăpânirea de sine și controlul matadorului, sincronizarea și stilul lui și o atenționă să urmărească picioarele matadorului.

Sub clar de lună

- El nu trebuie să se miște prea mult când năvălește taurul. Măiestria constă în a controla mișcările taurului, nu în a se feri din calea lui. După părerea lui Antonio, primul matador simula, numai, apropierea. Rhea nu putea discerne nuanțele mișcării, așa cum putea vedea Antonio. La sfârșitul primei lupte, arbitrul păru să-i dea dreptate lui Antonio. După uciderea taurului, despre care Antonio a spus că durase prea mult, matadorul nu a primit ca premiu nici măcar o ureche. Rhea își acoperise ochii în timp ce taurul era omorât, cuibărindu-se la pieptul lui Antonio, așa că nu putu într-adevăr să aprecieze critica lui Antonio asupra performanței matadorului.

Următorul matador, Alfonso Diaz, un mare favorit al publicului, atrase un taur mult mai periculos. Taurul atacă aproape imediat și nu făcu nici o pauză mult timp după aceea.

- Nu are în minte decât un lucru, îi spuse ea lui Antonio. Să omoare tot ce mișcă. Bietul Adolfo!

Era exact pe dos, îi spuse Antonio, pentru că, paradoxal, acest fel de tauri îi dădeau matadorului cea mai puțină bătaie de cap. Taurul care este atât de previzibil este controlabil, iar aceasta îi va permite matadorului să își etaleze figurile cele mai măiestre, spre deliciul mulțimii.

Sub clar de lună

- Vei vedea, o asigură Antonio, că Adolfo va ști exact cum să-și facă jocul cu acest taur. Este norocos să aibă parte de un animal atât de activ și sănătos.

Ei acum testau taurul, matadorul studiindu-l cum ataca, iar asistenții atrăgându-i atenția din mai multe părți ale arenei, pentru a-i încerca vederea. Adolfo era grațios ca un dansator făcând figura "veronica" cu mantia lui. El ținea capă strânsă în falduri în fața lui, iar profilul lui îndreptat spre taur.

Rhea îi admira ținuta mândră, dorindu-și să își fi adus caietul de schițe, mai ales când animalul atacă. Matadorul își desfășură capă înaintea capului animalului, apoi o răsuci spre propriul său corp când taurul trecu de ea. Manevra fu imediat repetată de trei ori. A patra oară, Adolfo își strânse pelerina în jurul corpului într-o jumătate de "veronica", apoi întoarse spatele disprețuitor și plecă.

- Oh, strigă Rhea îngrozită. Cum a putut să se întoarcă cu spatele la coarnele acelea ucigașe? Însă restul spectatorilor strigară aprobator "Olé!". Chiar și privirea lui Antonio era admiratoare.

Restul acestui eveniment se petrecu la fel de rapid, cu precizie și grație. Picadorii se desfășurară cu măiestrie, obosind animalul și înfigând săbiile. Rhea își dădu seama că

simțea milă pentru biata creatură. Taurul îi atacă pe picadori, care aveau pe piciorul expus taurului o protecție dintr-o piesă grea, ca o armură. Caii aveau niște scuturi protectoare ca niște saltele, pe care Antonio le numea *peto*.

- Într-o vreme, îi spusese Antonio cu dezgust, era mai mult sânge de la caii loviți decât de la tauri. Ei încă mai sunt răniți uneori, dar nu la fel de mult acum, când *peto*-ul este obligatoriu.

Matadorul atrăgea acum taurul departe de picadori. Din nou strigătele "Olé" arătau aprecierea spectatorilor a măiestriei și artei lui Adolfo. Rhea nu putea urmări descrierea mișcărilor, făcută de Tonio. Matadorul oferea un spectacol ca o secvență coregrafică. Când înfipse *banderillas*, perechile de lănci ascuțite, ornamentate, în umerii taurului, ea și-ar fi dorit ca cortina să coboare chiar atunci.

Nu voia să vadă episodul următor.

- De ce nu se poate sfârși chiar acum? întrebă ea retoric.

Adolfo Diaz stătu drept înaintea autorităților adunării. Cu pălăria într-o mână, cu sabia și *muleta* în cealaltă, el ceru oficial permisiunea de a ucide taurul. Apoi făcu un gest larg, arătând spre întregul public.

- Dedică taurul tuturor celor de aici, nu doar unei singure persoane, îi explică Antonio,

Sub clar de lună

când mulțimea dădu glas aprecierii. Ei se așteaptă ca el să fie nemaipomenit de strălucitor acum. Își ținea brațul în jurul lui Rhea și o strânse, tulburând-o. Era ceva senzațional și poate chiar senzual în acest spectacol. Era transmis din arenă tribunelor și apoi invers, plutind în aer. Atingerea lui Antonio o făcu și mai sensibilă la spectacolul din arenă, ca și cum tensiunea ridicată, cauzată de reacția ei la vederea omului și taurului, o făcuse mai conștientă de căldura și apropierea lui Antonio, de atingerea lui, de mirosul lui, de respirația lui, de virilitatea lui, de întreaga lui ființă.

Antonio spusese că mulțimea se aștepta la o demonstrație nemaipomenită după gestul de dedicație al matadorului. Adolfo le-o dăruie. Rhea se crispă când văzu ce risc își asumă. În locul capei sale lungi, el era acum înarmat numai cu un batic mic roșu, fixat pe un baston. Ea nici măcar nu putea să audă ce îi spunea Antonio. Reacția ei era complet fizică și emoțională, în fața acestei ultime confruntări între om și taur. La un moment dat, taurul se apropie atât de periculos de trupul omului, încât ea se cutremură violent și se adăposti mai mult în brațele lui Antonio, simțind nevoia apropierii corpului lui.

- Iată că a sosit din nou momentul adevărului, zise el aspru, cu ochii la cel din

Sub clar de lună

arenă. Ea îi simți, apoi îi absorbi tensiunea din apăsarea mâinii lui pe umărul ei.

- Dacă taurul nu a fost pregătit cum trebuie, matadorul e într-un pericol deosebit. Acum nu mai e loc pentru false înflorituri și fanfaronadă.

- Dar taurul este cel în pericol, țipă Rhea, cu ochii încremeniți asupra scenei din fața ei.

- Privește! Privește numai! Matadorul *trebuie* să țină capul taurului jos, să își îndrepte sabia exact așa, și să o înfingă printre coarne cu mâna dreaptă, în timp ce mânuiește *muleta* cu stânga. Dacă greșește mișcarea sau nu o face la timp, iar capul se ridică, va fi lovit de corn.

Rhea își simți respirația oprindu-i-se în gâtlee. Ar fi vrut să își îndrepte ochii în altă parte, dar nu putu. Apoi, dintr-o dată, se termină. Adolfo manevrase cu îndemânare taurul în ultima și fatala sa zvârcolire, omorându-l instantaneu cu prima lovitură de sabie între coaste. Mulțimea fu electrizată. Rhea respiră din nou, oarecum agitată. Simți cum corpul lui Antonio se relaxa din încordare. Reacțiile ei erau amestecate și confuze, chiar contradictorii.

Sub clar de lună

Juriul, ținând cont de entuziasmul spectatorilor, îi acordă matadorului nu una, ci două din urechile taurului. Mulțimea urla încă.

- Ei consideră că ar merita mai mult, explică Antonio. În arenă fură aruncate flori și pălării. Adolfo continua să primească aplauzele. Juriul făcu un nou gest. De data aceasta, mulțimea fu satisfăcută, strigându-și aprobarea cu reînnoită însuflețire.

- I s-a dat și coada. Aceasta e o rară onoare, rezervată numai pentru un spectacol la superlativ. Antonio se întoarse să o privească în față. Ai noroc. Este prima dată când vezi așa ceva și ai parte de o reprezentatie magnifică. Dar... ce este? Plângi.

Ea își dădu seama că îi curgeau lacrimile. Însă nu plângea ca de obicei. Nu își putea explica. Cu siguranță îi părea rău pentru taur, biata creatură al cărui trup fără vlagă era acum târât afară din arenă. Dar realizează că erau alte dimensiuni ale acestui răspuns emoțional. Era milă, dar mai era, de asemenea, și admirație pentru talentul matadorului și frumusețea mișcărilor lui, și teamă în fața pericolului adevărat, entuziasm alternând cu mânie la mulțimea urlând. Un alt element important era Antonio, cu care împărtășise această experiență.

Nu exista nici un fel de a pune toate acestea în cuvinte, și nici nu își dorea. Nu avea încredere în sentimentele și intuiția ei în ceea ce îl privea pe Antonio. Știa din experiență că nu îi putea prevedea reacțiile. Pe moment, el fu mișcat de lacrimi. O strânse în brațe, cu mâna în părul ei, lipind-o de el.

- Nu trebuia să te aduc aici. A fost prea mult pentru tine. Prea sângeros. El își cerea iertare, căindu-se.

Să speculeze emoția lui? Dacă gândul că ea era oripilată, șocată îl făcea să se poarte cu neobișnuită tandrețe... Dar asta ar fi însemnat ca să joace teatru.

Pentru a-l privi, Rhea se îndepărtă puțin, dar nu atât de mult încât să fie nevoie ca el să-i dea drumul.

- Sunt bine. Doar că nu sunt încă sigură cum mă simt. A fost sângeros, dar a fost și emoționant. De fapt, nu plâng. Lacrimile - ei bine, sunt doar lacrimi... termină ea neconvingător.

- Atunci ți-a plăcut?

- Nu e chiar cuvântul potrivit. Însă m-am implicat foarte mult în ceea ce s-a întâmplat.

- Vrei să plecăm acum? Ai văzut destul?

Rhea nu era sigură, dar nu voia ca el să creadă că nu mai rezista.

- Poate, încă o luptă, zise ea.

Sub clar de lună

De data aceasta, acordă mai multă atenție tehnicii întregului spectacol, ca și remarcilor lui Antonio. Ea își putu da seama că acest nou matador era, de departe, mai puțin experimentat decât fusese Adolfo. Avea un stil înflorit, dar tactica expertului lipsea încă. Antonio dădu din cap urmărindu-l pe tânăr, Miguel Esteban, în primele lui manevre cu taurul pe care îl atrăsese în arenă.

- Ar trebui să fie atent. Animalul ăsta pare prost. Taurul reacționează prea încet. Cred că animalul nu vede prea bine cu partea stângă. Asta ar putea fi periculos.

Rhea începu să înțeleagă ce voia să spună Antonio. Taurul era letargic, dificil de stârnit. Când, în cele din urmă, el atacă, matadorul nu prevăzuse și nici nu putuse controla complet mișcarea.

La un moment dat, Antonio strigă: "- Prea aproape!" și, într-adevăr cornul taurului sfâșie costumul matadorului. Spectatorii vociferau, strigându-și nerăbdarea și dezamăgirea.

- Aceasta-i partea proastă, îi sublinie Antonio, cu severitate lui Rhea. Dacă matadorul e tânăr și fără experiență - și prost - el este tentat să răspundă mulțimii și să încerce ce nu ar trebui. Cel pe care l-a ales nu este un taur bun. Cu mulțimea batjocorindu-l, el va

Sub clar de lună

încerca să le arate că se înșeală și să le câștige aplauzele. Asta este întotdeauna stupid și periculos.

Lui Rhea nu îi plăcea ce se petrece. Picadorii veniseră să își facă treaba, de a obosi taurul. Unul din ei căzu și fu lovit de propriul lui cal venind peste el. Ceilalți încercară să distragă taurul până când cel rănit a fost scos din arenă. Rhea se îngrozi. Nu mergea deloc cum trebuia.

Tânărul matador ceru o pauză după ce fuseseră înfipte doar două săbii. Antonio mârâi:

- Prostul! Bravează pentru mulțime. Taurul e încă prea puternic. S-a oprit prea repede.

Restul desfășurării fu complet dezgustător pentru Rhea. Antonio avea dreptate. Taurul nu fusese obosit și slăbit îndeajuns. Matadorul încerca iar și iar, să îl pregătească pentru a-l omorî. Dar nu reuși să îi pună capul jos.

Deodată, se auzi un sunet de trâmbiță din loja juriului, iar publicul huidui.

- Ce-a fost asta? întrebă Rhea.

- Matadorul avusese douăsprezece minute pentru a ucide taurul. Timpul lui a expirat. Goarna este un avertisment. Acum el mai are încă cinci minute până la al doilea avertisment.

Sub clar de lună

- Și pe urmă? întrebă Rhea, îndepărtându-și fața de la durerosul spectacol.

- Apoi mai are ultimele trei minute înainte de sunetul goarnei finale.

- Iar dacă nu poate omorî taurul?

- Atunci este dezavuat.

- Și animalul?

- Este scos viu din arenă, însă îl omoară oricum mai târziu.

- Ce groaznic, oribil. Hai să plecăm, te rog. Nu vreau să văd asta.

- Dar el poate, încă, ucide taurul.

- Nu-mi pasă. Nu vreau să văd.

- Ai dreptate. Nu poate fi o moarte bună, indiferent ce ar face.

Antonio croi drumul afară din tribune, prin mulțimea care acum vocifera batjocoritor. Curând, erau afară din arenă și chiar dacă era târziu după-amiaza și încă foarte cald, Rhea respiră recunoscătoare aerul din exterior, bucuroasă că ieșise din atmosfera dinăuntru.

- Aerul din arenă era atât de greu, zise ea, sprijinindu-se o clipă de Antonio.

- Era încărcat de transpirație și dogoare și teamă, zise Antonio privind către ea. Te simți bine acum? Să chem un taxi?

- Nu, sunt bine. Aș prefera să mă plimb. Mi-ar face bine.

Sub clar de lună

El își ținea brațul în jurul ei când se îndreptară înapoi în oraș. Străzile erau acum tăcute. Oamenii erau încă înăuntru. La început merseră fără să își vorbească, dar era o tăcere prin care păreau să comunice.

Rhea era sub imperiul diferitelor imagini din lupta de tauri care îi străfulgerau în minte, recreând emoțiile pe care le trăise; fastul paradei de la deschidere, grația lui Adolfo, iminența morții rapide a taurului, nepriceperea celui alt matador și urâtenia a ceea ce rezultase. Putea cineva să simtă plăcere, teroare, admirație și dezgust într-un interval atât de scurt? Ea cu siguranță simțise.

Vorbind încet, îl întrebă în cele din urmă pe Antonio:

- De ce vii? Știu că te-am mai întrebat, dar...

- Pentru că mă fascinează, chiar dacă mă cutremură. Există teroare, există sânge, chiar moarte. Însă există și frumusețe și curaj. Poate că văd o asemănare între matadorul talentat, ca Diaz astăzi, și tinerii vechii civilizații Maya care se întreceau pe terenurile de joc, ca cel pe care îl vei vedea la Chichén Itzá.

- Dar acela era un sport, un joc.

- Un joc foarte serios, Rhea. Există dovezi că orice căpitan al unei echipe victorioase juca pentru a câștiga, știind că

Sub clar de lună

victoria sa ar putea fi dovada că el era demn de a fi sacrificat zeilor. El îi văzu expresia de durere: Văd că nu ar fi trebuit să te aduc. Nu ți-a plăcut.

- Îmi pare bine că am venit, Antonio, deși nu știu dacă aș mai dori să vin iar. A fost teribil de emoționant pentru un timp și folosesc cuvântul "teribil" în sens foarte literal. M-am surprins pe mine însămi prin intensitatea reacțiilor.

Se plimbară din nou în tăcere pentru următoarele câteva minute. Apoi, Antonio spuse:

- Odată, când eram băiat, voiam să fiu matador. Vocea sa avea un ton de batjocură la adresa lui. Când ajunseră în piață, Antonio se opri la aceeași bancă unde se întâlniseră mai devreme și se așezară unul lângă altul.

- Tu, matador!

- Da, eu. Zâmbi. Băieții americani își doresc să fie cowboy. Băieții mexicani visează să devină matadori.

- Bine, tu ai alura și purtarea. Rhea și-l putu imagina pe Antonio - înalt, grațios, impunător.

- Dar nu și inima pentru așa ceva, zise el. Îți trebuie o anumită duritate pentru a face asta ca profesionist. Când eram copil, la ferma unchiului meu, mă jucam de-a corida, ațâțând

Sub clar de lună

taurii pe care îi creștea, cu un prosop roșu. Asta era distractiv. Dar să ucizi de trei ori la fiecare apariție, să călătorești prin Mexic și Spania în lung și-n lat, urmând sezonul de lupte, să trebuiască să satisfaci cererile mulțimii, asta nu era pentru mine. Din multe puncte de vedere, matadorul e un om supus la foarte multe restricții.

- Iar tu nu poți suferi nici o restricție.

- Nu am spus asta. Munca mea îmi impune restricții, însă am ales să le accept. Vezi, munca mea oferă provocări intelectuale. Din arena cu tauri primești provocări fizice. De celelalte am mai mare nevoie.

- S-ar părea că ai tot ce îți trebuie. Munca ta!

El se încruntă când o privi așteptând ca ea să continue.

- Adică, toți spun că te conduci singur, că nu ai nici un alt interes.

- Ai prefera să fii un diletant în munca pe care o fac, la fel ca Eduardo Lopez-Perreira? El rosti numele cu un dispreț evident.

- Nu, nu aș prefera să fii nimic. Dar cred că îi faci lui Eduardo o nedreptate. Nu este nici atât de ușuratic pe cât crezi și nici nu are atâtea prejudecăți ca unchiul lui.

Tonio păru foarte iritat.

Sub clar de lună

- Nu vorbeam de prejudecăți, deși nu mă poți convinge cu adevărat că Eduardo arborează sentimente de egalitate.

- Pari să uiți că Eduardo s-a născut aici, că este la fel de mexican ca și tine. Este mândru de țara lui. Când am fost ieri în turul orașului, am fost uimită de câte știa despre istoria Méridei.

- Mérida lui Montejo? întrebă Tonio, pe un ton aspru.

- Ce vrei să spui cu Mérida lui Montejo?

- Aceasta nu a fost dintotdeauna Mérida. A fost un oraș Mayan, T'ho sau Tiho. Montejo l-a redenumit, ca noua lui capitală, deși era a doua alegere a lui. Avusese de gând să folosească Chichén Itzá pe post de capitală. Era intrigat de ideea de a folosi templul cel mai înalt, cu pereți din stâncă și deasupra celei mai mari piramide ca un castel provizoriu.

- Ce s-a întâmplat?

- A fost gonit de indieni, s-a întors la T'ho și a câștigat bătălia aici. Yucatánul a devenit o provincie și a ales numele de Mérida, dar mulți oameni de la țară, chiar și astăzi, vorbesc despre oraș numindu-l Tiho. Apoi, guvernatorul și-a construit marea lui casă aici. Antonio arată cu un gest spre Casa Montejo.

- N-ai o părere prea bună despre ea, nu-i așa?

Sub clar de lună

- Ba da. Este simbolul a tot ceea ce detest.

- Nu a făcut nimic bun acest Montejo?

- Nu, după aprecierile mele. Oh, da, are meritul de a fi luat niște băieți din familiile nobile indiene pentru a le da o educație creștină, dacă asta se poate numi "ceva bun". Un astfel de copil a fost descendent direct al ultimului rege din Mayapan, Gaspar Antonio Xiu, care a fost educat de biserică. Acest gen de caritate condescendentă continuă încă și astăzi. De fapt, señor Lopez i-a făcut tatălui meu o asemenea ofertă.

- Nu înțeleg, zise Rhea.

- I-a propus să îmi plătească studiile în agronomie, o carieră considerată potrivită pentru un băiat sărac, care promitea. Vocea lui exprima dispreț.

- Ce s-a întâmplat?

- Tatăl meu a refuzat, bineînțeles. A muncit din greu și mi-a plătit studiile. De asemenea, m-a lăsat să îmi aleg singur profesia. Desigur, la vremea aceea, aveam mai multă maturitate în a alege. Am descoperit că luptele de tauri mă atrăgeau mai puțin decât antropologia. Antonio râse. Asta poate explica și de ce mă dedic lucrului.

- Excluzând orice altceva? Rhea sublinie ultimele două cuvinte.

Sub`clar de lună

Antonio își dădu capul pe spate și râse din nou, apoi o privi cu ochii întredeschiși:

- Dar *am* și alte interese. Tu, dintre toți, ar trebui să-ți dai seama că încerc să îmi satisfac și alte dorințe.

- Cu siguranță că nu sunt singura femeie conștientă de acest lucru, răspunse ea tăios.

- Nu te contrazic. Nu sunt nici sfânt, nici celibatar convins. Cu tine, de câte ori sunt cu tine, mă surprind gândindu-mă la aceste alte dorințe, vrând să le satisfac, vrând să le satisfac și pentru tine. Vocea lui coborâse sugestiv. Rhea simți un fior interior pe care încercă să nu îl arate.

Știa foarte bine ce voia el să spună, inclusiv referirea la satisfacerea ei. Își dori să fie în stare să se gândească la o replică sofisticată, însă genul acesta de dialog îi era complet străin. Știa că multe din cele de seama ei, tinere în școli post-universitare, discutau deschis despre sex cu prietenii și iubiții lor. Dar ea nu aflase niciodată cum.

Într-un fel, viața ei fusese ferită, dar nu din cauza unor părinți prea protectori sau unor idei de modă veche. Restricțiile fuseseră propria ei alegere. Nevoia de a studia și dorința de a lucra îi consumaseră atât de mult din energie, începând din adolescență, încât ea restrânsese deliberat viața ei socială. Pe de o

Sub clar de lună

parte, în munca ei, era directă și independentă. Pe de altă parte, în sfera emoțiilor și necesităților sexuale, era blocată.

Îl privi confuză, încercând să se gândească la ceva de spus. Această intenție fu uitată, totuși, când îi văzu, îndreptându-se către ei, pe Eduardo și pe señor Lopez, acesta din urmă părând curios, iar primul supărat. Când Antonio îi urmări privirea, blândețea dispăru de pe fața lui. Păru circumspect, pe punctul de a se înfuria.

Ceea ce urmă fu o conversație cu "scornul" cum decise Rhea când se gândi la ea după aceea. Ea încercase să le explice celor doi nou veniți cum de ajunsese să fie cu Antonio în parc. De asemenea, fu conștientă mai târziu de faptul că se pusese în poziția de a le fi ascuns planurile ei lui Eduardo și unchiului său. Antonio deveni iritat de nervozitatea ei și o întrerupse, spunând:

- Este foarte simplu. Am invitat-o pe señorita Glenn să meargă cu mine la corida. Din moment ce nu avea alt angajament, a acceptat. Nu e liberă să-și stabilească propriile întâlniri?

Eduardo păru gata să-i dea o replică, dar unchiul lui interveni cu niște remarcă politicoase. Apoi Antonio se scuză brusc.

Sub clar de lună

- Deoarece ai escorta potrivită, Rhea, voi spune la revedere.

Rhea nu știa dacă era mai supărată pe intruși, pe ea însăși, sau pe plecarea lui Antonio. Soarele era încă pe cer, dar pentru ea ziua se înnegurase.

Capitolul 9

A doua zi, Eduardo încercă, cu vorbe dulci, să o scoată pe Rhea din continua ei deprimare. Era plin de bună dispoziție și dorea să o învăluie și pe Rhea în umorul lui.

- Cara, o ademeni el, te rog, zâmbește. După-amiaza cu Ferrara te-a dezamăgit sau a fost corida?

- Nici una, Eduardo. O persoană nu trebuie să fie veselă în orice moment al fiecărei zile, deși tu pari să reușești, în majoritatea timpului. Ea știa, tonul ei suna indignat.

- Scuze, zise Eduardo și apoi abordă deliberat o mină serioasă. Voi face tot posibilul să fiu complet posomorât. Vezi, încerc.

Îi era atât de greu să-și păstreze figura serioasă, încât ea nu putu să nu zâmbească.

Sub clar de lună

Era ca un copil, însă un copil bine intenționat, iar ea era capricioasă.

- Știam eu că reușim, țipă el. Astăzi, îți voi arăta piața. Asta îți va îndepărta din minte orice te frământă.

Ea se gândea să refuze. Țsta era felul lui Eduardo de a rezolva problemele - găsind câte o distracție care să-i alunge din minte supărările?

- Vîno, insistă el, sigur că nu poți doar să stai pe-aici toată ziua.

Nu, nici asta nu era ce voia ea. Nu avea nici un sens, afară doar de cazul în care ar fi sperat un nou telefon. Știa că era o speranță prostească și, pe deasupra, voia să vadă piața. Imediat după micul dejun, porniră către Mercado Municipal.

În construcția împrăștiată, cu o structură ca de hambar, se găseau o mulțime de magazine, compartimente, vânzători și precupeți. Erau gloate de tot felul, turiști și indieni, cumpărând, vânzând, tocmindu-se, gătind, certându-se și vorbind. Rhea era încântată de scena plină de viață și culoare.

- Poți cumpăra orice de aici, de la o pălărie de paie de un dolar, până la o bijuterie de o mie, o piesă de aur filigranat, zise Eduardo. Tonul lui suna mai degrabă indulgent decât critic. Rhea se plimba la întâmplare,

Sub clar de lună

bucuroasă. Se găseau produse alimentare, unelte, îmbrăcăminte ieftină și mărfuri din piele fină, plus numeroase articole făcute din *henequen*, fibra de *sisal* care este principalul produs agricol din Yucatán.

Ea nu putu rezista să nu facă niște cumpărături. Cumpără o bluză brodată și un *huipil* alb, rochia tradițională de bumbac purtată de femeile din Yucatán. Aceasta era minunat cusută de mână, o lucrătură mult mai fină decât cele pe care le admirase prima dată cu săptămâni în urmă cu elevii ei în orașul Uxmal. Vânzătorul îi spuse că acesta era un *huipil* special, "pentru nuntă, da". Rhea se prefăcu că nu înțelege, însă Eduardo râse și comentă.

- Cred că ți-ar trebui ceva mai potrivit... doar dacă, desigur, nu plănuiești o căsătorie în stil Maya.

Rhea evită să răspundă, căutând să fie ocupată cu numărarea banilor mexicani potriviți. La taraba următoare, admiră o *guayabera* brodată cu pliuri, cămășile largi și comode preferate de bărbații din Yucatán. Fu tentată, dar cui să i-o ofere? Îi apăru imaginea unui chip întunecat, frumos, dar încruntat. Încercă să o șteargă. Cum ar putea să-i dea un cadou lui Antonio?

Sub clar de lună

Degetele ei atinseră pânza. Simțindu-se un pic prostuță, îl rugă pe negustor să îi dea o măsură mai mare.

- Pentru Ben Cramer, profesorul meu, îi spuse ea lui Eduardo, sperând că el nu își va aminti că îl întâlnise pe miniaturalul Ben Cramer.

Se mai plimbară primprejur, oprindu-se să admire niște bijuterii din argint, lucrate de mână. Era un colier deosebit de frumos, pe care Eduardo vru să i-l cumpere. Rhea se împotrivi cu putere. Nu îi putea permite să îi cumpere cadouri scumpe. Se certau încă pe tema asta, când Rhea auzi o voce familiară.

- Niciodată nu știi peste cine dai în piață. Era Sam, cu fața numai zâmbet, îndreptându-se grăbit să li se alăture, cu Isabel în urma lui. Ea zăbovea, așa că Sam se întoarse și o trase de braț.

- Vino, Isabel. Sunt Rhea și señor Lopez-Perreira.

Isabel părea destul de ostilă, gândi Rhea și nu părea că ar dori să li se alăture. Sam o îmbrățișă pe Rhea cu afecțiune și apoi îl salută amical pe Eduardo. Aparent, se întâlniseră într-o ocazie anterioară. Atitudinea lui Isabel fu cea pe care Rhea o consideră ciudată. Cealaltă fată o salută pe Rhea cu un zâmbet, dar Rhea fu uimită de felul distant și încordat în care ea îl

Sub clar de lună

salută pe Eduardo. Evident că și ei se cunoșteau.

În contrast, Eduardo avea un aer bine-dispus, prea bine-dispus, simți Rhea. Felul lui prietenos părea forțat.

- A trecut mult timp. Ce-ai mai făcut, Isabel? întrebă el.

- Bine. Și tu?

- Foarte bine, ca de obicei. Sunt mereu același.

Ochii lui Isabel îl măsurară.

- Niciodată, niciodată nu te schimbi?

Întrebarea păru să fie incomodă pentru el. În loc să dea un răspuns, întrebă:

- Cum îți merge cu lucrul?

- Cu lucrul merge bine. Ne pregătim pentru munca de teren la Chichén Itzá.

- Da, știu... Se priviră lung.

- Și unchiul tău...? E bine? întrebă Isabel.

- Ca de obicei.

Tensiunea pe care o simți între ei o derută pe Rhea. Sam, ca de obicei, salvă situația. Începu să povestească despre experiența amuzantă pe care tocmai o avusese tocmindu-se pentru o statueta obisidiană.

- Așa că, în final, femeia a fost de acord cu prețul meu, continuă el. M-am simțit fantastic de triumfător, când am apucat mica

Sub clar de lună

mea stătueta. Le arată micul cap negru al zeului ploii, pe care îl cumpăraseră. Victoria mea a durat cam trei minute, cât mi-a luat să merg de-a lungul pasajului până la un alt stand, conchise el, cel puțin mi-am practicat tehnicile de tocmeală. Până și Isabel zâmbi la acest spectacol comic ce parodia supărarea.

- Oh, Sam, mi-e dor de tine, zise Rhea sincer. Mi-aș dori să putem fi toți împreună. Fu ca și cum Eduardo era preocupat de ceva spus de Isabel și nu auzi această ultimă remarcă.

El ridică brusc ochii, totuși, când îl auzi pe Sam exclamând:

- Ei bine, de ce nu diseară? De ce nu vii cu noi diseară la masă, la Los Almendros? Leochan va comanda o masă specială, cu meniu tradițional din Yucatán. Tu și Eduardo trebuie să veniți și să petreceți ceva timp cu oamenii de rând.

Rhea se temu că Eduardo va refuza pe loc. 'El spusese ceva mai devreme despre o petrecere la vila unui prieten. Spre surpriza ei, se întoarse spre ea și o întrebă:

- Ai vrea să mergi? Sună chiar bine.

Rhea dădu puternic din cap, aprobator, pentru că nu voia cu adevărat să mai petreacă încă o seară cu același grup de prieteni bogați ai lui Eduardo. Totuși, ea știa că există o

Sub clar de lună

atracție mai puternică. Își închipui că era cea pe care Eduardo ar fi dorit să o evite.

Cei patru își continuară împreună turul pieței. Sam adăugă o notă de bufonerie care o amuză pe Rhea. Găsea o plăcere imensă în a se tocmi pentru lucruri mici, ieftine, chiar licitând împotriva lui Rhea, când admirau amândoi același obiect.

- Sam, dacă te-ar putea vedea acum studenții tăi doctoranzi, glumi ea, târguindu-te pentru două pesetas într-o spaniolă colorată, pentru ceva de care nici măcar nu ai nevoie.

- Și făcându-mi plăcere, croncăni el. Numai o parte din mine este Doctor Samuel Ross, profesorul dur, cercetător și savant renumit. Cealaltă este Sam - vânătorul de chilipiruri, spaima pieții. Rhea, orice mare om are două fețe sau n-ai observat încă?

Zâmbetul ei se încordă ușor.

- Asta poate fi adevărat pentru tine, Sam, dar nu pentru *orice* mare om. Amândoi știau la cine se referă.

- Greșești, iubito, zise Sam. Nici el nu este unilateral. Acordă-i o șansă.

Vreau, își dori ea să strige, însă el nu-mi dă nici una. Lui Rhea îi părea bine că Eduardo nu lua parte la această conversație particulară. El și Isabel se opriseră în urmă, la un alt stand.

Sub clar de lună

- Haide, Sam, îl zori Rhea, schimbând subiectul. N-ai nevoie de încă o pălărie de paie.

Sam își schimbă dispoziția după a ei.

- Rhea, draga mea, a avea nevoie și a dori sunt strâns legate, așa cum s-ar putea să afli în curând. Îmi doresc pălăria asta; de aceea am nevoie de ea. Așa va fi și cu tine când vom ajunge la soarele dogoritor din Chichén Itzá.

Sam își continuă tocmeala și sfârși prin a lua două pălării, una pentru Rhea și una pentru el. El și bătrâna indiană se despărțiră veseli, fiecare bucuros de tranzacția încheiată.

Sam îndesă pălăria de paie, cu boruri largi, pe capul lui Rhea și i-o înclină strengărește. Când îi ajunseră Isabel și Eduardo, ei admirară noul echipament, dar Isabel părea nervoasă. Îi aruncă o privire rugătoare lui Sam și zise:

- Cred că ar trebui să ne întoarcem. Tata o să ne aștepte.

Sam începu să protesteze, o privi din nou pe Isabel, apoi se răzgândi. Bietul Sam, gândi Rhea. Toate problemele noastre cad pe capul lui. Se întrebă de ce părea supărată Isabel. Cu siguranță că prezența lui Eduardo ar trebui să-i facă plăcere celeilalte fete, care, presupuse ea, și-ar fi dorit ca Rhea să fie ocupată cu altceva, astfel încât ea să aibă terenul liber cu Antonio.

Sub clar de lună

Când plecară, Rhea încercă să își satisfacă curiozitatea și îl întrebă pe Eduardo de unde o cunoștea pe Isabel.

- A, ne-am cunoscut la facultate acum vreo doi ani, răspunse el scurt. Rhea fu surprinsă de această reticență, ce nu-i era caracteristică. Îi stârni și mai mult curiozitatea, așa că îl întrebă:

- Și...?

- Și... nimic, replică el. Am descoperit că avem puțin în comun. Ne-am hotărât... adică... nu am păstrat prietenia. A murit de moarte naturală. Era o notă de amărăciune? Rhea simți că era mai mult decât voia Eduardo să dezvăluie, dar nu îl putu îndupleca să continue discuția. Când continuă să tot schimbe subiectul, ea renunță.

În seara aceea, când se îmbracă pentru cină cu o grijă mai mare decât cea obișnuită, își dădu dintr-o dată seama că nici Sam, nici Isabel nu amintiseră nimic despre Antonio. Ea nu știa dacă el urma să fie sau nu acolo în acea seară. Poate că pregătirile și anticipările ei nu serveau la nimic. Apoi se supără pe ea însăși pentru că gândea în felul acela.

Rhea avea de obicei foarte puțină răbdare cu colegele ei tinere, în studenție, mai ales cu fetele care păreau să nu aibă altceva în minte decât următoarea lor întâlnire. La vremea

aceea, mulțumită de ea însăși, insistase ca viața ei să fie mult mai bogată. Totuși, iat-o acum, simțind că seara va fi un eșec dacă Antonio lipsea. Înviorându-se, Rhea se dojeni pentru acel fel de a gândi. Va încerca să arate drăguț pentru Eduardo, pentru Sam, pentru Leochan și, mai important, pentru ea însăși.

Rhea aproape că nu mai avea ce să poarte. Își adusese puține haine elegante pentru că nu se așteptase la o viață socială activă. Se îmbrăcase cu rochia albă când se întâlnise cu Antonio în dimineata anterioară și cu cea turcoaz ieri, cu Eduardo. O alese pe cea turcoaz. Era feminină și romantică, iar Antonio încă nu o văzuse cu ea.

Când coborî, Eduardo servea un sherry cu unchiul lui. El era foarte animat, părând că și-a lepădat sobrietatea de mai înainte.

- Ce frumos arăți, draga mea, zise señor Lopez. Eduardo mi-a spus că vă întâlniți cu niște prieteni pentru cină. Unde luați masa?

- Restaurantul este Los Almendros. Cred că așa a zis Sam, nu-i așa, Eduardo?

- Așa este, confirmă Eduardo. E un local mic, unchiule. Poate că îl știi. Are o reputație bună pentru bucătăria tradițională.

- Da, foarte bună. Veți fi încântați. Prietenii voștri vor să încerce mâncarea din Yucatán?

Sub clar de lună

- Da, răspunse Eduardo scurt. Rhea deduse că el nu îi spusese unchiului său cu cine se întâlneau.

- Nu am mai fost la Los Almendros de ani de zile, insinuă señor Lopez. Rhea fu jenată când Eduardo alese deliberat să ignore aluzia.

- Mai bine să plecăm, îi spuse lui Rhea. Ea fu tentată să facă ceea ce considera că ar fi trebuit să facă Eduardo și să îl invite pe unchiul lui să vină cu ei, însă hotărî să nu se amestece. Trebuie că Eduardo avea motivele sale.

Totuși, după ce ieșiră, Rhea îl muștră.

- Voia să vină și el, Eduardo. De ce nu l-ai invitat? Știu că Leochan nu s-ar fi supărat.

- Unchiul meu e de modă veche, îi spuse Eduardo, oarecum plictisit. El declară că e mândru de cultura Maya. Susține financiar munca lui Ferrara și a celor doi Tikal, dar nu se simte la largul lui în compania lor. Social, adică.

Ea avusese dreptate. Eduardo *nu* îi spusese unchiului său cu cine se întâlneau. Rhea se hotărî să nu insiste asupra subiectului. Existau dedesubturi pe care ea nu le putea pătrunde. Deocamdată, se va lăsa doar dusă de val.

Când Rhea și Eduardo ajunseră la restaurant, fură conduși la etaj, într-una din sălile mici de mese, mai intime. Ceilalți erau deja acolo. Neliniștea lui Rhea în legătură cu

prezența lui Antonio acolo se spulberă când îl văzu stând la masă. El nu observă sosirea lor imediat, pentru că era cufundat într-o conversație cu Isabel, capetele lor fiind apropiate când își vorbeau. Rhea nu putu să nu observe ce pereche reușită formau. Se întrebă - o trata pe tânăra indiană, mândră și inteligentă, în același fel posesiv și neîndurător pe care îl avea față de Rhea?

Leochan îi zări primul și se ridică imediat să-i întâmpine, când ei se apropiară de masă. Era gazda serii și, evident, îi plăcea rolul. Sam, de asemenea, se ridică imediat, dar lui Antonio păru să îi displace întreruperea conversației și nu se grăbi să se ridice. Rhea nu știu dacă să fie amuzată sau jignită și se decise asupra celei dintâi alternative. Era un fel copilăresc de a-și afișa independența, intui ea.

Leochan era evident bine cunoscut la Los Almendros. Întregul personal, de la șef la băiatul de serviciu, venira să-l salute. Ei păreau hotărâți să îl mulțumească.

- Și de ce nu? întrebă el. Toți suntem înrudiți în vreun fel. Chiar și Tonio este un văr îndepărtat al proprietarului.

- Dar Leochan e patriarhul familiei, zise mândru Antonio. În zilele de demult, ar fi fost căpetenie.

Sub clar de lună

- Iar tu, tu ce ai fi fost? Întrebă Rhea.
Prinț?

- Poate un războinic, sugeră Eduardo.
Disting o dispoziție de luptă.

Antonio îi aruncă o privire mânioasă.

- Numai când sunt provocat, amice. Sunt
pașnic din fire, dacă nu mă incită nimeni.

Sam întrerupse diplomatic ceea ce ar fi
putut duce la un schimb mai aprins de replici.

- Nu, zise Sam. Cred că astronom. Nu
că Tonio nu ar avea calități atât de conducător,
cât și de războinic. Știm cu toții că poate fi
destul de aprig și foarte agresiv. Acestea
fuseseră spuse cu afecțiune, deși în glumă, și
nu aveau tonul mușcător al descrierii lui
Eduardo. Da, un astronom cu voința de a
învăța și de a explora. Astronomii erau elita
învățaților din vechea civilizație Maya, să știi, îi
spuse Sam lui Rhea.

- Probabil că nu era ușor de trăit cu ei,
presupuse Rhea, dacă erau preocupați mai
mult de chestiuni astronomice decât omenești
și pământene. Se întoarse spre Tonio: Ce îți
alegi: conducător, războinic ori savant?

- Ce ai zice de preot? contră Tonio. Cred
că aveau o viață foarte interesantă, mai ales
având grijă de fecioarele pentru sacrificiu. Se
întoarse pentru a i se adresa direct lui Rhea:
Desigur, știi că fetele tinere erau donate de

Sub clar de lună

famiile lor pentru a fi crescute în izolare și în final sacrificate zeilor. Era considerată o onoare.

- Știu, zise Rhea. Era unul din obiceiurile mai puțin atrăgătoare despre care am citit. Aș fi fost bucuroasă să fiu scutită de o asemenea onoare.

- Fetele trebuiau să fie foarte frumoase, foarte tinere și foarte inocente, zise Tonio. Rhea chicoti la aluzie.

- Oprește-te, Tonio, insistă Leochan. Nu-l asculta, Rhea. Îi place să dramatizeze asemenea lucruri. E modul lui Tonio de a pune femeile la punct. Ignoră dinadins faptul că au existat mari femei în istoria Maya.

- Bah, făcu Tonio a dezapreciere.

Când atenția lui Leochan fu atrasă de chelner, Sam explică:

- Este adevărat că femeile erau aservite. În familiile conducătoare, miresele erau negociate în schimbul alianțelor și acordurilor comerciale. Dar, odată ajunse să facă parte dintr-un clan conducător, femeile și-au asumat puterea.

- Adică puterea din spatele tronului? întrebă Rhea.

- Nu numai asta, interveni Isabel. Erau respectate în mijlocul elitelor pentru propriile lor merite. Unele chiar au condus centre

Sub clar de lună

importante, ca Naranja și Coba. Ea își ridică mândră bărbia, privindu-l nu pe Antonio, ci pe Eduardo.

- Destul, râse Antonio. Încă puțin și ne spun că întreaga istorie a fost hotărâtă de femei.

- Bun, comentă Rhea aspru, într-un fel a fost, sau toate acele faimoase personalități masculine s-au născut prin combustie spontană?

- Touché, țipă Sam. Aici te-a atins, Tonio.

- Da, fu Antonio de acord. M-a atins, nu-i așa?

- Evident, zise Sam sec. În acel moment, spre ușurarea lui Rhea, le fu servit primul fel.

Apoi urmă un șir exotic de feluri picante, delicioase, lăudate din plin și consumate cu poftă.

- Și când mă gândesc că îmi făceam griji pentru sensibilitatea ta, señorita, râse Leochan văzând cum Rhea savura fiecare fel. M-am temut că gustul tău era obișnuit cu mâncăruri mai nepiperate, dar văd că îți plac felurile noastre tradiționale.

- O, da, zise Rhea cu entuziasm. Când mă gândesc că obișnuiam să cred că bucătăria mexicană se rezumă la *tortillas* și *enchiladas*. Ea savura acum felul principal, care consta în

Sub clar de lună

bucăți de pui fără os, acoperite cu un strat gros de sos închis la culoare, picant, de cârțiță. Avea consistența de cacao cu lapte, dar cu gust de condimente și diferit de orice gustase ea vreodată.

- Delicios, anunță ea când termină. Sunt tentată să stau aici pentru totdeauna, dar probabil că nu îmi pot permite.

- De ce nu? Mexicul este probabil mai puțin scump decât New York, sublinie Sam.

- Nu și dacă ai nevoie să-ți completezi garderoba nouă pe care o va necesita inevitabilul meu câștig uriaș în greutate. Pur și simplu, nu mă pot abține de la mâncarea aceasta, explică Rhea, spre hazul celorlalți.

Cu galanterie exagerată, Eduardo zise:

- Nici o grijă. Nouă, mexicanilor, ne place ca femeile noastre să fie bine dotate. Ești de acord, Doctor Ferrara?

- Țsta e mai degrabă gustul spaniol, decât cel indian, prietene, replică Tonio. Fetele indiene sunt suple și puternice.

- Ca Isabel? Întrebă Eduardo, cu ochii pe drăguța arheologă indiană.

- Da, ca Isabel.

Cei doi bărbați schimbă priviri ostile.

Leochan rupse tăcerea încordată.

- Dar e ușor să rămâi slab când rabzi de foame. Le reaminti că cei din civilizația Maya își

Sub clar de lună

înființaseră orașele în locuri foarte aride. Când nu ploua deloc, era foamete. Din fericire, noi, modernii Maya, credem în supermagazin mai mult decât în zeul ploii.

- Nu sunt de acord cu termenul "din fericire", zise Antonio. Civilizația Maya o ducea mai bine înainte de venirea spaniolilor. Oamenii din vechime dezvoltaseră un nivel înalt al propriei lor civilizații. Spaniolii au adus cultura europeană, însă odată cu aceasta au venit și bolile și dominația. După aceea, anii de sclavie aproape i-au abrutizat.

Amărăciunea ieșea mereu la suprafață, se gândi Rhea.

- Dar Mérida nu reprezintă frumusețea ambelor culturi? sugeră Rhea, încercând să evite încă un schimb de replici în contradictoriu.

- Mă întreb ce s-ar fi întâmplat cu Mérida în revolta din 1847 fără acest așa zis miracol. Sarcasmul lui Tonio era vizibil.

Leochan pufni. Evident, știa la ce se referă Tonio.

- Dar *a fost* ceva de miracol, insistă Eduardo.

- Nu cred că am auzit vreodată povestea. Despre ce e vorba cu miracolul? întrebă Sam, la fel de nedumerit ca și Rhea.

Lui Leochan îi făcu plăcere să le istorisească povestea. În 1847 a fost o mare

Sub clar de lună

revoltă, ultima încercată de oamenii Maya împotriva spaniolilor. Indienii, numiți Sublevados, ajunseseră într-un oraș la câteva ore de Mérida și instalară acolo tabăra înainte de a porni atacul asupra orașului. Erau hotărâți să îi gonească pe spanioli din capitală. Orașul părea sortit pierzaniei. Cu toate acestea, ei nu și-au desăvârșit marșul spre ceea ce era o victorie inevitabilă. În schimb, la ivirea zorilor, locuitorii orașului au auzit că Sublevados nu înaintau. Plecau acasă. Mérida era salvată. Clopotele bisericilor începură să bată, iar locuitorii înălțară mulțumiri pentru miracol.

- Deci a fost un miracol! exclamă Rhea.

Din nou, Leochan pufni într-un râs scurt.

- Depinde de felul cum privești. Vezi, oamenii Maya sunt cultivatori, mai mult decât sunt războinici. Ei trăiesc cu și prin natură, iar semnele naturii le indică orarul vieții lor. În fiecare an, când se văd în aer furnicile înaripate, este timpul să planteze sămânța, să pregătească pământul. Acum, povestea pe care o știm *noi* este că indienii au stat să se odihnească și să se ospăteze înainte de marșul final către T'ho. Era o zi caldă și, dintr-o dată, au apărut în jurul lor nori de furnici zburătoare. Oamenii le-au văzut și au realizat că era vremea săditului. Plantatul porumbului la momentul potrivit însemna hrana copiilor lor.

Sub clar de lună

Aceasta era mai importantă pentru ei decât războiul. Așa că, în ciuda implorărilor căpeteniilor, unul câte unul, oamenii au plecat. Au rămas atât de puțini, încât atacul asupra orașului nu a mai fost posibil. Și acesta, conchise Leochan, este adevărul din spatele miracolului care a salvat T'ho sau Mérida.

- Mai mult natural, decât supranatural, comentă Isabel. Auzise istoria aceasta de multe ori, dar întotdeauna îi plăcea felul cum o povestea tatăl ei.

- Pentru cei care au fost cruțați, a rămas totuși un miracol, persistă Eduardo. Îmi iau miracolele din orice sursă.

- T'ho a fost cruțat, zise Antonio. Bătălia nu a mai avut loc niciodată. Dar sunt alte conflicte care continuă încă.

- Ajunge, zise Leochan. Haide să nu intrăm în așa ceva. Suntem aici să mâncăm și să ne relaxăm, nu să purtăm bătălii.

- Ai dreptate, zise Tonio, ca și când ar fi fost dornic de relaxare. Pot să observ din privirea avertizatoare a lui Sam că și el vrea să încetez discuția.

- Corect, afirmă Sam. Termină cu săpuneala. Îi superi pe Isabel și pe Eduardo. Ei păreau într-adevăr stânjeniți, aproape triști, observă Rhea, când Sam continuă: Discursurile

Sub clar de lună

pompoase nu fac bine la digestie, iar eu încă nu mi-am mâncat desertul.

Desertul fu o tartă cu fructe, cu crema cea mai ușoară și fină pe care Rhea o gustase vreodată. Se relaxară pe urmă cu un lichior oferit din partea casei. Se numea X-Tabentum, ceea ce Leochan pronunța "Iș-Tahbentum" o băutură tradițională Maya făcută din miere fermentată și aromată cu anason. Sam o sorbi și declară pentru toți - "Un mod perfect de a încheia acest ospăț".

După aceea, ieșiră la plimbare și văzură mulțimi mari de oameni îndreptându-se spre piața principală - plaza.

- Este distracția de sâmbătă seara, explică Isabel. În plaza fuseseră instalate șiruri de scaune în fața unei scene. Reprezentația începuse și un comic-cântăreț făcea publicul să râdă.

- Cântece deocheate, zise Leochan, pufnind. Un grup de dansatori în veșminte colorate așteptau să continue.

Rhea era încântată.

- Nu putem să stăm și să ne uităm?

- E plin. Nu mai sunt locuri. Eduardo se împotriva evident.

- Te plictisește această distracție provincială? îl întreabă Antonio la țintă.

Eduardo era iritat.

Sub clar de lună

- Bine, cu greu ar putea fi de calibru profesional. În plus, nici nu avem unde să stăm.

- Putem sta în picioare. Am stat jos toată seara. Sam și el voia să rămână.

- Nu am mai văzut o asemenea distracție de ani de zile, zise Isabel, tonul ei dezvăluind o notă de nostalgie. Când eram copil, abia așteptam să merg la așa ceva.

- Votul tău e în minoritate, îi declară Tonio lui Eduardo. Rămânem.

Își făcură loc prin mulțimea de oameni în picioare. Rhea nu putea vedea peste capetele spectatorilor mai înalți. Niște copii se urcaseră în copaci și stăteau călare pe crengi. Aceasta îi dădu lui Rhea o idee când se găsi lângă o statuie. Nu era sculptura unei personalități istorice cea care o interesa, ci pedestalul înalt de un metru și jumătate pe care era plasată statuia. De acolo, îi arătă lui Eduardo, va fi în stare să vadă peste capetele celor din mulțime. Îndatoritor, Eduardo o ridică.

Ea fu mulțumită de poziția ei avantajoasă, care îi oferea o vedere clară a scenei. După dansatorii populari, veni un grup coral, apoi o fată adorabilă care cântă balade romantice. Încântată de spectacol, Rhea nu observase că mulțimea îi înghesuisese pe prietenii ei, îndepărtându-i. Când Maestrul de Ceremonii anunță ultimul număr, o trupă

Sub clar de lună

mariachi, Rhea se uită după cei din grupul ei, dar nu îi putu găsi.

Ce să facă? Era la aproape doi metri și nu putea sări pur și simplu în mulțime. Se întreba dacă să îl roage pe unul din necunoscuții de jos să o ajute. Intră în panică privind în jur, până când zări la un moment dat fața lui Tonio întoarsă spre ea, uitându-se batjocoritor. Veni la baza statuii.

Cu inocență, se interesă:

- Aveți o problemă, señořita?

- Tu ce crezi? izbucni ea. Trebuie să cobor de aici.

- Așa deci! De ce nu cobori la fel cum te-ai urcat?

- Ar trebui să fie evident că nu m-am urcat singură. Se simțea atât de prost. Oameni începuseră să se uite la ei.

- Și acum nu mai e nici un Eduardo să te ajute să vii jos. Asta-i problema?

- Tonio... te rog...

- Ce mă rogi? Ai fost abandonată de Eduardo și vrei ca eu să te ajut?

- Ești imposibil. Nu am fost abandonată. Eduardo e pe-aici, pe undeva.

- O, în cazul acesta... zise Tonio și dădu să plece.

Sub clar de lună

- Nu, stai, țipă Rhea. Nu vreau să rămân aici sus. Te rog, ajută-mă să cobor. El stătu nemișcat. Te rog, repetă ea.

- Dacă mă rogi așa frumos... se înmuie el, venind înapoi. Își ridică brațele. Rhea se lăsă să cadă în brațele lui când el o luă jos. Mâinile lui, la început pe coapsele ei, alunecară pe trupul ei zvelt când el o coborî. Vârfurile picioarelor ei atinseră pământul, dar el nu îi dădu încă drumul. Ea nu mai fu conștientă de oamenii care mișunau în jurul lor.

- Recompensa, te rog, zise Tonio blând. Răsplata pe care și-o luă fu un sărut ușor care ei îi trecu un foc peste buze. Se termină aproape înainte să înceapă, lăsând-o încă în așteptare.

Rhea se ținea încă de umerii lui pe care ea îi apucase pentru a se sprijini, când el o prinsese la început. Nu făcu nici o mișcare să se desprindă când Tonio o privi întrebător.

- Pari să aștepți mai mult, Rhea, zise el, dar când ți se oferă te împotrivești. Trebuie să te hotărăști. Nu sunt un bărbat cu care să te joci. Apoi o întoarse brusc și o luă de mână. Vino. Ceilalți sunt acolo.

Rhea nu voia încă să li se alăture. Voia să continue conversația. Ce voia să spună? Nici ea nu voia să se joace. Din păcate, nu mai fu timp să reia discuția. Erau și ceilalți.

Sub clar de lună

- Grăbiți-vă! Vi se topește înghețata, strigă Sam, ținând două cornete cumpărate de la o tonetă de pe stradă. Ceilalți râdeau, ținând cornetele care picurau și li se scurgeau pe degete. Vanilie pentru tine, îi oferi Sam lui Rhea și migdale coapte pentru tine, îi spuse lui Tonio. Am ales eu însumi aromele ca să se potrivească cu temperamentul fiecăruia - unul dulce și luminos, celălalt întunecat și ușor amarui.

Ei râseră și apoi Rhea și Tonio își consumară rapid cornetele care se topeau, ținându-le în afară așa încât să picure pe caldarâm.

- Nu te grăbi să judeci după aparențe, îi spuse Tonio lui Sam. Migdalele astea coapte sunt chiar dulci, cu adevărat.

- Rhea, cred că Tonio încearcă să ne spună ceva, râse Sam, dar tu nu pari convinsă. Ea alese să nu spună nimic.

Deoarece Eduardo era singurul care venise cu mașina, el se oferi să îi ducă pe ceilalți la hotel.

Tonio refuză.

- Mulțumesc. Prefer să merg pe jos. Nu e departe.

- Nu cred că încăpem toți, sugeră Isabel.

- Cred că pot înghesui șase, zise Eduardo.

Sub clar de lună

- Am spus că prefer să merg pe jos, repetă Antonio.

- Și cred că vin cu tine, hotărî Sam. Poate mai ard din calorii de la cina din seara asta. Se întoarse spre Isabel. Tu și Leochan ar trebui să mergeți cu mașina. Cred că tatăl tău e obosit după ce a stat atâta în picioare. Bătrânul se rezema destul de greu în baston.

- Ce ciudat că străzile pavate sunt mai obositoare când mergi pe ele decât câmpia deschisă, oftă Leochan. Señor Eduardo, accept oferta ta amabilă.

În întuneric, Rhea îl privi cu atenție pe Antonio, dar salutul lui de noapte bună fu unul general pentru ei toți. Apoi el și Sam plecară. Gândurile lui Rhea urma să urmărească silueta înaltă când se îndepărta. Îi fu rușine când se surprinse căutând un pretext să meargă cu ei. Dar, era deja prea târziu, ei dispăruseră. Nu avea altă soluție decât să urce în Mercedesul lui Eduardo.

Fu un drum scurt până la hotelul unde locuiau cei doi Tikal, doar la mică distanță de Casa Lopez, pe lângă care trecură. În ciuda protestelor lui Isabel că nu era necesar, Eduardo coborî din mașină cu Isabel și tatăl ei și îi conduse pe treptele porticului până la ușa de la intrare. Rhea îl văzu pe Leochan intrând în timp ce Eduardo și Isabel mai zăboviră să

Sub clar de lună

discute un moment. Apoi fata dispăru înăuntru iar Eduardo se întoarse la mașină.

- A fost o seară frumoasă, zise Rhea.

- Da, aprobă el, deși aș fi putut renunța la spectacolul acela de varietăți. A fost aglomerat, zgomotos și a durat prea mult.

- Eduardo, nu fi încuiat, îl admonestă ea. A fost poate mai amuzant decât petrecerea la care voiai să mergi.

- O, aproape am uitat. I-am promis lui Pedro că trecem măcar pentru câteva minute.

- Dar e prea târziu, se împotrivi Rhea.

- Nu pentru Pedro. Petrecerile lui țin întotdeauna până dimineața.

- Poate ele da, dar *eu* nu, pledă Rhea. Pur și simplu n-aș putea. A fost o zi lungă. De ce nu mă lași acasă și te duci singur. Era o soluție bună, gândi ea. Dacă ai promis, trebuie să îți faci apariția. Eu aș fi doar o povară, pentru că exact așa mă simt. Abia mă târăsc.

- În regulă, zise Eduardo. Rhea fu puțin surprinsă că el fusese de acord așa de repede și îi aprecie considerația.

Eduardo parcă în fața casei lui.

- Ce noapte superbă! zise Rhea când intrară pe poartă și urcară treptele. Suflă briza. Mi-ar plăcea să dorm afară.

Sub clar de lună

- Te vei sătura de viața în aer liber când ajungi la Chichén Itzá, îi aminti Eduardo deschizând ușa.

Înăuntru, el schiță gestul de a o conduce sus pe scări dar ea insistă că nu era nevoie. Fusesse atât de drăguț toată seara, atât de prevenitor. Rhea îi spusese aceasta și îi întinse fața pentru obișnuitul sărut de noapte bună care era tot ce îi permisesese vreodată. Într-un exces de recunoștință și afecțiune, buzele ei le întâlniră pe ale lui cu o căldură mai mare decât cea obișnuită.

Putea oare sărutul acesta să genereze aceeași reacție tulburătoare pe care o stârnise Tonio mai devreme? Ea se hotărî să încerce să o facă să aibă loc. Îl sărută pe Eduardo pe îndelete, cu mai mult sentiment decât îi arătase vreodată înainte. Surprins, Eduardo nu profită imediat. Apoi începu să-i răspundă și să o țină mai strâns, dar nu fu de nici un folos. Rhea realizează că nu se întâmpla nimic și se desprinse. Nu simțea nici pasiune, nici tandrețe. Tot ce simțea era o afecțiune care, se temea, ar putea dispărea dacă îmbrățișarea ar fi continuat.

- Noapte bună. Distracție plăcută, îi spusese lui Eduardo, împingându-l ușor spre ușă. Deși el păru uimit, nu obiectă, iar ea-i fu recunoscătoare când plecă.

Capitolul 10

Eduardo era tulburat după ce o părăsise pe Rhea. Fusese surprins de felul aprins în care îi răspunsese sărutului lui. Cât timp sperase la o astfel de reacție, niciodată nu forțase lucrurile în felul acesta. Oare Rhea începea abia acum să reacționeze, tocmai când propriile lui emoții erau confuze? Revederea cu Isabel îi readusese proaspete în minte tot felul de amintiri, atât dureroase cât și dorințe.

Tulburarea lui era nuanțată și de un sentiment de vină. Nu îi spusese totul lui Rhea în legătură cu petrecerea lui Pedro. Desigur, el era întotdeauna binevenit la Pedro, însă nu își dăduse cuvântul că ar veni în seara aceea.

Când îi propusese lui Rhea, a fost cu speranța că ea va refuza.

Iar dacă nu... Bun, ar fi mers la petrecere. Așa cum era, nu avea nici un chef să fie cu prietenii lui petrecăreți. Avea prea multe pe cap. Totuși, nu voia să urce în camera lui pentru că știa că ar fi urmat o noapte de insomnie.

Eduardo se urcă în mașină și porni. Conștient, nu avea nici o destinație în minte. Câteva minute mai târziu, când văzu că era înapoi la hotelul unde îi lăsase pe cei doi Tikal, realizează că aici îl purtau gândurile.

Tatăl lui Isabel o luase înainte mai devreme pentru a le da ocazia să vorbească, atunci când îi condusesese, însă Isabel nu voise cu nici un chip să mai zăbovească. El vruse să aranjeze cu ea să se întâlnească mai târziu, dar ea nu îl lăsase. Nervoasă, Isabel îi amintise că Rhea îl aștepta și fugise înăuntru.

Eduardo opri mașina și privi atent hotelul. Se întreba ce cameră ocupa Isabel nu pentru că i-ar fi folosit la ceva să știe. Eduardo oftă, opri motorul, coborî din mașină și merse la intrare. Probabil, cine știe, s-ar putea să coboare iar să mai ia puțin aer ori să se plimbe ori altceva. Cineva stătuse lângă intrare în întuneric, cineva care fusese deranjat de sosirea lui și se pregătea să plece.

Sub clar de lună

- Isabel... o chemă el încet, nesigur dacă o făcea fiindcă o recunoscuse sau fiindcă îi era dor.

Era ea! Avea de gând să încerce să treacă pe lângă el? Eduardo o prinse de braț, apucând-o strâns.

- Te rog, unde pleci? Nu fugi din nou.

- Ce faci aici, Eduardo?

- Știam că nu voi putea dormi, zise el. Vocea lui suna trist. Era iritat de sunetul propriei lui voci. Suna copilăros, la fel de copilăros cum îl acuzase odată Isabel că era.

- Dar ce faci *aici*? repetă ea.

- Mi-am încercat norocul să te găsesc aici... că s-ar putea să te văd.

- Nu are nici un sens.

- De ce trebuie să existe un sens? Nu putem discuta, pur și simplu?

- Nu avem ce discuta. Vocea ei era resemnată. El încercă să-i citească expresia feței.

- Nu ne-am văzut de trei ani. Avem multe de discutat. Obişnuiam să vorbim tot timpul.

- Asta era când aveam ceva în comun, zise ea. Eram amândoi la facultate, împărțind ambiții, vise, idealuri. I se păru că ghicește o undă de nostalgie.

- Ce s-a întâmplat, Isabel?

Sub clar de lună

- Ce s-a întâmplat? Unchiul tău s-a întâmplat. Realitatea s-a întâmplat. Ce aveam noi în comun, Eduardo, a fost măcinat de diferențe.

- Nu este adevărat. Tu ai refuzat să mă vezi. *Tu* ai produs ruptura.

Vocea ei se înăspri.

- Ai dreptate, Eduardo. Poate ar trebui să discutăm. Unele lucruri trebuie clarificate. Vino, hai să ne așezăm la celălalt capăt al intrării ca să nu îi deranjăm pe cei care dorm. Îl luă de mână, inversând situația anterioară, în care el o ținuse de mână și îl conduse la capătul celălalt. Cu un gest aproape matern, îl așează. Apoi își retrase mâna înainte ca el să o poată apuca din nou.

- Nu, zise ea. Hai să vorbim doar, nu să ne atingem.

Însă nici unul din ei nu vorbi imediat. Amândoi se simțeau tensionați, ca și cum nu ar fi știut cu ce să înceapă. În cele din urmă, Eduardo spuse:

- Știi bine, tu ai fost cea care ai rupt-o. Dintr-o dată ai refuzat să mă mai vezi.

- Nu a fost dintr-o dată. Știi asta, Eduardo. Împotrivirea unchiului tău era clară. În ceea ce îl privea, eram complet nepotrivită. O fată indiană nu se potrivea și nu putea face parte din lumea lui.

Sub clar de lună

- Dar te potriveai cu a mea.

- A, dar aici era o problemă. Tu și eu, la facultate, trăiam într-o lume. Tu și unchiul tău trăiați într-una total diferită, una populată numai de aristocrați spanioli. Tu a trebuit să decizi care era mai importantă pentru tine.

- Dar nu mi-ai dat voie. Tu ai decis pentru mine. El era și trist și supărat.

- Pentru a-ți lăsa ocazia să te gândești, am ieșit din scenă. Dar ce s-a întâmplat după aceea? Unchiul tău te-a absorbit complet în lumea lui, din nou, mergând până la a te face să părăsești facultatea, abandonând-ți studiile.

- Dar ce sens avea să mai rămân atunci?

- Sens? exclamă ea exasperată. Viitorul tău nu era legat numai de mine. Tu îți doreai să studiezi dreptul. Aveai o carieră de plănuuit, o viață de modelat care să însemne ceva pentru tine. Să fii om, nu marionetă!

Acum el se supără într-adevăr.

- Marionetă! Ce vrei să spui?

- Știi ce este aceea o marionetă. Altcineva trage sforile.

- Dar am încercat să te văd.

- Nu înțelegi, Eduardo. Nu am vrut ca tu să fii marioneta *mea*, cu nimic mai mult decât a unchiului tău. Trebuie să fii propriul tău stăpân. Să faci ce vrei să faci. Ce faci tu acum... Ea își

Sub clar de lună

scutură capul, încruntându-se. Lucrezi pentru unchiul tău pe un post pe care el l-a creat pentru tine.

- Acum vorbești ca Ferrara. Eduardo scuipă numele.

- Da. Ei bine, Antonio poate că are defecte, dar are și calități, iar independența e una dintre ele.

- Se pare că Doctor Ferrara e în stare să comande loialitatea întregului său personal feminin, mormăi Eduardo.

- Încetează să te mai porți ca un copil, zise Isabel. Indignarea ta mi se datorează mie sau este din cauza señoarei Glenn? Isabel făcu o pauză, dar se grăbi să continue iar înainte ca Eduardo să poată spune ceva. Nu, nu-mi răspunde. Nu aveam nici un drept să întreb. Ce faci, cu cine te vezi, nu e treaba mea acum. Mi-am ieșit din drepturi acum trei ani.

- Ce voiai să fac? Întrebă el. M-ai respins. Ce sperai să fac?

- Speram? Nu știu ce am sperat. Poate că mă așteptam tocmai la ce s-a întâmplat. Nu sunt optimistă din fire. Dar îmi *doream* - ce îmi doream, că vei lua singur propriile tale decizii. Voiam ca tu să-mi spargi ușa, dacă era nevoie și să-mi spui același lucru. Voiam... oh, mai are acum vreo importanță ce îmi doream?

Sub clar de lună

Vocea ei se frânse de emoție. Era foarte diferită de femeia de carieră, rezervată și rece care părea să fie de obicei.

- Nu vreau să fiu așa, continuă după o clipă, când avea din nou control asupra ei. Am învățat să nu sper prea multe de la ceilalți. Refuz să fiu rănită de cineva. Îmi iubesc independența.

- Tu și Ferrara.

- Cred că Antonio și eu ne asemănăm în unele privințe.

- Ce zici de privința asta, Isabel? Eduardo o trase spre el. Semănați în privința asta? Mi se pare că tu și eu cândva simțeam aceeași nevoie, *aceasta*.

Surprinsă de mișcarea lui bruscă, Isabel nu avu nici o șansă să-i reziste. Când o sărută, el îi găsi buzele țepene și împotrivindu-se. Eduardo o privi chinuit, ca și când aceasta ar fi fost respingerea finală. "Oh, Isabel", șopti el. Când îi atinse din nou gura cu a lui, ea gustă agonia. Fără să vrea, buzele i se înmuiară. Simțind schimbarea, Eduardo o strânse mai aproape. Isabel vru să-l aline, cum făcuse întotdeauna în trecut. Dar apoi se gândi... în trecut! Era pregătită să treacă din nou prin aceleași lucruri, să repete trecutul? Disperată, se smulse.

Sub clar de lună

- Nu, Eduardo. Nu ne putem întoarce pe același drum. Nimic nu s-a schimbat. Ne îmbrățișăm și încercăm să ignorăm realitatea care există, dar nu putem. Unchiul tău și dezaprobarea lui... persistă. Señor Lopez nu poate fi uitat.

- Iar Antonio Ferrara... sugeră el acuzator.

- Iar Rhea Glenn... murmură ea.

- Te așteptai să evit toate relațiile, Isabel? Asta sperai? Ei bine, da, le-am evitat mult timp. Nu m-a interesat nici o altă fată. Rhea este singura cu care m-am împrietenit de când ne-am despărțit. De fapt, ea îmi amintea de tine.

- Ei haide, Eduardo! Încerci să-ți justifici relația cu artista drăguță. Comparația este ridicolă.

- Nu justific. Desigur, sunteți foarte diferite ca aspect și temperament. Însă și Rhea are o dăruire și o nevoie de independență...

- Scutește-mă de descriere. Isabel era sarcastică. Chiar că nu mai avem despre ce discuta.

- Isabel, te rog... Eduardo o luă de braț încercând să nu o lase să se ridice, dar ea se trase de lângă el. El o urmă imediat și o prinse, chiar când auziră pe cineva fluierând și sunetul unui pas vioi pe treptele de la intrare.

Sub clar de lună

- Sunt foarte diplomat anunțându-mi prezența, voi doi, oricine ați fi, veni un glas pe care Isabel îl recunosc instantaneu.

- Sam, chemă ea. Tu ești?

Sam urcă spre ei.

- Isabel? Trează încă? Cine e cu tine? Oh, Eduardo... O clipă, păru zăpăcit. Cred că lucrurile sunt un pic pe dos astă seară.

Isabel îi interpretează greșit remarca.

- Sam, ești amețit? Cu tot vinul... dar asta a fost acum mai multe ore.

- Nu vinul m-a zăpăcit, Isabel dragă, zise Sam. Ci oamenii. Voi, oamenii ciudați, ciudați de-a binelea. Nici unul din voi nu este unde te-astepti să fie.

Isabel și Eduardo înțelesesă doar jumătate, jumătatea lor, din ce voia să spună.

- Unde-i Ferrara? întrebă dintr-o dată Eduardo.

- Bună întrebare, zise Sam. Mă întreb dacă și el întreabă același lucru despre voi.

- Ce tot spui? întrebă Isabel neliniștită. A pățit ceva?

- Oh, nu. E bine. Cel puțin, cred că e bine. S-a pierdut pe drumul de întoarcere după cum văd că s-a întâmplat și cu tine, Eduardo.

- Eu mă duceam la petrecerea unui prieten. Dar mai întâi am avut să-i spun ceva lui Isabel.

Sub clar de lună

- Îmi pare rău. Nu am vrut să vă întrerup. Sam dădu să plece.

- Nu ne întrerupi. Isabel îl prinse pe Sam de braț și porni cu el. Urcăm împreună, Sam. Eduardo nu mai are să-mi spună nimic.

- Dar... începu Eduardo să protesteze.

- Nimic, repetă ea emfatic. În orice caz, continuă-ți drumul spre petrecere. Sunt sigură că nu ai vrea să pierzi o distracție.

- Ai dreptate. Nu vreau. După toate astea, am nevoie! spuse Eduardo furios și se năpusti pe trepte înapoi către mașină.

- Mă mir că oaspetele lui, Rhea, nu îl însoțește la petrecere, zise Isabel cu răceală.

- Ei bine, Rhea e prinsă cu alte treburi, lansă Sam, iar apoi conchise: Ce noapte ciudată și de-andoaselea.

Rhea era prinsă într-un fel în care nu se aștepta când îi spusese noapte bună lui Eduardo.

După plecarea lui Eduardo, Rhea rămăsese un moment pe loc, încercând să își definească sentimentele. Era o vagă dezamăgire. De ce nu îi putuse răspunde lui Eduardo? Viața ei ar fi fost mai puțin complicată dacă ar fi putut. La urma urmei, era inteligent, prevenitor și bogat. Multe femei l-ar fi considerat o perspectivă ideală de căsătorie.

Sub clar de lună

Desigur, el nu o înțelegea de ce ținea la munca ei. Totuși, poate că el nu s-ar fi interpus și i-ar fi dăruit confort și afecțiune, dacă nu pasiune.

Rhea își duse degetele la gură. Își simți buzele reci. Acum, că trăise pasiunea, era gata să renunțe la ea? După toate, părea să conducă numai la frustrare. Totuși, își aminti cât de lipsit de importanță păruse orice altceva când fusese în brațele lui Antonio.

Își simțea capul greu. Rhea merse înapoi spre ușa principală. Aerul serii îi plăcuse. Poate că puțin aer proaspăt i-ar limpezi capul și ar putea dormi. Rhea deschise ușa, ieși, respiră adânc, lent, iar ușa pocni închizându-se în urma ei. Dintr-o dată, realizează că rămăsese încuiată pe dinafară.

- Fraieră! își spuse. Doar l-ai văzut pe Eduardo deschizând cu cheia. Bineînțeles, e încuiată. Nu va fi în stare să intre fără să scoale toată casa.

Rhea auzi pași și putu să distingă umbrele a doi oameni venind pe stradă, spre casă. Se auzea un murmur de voci pentru că vorbeau încet, vocile lor fiind singurele pe strada pustie. Rhea coborî treptele de la intrare și ajunse la poartă când ei se apropiară. Își putu da seama că erau două siluete masculine, una scundă și elastică, cealaltă înaltă,

Sub clar de lună

sprintenă și imediat familiară. Apoi ie putu recunoaște vocile. Erau Sam și Antonio. Desigur, trebuiau să treacă pe lângă Casa Lopez pentru a ajunge la hotelul lor, trei blocuri mai încolo.

- Sam, chemă ea încet. Tonio... inversă ea deliberat oprdinea în care ar fi fost tentată să îi strige.

- Rhea, tu ești? Sam îi recunoscuse vocea. El veni la poartă și se uită atent la ea, surpriza citindu-i-se pe chip. Tonio era exact în spatele lui. Ea nu îi putea vedea expresia, dar vocea lui sună sever.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Tonio. Ce faci aici singură? Unde este Eduardo?

Simțindu-se ridicolă, Rhea explică:

- Eduardo a trebuit să treacă pe la un prieten, iar eu nu am avut chef să merg. Cred că am rămas încuiată pe dinafară.

- Prostul ăla te-a lăsat aici fără să te conducă înăuntru? întrebă Tonio supărat.

- Nu, nu. Nu-i Eduardo de vină. Adică, el m-a condus înăuntru, dar am vrut să iau aer și m-am întors. Nu am realizat că ușa se va închide automat. Se temea că suna așa cum se simțea ea în acel moment - stupidă.

- Dar de ce nu suni la sonerie? întrebă Sam logic.

Sub clar de lună

- Aș prefera să nu sun. Deja mă simt prost. Nu vreau să scol pe toată lumea. Ea ezită. Eduardo trebuie să se întoarcă în curând. Voi aștepta aici un timp. Aerul serii e foarte plăcut.

Fu o secundă sau două de tăcere. Apoi Antonio spuse:

- Voi... vom... sta cu tine.

- Nu-i nevoie. Protestul ei era slab.

- Ba sigur că este, o contrazise Sam. Dar nu ai nevoie de noi amândoi să-ți ținem companie. Din moment ce Tonio s-a oferit primul, eu fug înapoi la hotel. Sunt mai bătrân, țineți minte și am nevoie de mai mult somn decât voi,ăștia tinerii. În plus, adăugă el timid, cine spunea că doi înseamnă companie, iar trei îmbulzeală? Voi doi ați avut destule îmbulzeli în seara asta.

Rhea știu că, dacă i-ar fi putut vedea figura lui Sam, ar fi avut o expresie binevoitoare și știutoare. Le spuse noapte bună și plecă, pașii lui făcând singurul zgomot pe strada tăcută.

Când Tonio împinse poarta imensă pentru a intra, aceasta îi prinse umărul lui Rhea, iar ea tipă de durere. El fu imediat lângă ea, prinzând-o cu mâinile de talie să o sprijine, vocea lui cerând iertare.

Sub clar de lună

- Îmi pare atât de rău. Nu te-am văzut clar. Te-am lovit?

- Nu, sunt bine. Ar fi trebuit să mă dau la o parte din drum.

Ea îi simți căldura mâinilor pe trupul ei, sau ele reflectau oare arșița corpului când se atingeau?

- Nu e nevoie să rămâi. Mă simt bine, zise ea tremurând.

- Destul, spuse el. Decid eu ce să fac. Cu un braț încă în jurul ei, o conduse înapoi la scările ce duceau la ușa principală, se întoarse și se așeză pe treapta mare, cea mai de jos și o trase și pe ea lângă el.

- Te-am zgâriat la umăr? Mâna lui îi atinse umărul, îndepărtând materialul vaporos al mânecii largi. Atingerea lui se transformă într-o mângâiere.

- Nu, cred că nu-i nimic. Vocea ei era întretăiată și abia se auzea.

- Ce? întrebă el, aplecându-și capul atât de mult încât ea îi simți răsuflarea pe față. Ea repetă, cu vocea și mai întretăiată.

- Nici un semn vânăt? insistă el, lăsându-și și mai jos capul. Îi atinse umărul cu buzele. Ea nu simțea nici o durere de pe urma loviturii. Nici măcar nu își putu aminti care umăr fusese lovit și nu simțea decât căldura atingerii

Sub clar de lună

lui, dar și aceasta era dureroasă. Apoi Rhea realizează că dorul ei era dureros.

Îmbrățișarea lui Eduardo, cu numai câteva minute în urmă, nu o mișcase. Cea mai ușoară atingere a lui Antonio stârnise acest tumult și el nici măcar nu o sărutase ca lumea. Ea se întoarse cu fața la el, hotărându-se să continue experiența. Îl ademenise pe Eduardo să o sărute pentru a-și măsura reacția. Va face la fel cu Antonio.

- Tonio... îi șopti ea numele până când el îi opri vocea, respirația, viața cu un sărut. Ea fu prinsă și purtată de un val de dorință. Pasiunea tresălta în gura ei, în vârful degetelor și transmitea mesajul ei. Dorința lui Tonio o simțea printr-o apăsare mai puternică: gura lui o căuta mai adânc pe a ei, mâinile lui îi explorau trupul și apăsau pe sâni moi. Corpul lui era încordat și tensionat. Își mișcă buzele până la ochii ei, apoi pe gât, pe contururile rotunde ale pieptului ei, apoi, dându-i jos cu nerăbdare corsajul rochiei, pe vârfurile tari ale sânilor ei acum descoperiți.

El putea continua să o dezbrace și să o ia chiar acolo, pe treptele de la intrarea Casei Lopez, la miezul nopții. Ea nu avea nici o voință să îi reziste. Conștiința acestui fapt aduse cu ea și un sentiment de jenă. Deodată îi veni în minte că ar fi putut veni cineva peste ei - señor

Sub clar de lună

Lopez, Maria sau Eduardo. Acest gând o făcu să realizeze ceea ce încercase să ignore, că a face dragoste în felul acesta era degradant. Ar fi trebuit să se desprindă din brațele lui, dar nu putu. Era o situație imposibilă. De frustrare, strigă "Oh, Tonio! Nu!" și se apucă de el chiar când i-o spuse.

- Cât de mult te doresc, murmură el, ridicându-și capul de la pieptul ei, dar mă înnebunești cu toate aceste "da", "nu" și "poate" ale tale. Te mulțumește să mă faci să te iubesc aici, acasă la Eduardo?

- Tonio, te rog...

El păru incapabil să-și înceteze tirada.

- Este mai excitant să îți sărut sânii - gura lui își demonstrează din nou puterea - știind că Eduardo ar putea apărea în orice clipă? Turista cea drăguță cochetează iarăși cu ghidul indian? Mâinile și gura lui începură să o pedepsească. Dar îl ții pe spaniolul bogat în rezervă? Așa este? întrebă el. Tonio să-ți aprindă sângele și Eduardo să-ți ofere confortul?

Asprimea lui o răni. De asemenea îi stăruia un sentiment de vină. Există o urmă de adevăr în ce spunea. Era cinstită cu el și cu ea însăși? Lipsa ei de experiență nu o pregătise pentru fervoarea răspunsului ei fizic. Acceptarea intelectuală și cea emoțională

Sub clar de lună

rămăseseră încă în urmă. Era o femeie matură, însă nu știa cum să se comporte într-o astfel de situație.

- Nu sunt așa... îngăimă ea... așa de... așa de calculată. Nu mă pot abține când sunt cu tine.

- Atunci nu te schimba de la da la nu de fiecare dată când mă faci să te doresc.

Simți că el era subiectiv ca și cum, prin simpla ei prezență, ea îl făcea să o dorească.

- Te aștepti ca eu să... să...? Chiar aici, practic în stradă? Întrebă ea încercând să își potrivească rochia și să își adune emoțiile care o răvășeau.

- Am putea urca în camera ta, în patul tău, zise el, adăugând tăios, adică, doar dacă nu îl împarți deja cu altcineva.

Rhea simți că îngheață. El chiar credea că ea avea o aventură cu Eduardo? Pusese la îndoială inocența ei, își aminti, încă din primul moment. Când îl luase drept ghid, el o luase drept turistă gata de orice. Aparent, revederea cu ea nu făcuse decât să-i întărească această proastă părere.

- Nu putem intra, ții minte? zise ea, cu vocea fermă de data asta. Dar am putea merge în camera ta de la hotel, doar dacă tu, la rândul tău, nu o împarți deja cu cineva.

Sub clar de lună

Lui nu îi scăpă sarcasmul din mimica și cuvintele ei.

- Vrei să spui, crezi că... Isabel și eu...?

- De ce nu? Nu ești la fel de capabil să umbli creanga, pe cât sunt și eu, sau pe cât crezi că sunt? Ori nu poți satisface două femei? Îi păru imediat rău că pusese întrebarea din urmă. El nu se mișcă, însă ea îi simți mânia și retragerea.

- Ne rănim deliberat unul pe celălalt. Fața lui pălise. Este mai multă barbarie în aceste atacuri verbale decât în războaiele antice, cred. Asta nu duce la nimic bun. Suntem prea diferiți, din lumi diferite.

Rhea și-l aminti pe unchiul lui Eduardo zicând: "oamenii ar trebui să stea cu cei de seama lor". Fusesse supărată atunci pe señor Lopez, dar acum se regăsi folosind cuvintele lui împotriva lui Tonio.

- Aparent tu și señor Lopez aveți mai multe în comun decât crezi. El a spus că oamenii ar trebui să rămână cu cei de seama lor. Asta vrei să spui?

- Probabil, zise Tonio. El se ridică și o trase lângă el. Singurul lucru bun între noi este fizic. Suntem de-o seamă, înțelegi, mi amada?

Tragic, ea știu că el avea dreptate.

- Dar asta nu ar trebui să fie totul într-o relație.

Sub clar de lună

- Dar dacă asta e tot ce putem avea... El o sărută din nou, iar Rhea puse toată durerea și dezamăgirea și dorința în răspunsul ei. Cum puteau fi atât de întrepătrunse plăcerea cu durerea?

Antonio fu primul care auzi pe cineva înăuntrul casei umblând la clanța ușii. El se desprinse, îi îndreptă rochia, o luă de mână și o duse pe scări. Maria tocmai deschidea ușa.

- Oh, señorita, perdone. Am auzit voci. Era Maria. Señor Eduardo? Ah, no, señor Ferrara. Ea îi scruta. Maria bolborosea încă în spaniolă când Antonio spuse noapte bună și plecă, dispărând pe scări. Rhea auzi poarta de fier deschizându-se și închizându-se iar. El plecase.

Mai întâi o iubise, apoi încercase să o umilească, apoi acționase pentru a-i apăra reputația. Rhea îi spuse derutatei Maria noapte bună și își duse propria ei derută cu ea, în camera ei.

Sam avusese dreptate. Fusese o seară ciudată și răscolitoare pentru toți cei patru eroi principali ai acestei piese.

Capitolul 11

Rhea profită de noaptea de insomnie pentru a încerca să-și ordoneze gândurile ei agitate. Nu avea nici un control asupra acțiunilor lui Antonio, însă putea încerca să își controleze propriile ei reacții. Antonio o afecta cum nu mai făcuse nici un bărbat până atunci, ori cum ar putea-o face de-acum înainte, se temea ea. Avea o părere proastă despre ea, era dominator și pretențios, îi stârnea furia, dar și dorința.

Antonio nu știa să-și împartă sentimentele cu o femeie. El recunoscuse că se răneau reciproc, dar nu știa să se oprească. Aparent, el credea că era vina ei din moment ce îi atribuisese întreaga responsabilitate pentru ațâțarea pasiunii fizice care izbucnea între ei.

Sub clar de lună

Iar dacă era să capituleze, apoi ce-ar urma? Dacă ar lăsa să se întâmple ceea ce știa că își dorește? Amintindu-și cu dor, corpul ei se zvârcoli de durere în pat.

Poate că intimitatea fizică ar putea fi primul pas, care să conducă la apropierea emoțională și personală. Dar asta ar fi fost ca și cum ar cumpăra aprobarea lui Antonio prin supunere.

Stătu nemișcată pe pat și își lăsă gândurile să se întoarcă la Eduardo. Cu el, avea problema opusă. Era atent și politicos, dar nu putea stârni în ea nici un răspuns pasional. Ce era mai important? În fiecare caz, lipsea ceva esențial din relație.

Oftă. Poate că Eduardo ar fi alegerea mai bună. Viața cu el ar fi mai ușoară și mai confortabilă. Poate că pasiunea va veni pe urmă. Gândul o făcu pe Rhea să râdă de ea însăși.

Ce optimistă! gândi ea. Dar cum, nici măcar nu știu dacă Eduardo e atât de serios.

Se sculă din pat, se duse la baie și își stropi fața înfierbântată cu apă rece. Se privi în oglinda cu rama complicată.

- Dacă tot am de gând să fiu optimistă, de ce să nu îmi permit fantezii despre ce vreau într-adevăr? se întrebă. Nu este posibil ca și pasiunea lui Tonio să se adâncească? Să

Sub clar de lună

devină o adevărată... dragoste? Nu-i așa? Reflecția ei, cu ochii măriți, parcă implorând și cu apa picurându-i patetic, nu avu nici un răspuns.

Ziua trecu greu pentru Rhea. Eduardo o duse într-o lungă excursie la țară unde prânzică într-un restaurant *hacienda* foarte drăguț. După masă, se simți obosită și primi cu bucurie propunerea lui Eduardo ca ea să se odihnească după-amiază, în timp ce el se ocupa de niște afaceri.

Eduardo râse la evidenta ei ușurare.

- Ar trebui să fiu jignit că nu îmi regreti lipsa, Rhea. De fapt, totuși, nu e mare lucru de făcut în Mérida. Aici e un mod trândav de viață în care o zi seamănă foarte mult cu alta. Înotăm, mâncăm, discutăm și de regulă cu aceiași oameni. Mă tem că deja te-ai plictisit de noi.

- Deloc, obiectă Rhea politicoasă. Cum putea să îi explice că nu rutina în sine o mânăne? Era această rutină anume, neproductivă. -Acasă, fusese obligată să își formeze o rutină pentru ca toată munca ce o avea de făcut să-i încapă în program. Numai că nu sunt obișnuită cu atâta timp liber, explică.

- Ce-ar fi să zburăm la Cancun pentru câteva zile? întrebă Eduardo cu nerăbdare.

Sub clar de lună

- Nu Cancun! Rhea refuză imediat. Pentru ea, Cancun era legat de prima ei întâlnire cu Tonio.

Eduardo fu surprins de vehemența ei.

- Sau Cozumel? Nu contează. Niște prieteni ai mei au o casă acolo, chiar pe apă. Și o barcă, adăugă el tentant.

Rhea nu era deloc interesată, dar încercă să-și îmblânzească refuzul.

- Nu, Eduardo. Iese din discuție. S-ar putea să plecăm spre Chichén Itzá în orice zi. Nu uita, nu sunt în vacanță. Am venit să lucrez.

Eduardo ridică dintr-o sprânceană, admitând:

- Îmi vine greu să accept femeii într-un asemenea rol. Nu este pentru prima dată. M-am gândit doar că o schimbare de decor ar fi bună pentru amândoi.

El spusese "amândoi", remarcă Rhea.

- Eduardo, e ceva ce te frământă? Întrebă ea. El fusese neobișnuit de preocupat dar ea fusese atât de absorbită de gândurile ei, încât lui îi dăduse puțină atenție.

- Nu, nimic important. Doar că nu înțeleg femeile care vor să facă o carieră, după câte văd. Apoi adăugă cu bravada lui obișnuită: dar, sunt încă tânăr. Poate sunt în stare să învăț.

Scuza lui Rhea față de Eduardo se dovedi profetică. Ea petrecea singură o după-

Sub clar de lună

amiază dezlânată pe terasa Casei Lopez, încercând să citească. Aparent, atât Eduardo cât și unchiul lui erau amândoi ocupați cu probleme de afaceri. Când Maria o chemă la telefon, Rhea fu bucuroasă de variație.

Cu un tremur de anticipare, ea ridică receptorul, pentru a auzi numai vocea lui Sam. Dezamăgirea ei de a nu-l găsi pe Tonio la celălalt capăt se schimbă în bucurie la auzul știrilor lui Sam.

- Știri de ultimă oră, iubito, anunță Sam, plecăm mâine. Bucură-te de ultima ta noapte de lux, în patul acela confortabil din Casa Lopez. Începând de mâine, un pat de campanie în cort și o grămadă de lucru.

- Sam, e grozav. Îmi dau seama că nu sunt făcută pentru o viață de lux și plăceri. Sunt plictisită.

- Și mai ești și nebună. Cred că noi,ăștia nebunii, ar trebui să stăm împreună. Totuși, trebuie să fim atenți să nu exagerăm, altfel ajungem ca Tonio.

- E chiar atât de rău?

- Asta tu trebuie să spui, Rhea iubito. Cred că știi răspunsul.

Când Sam închise, Rhea puse încet la loc receptorul. Admise că știa la ce se referea Sam. Munca nu ar trebui să excludă orice

altceva. La Tonio, cu excepția unor scurte escapade, așa se întâmplase până acum.

Rhea se întreba cum se va purta pe teren. Va reuși oare munca împreună să îi apropie? Ea încercă să nu spere la ceva ce i-ar putea aduce dezamăgire. La urma urmei, el nici măcar nu o sunase, ci îl rugase pe Sam să îi telefoneze.

Eduardo fu dezamăgit de vești, dar Rhea distinse o urmă de ușurare la señor Lopez. Simțea că el nu era în fond de acord cu interesul lui Eduardo pentru ea. Aparent ea, ca și Tonio, nu era de seama lor. Totuși, el fu deosebit de ceremonios prezidând cina din seara aceea.

- Pentru ultima ta seară, señorita, zise el, Maria a pregătit o masă specială. Sper să îți placă.

- Știu că o să-mi placă, răspunse Rhea, zâmbindu-i recunoscătoare Mariei, care radia. Probabil că aceasta este ultima masă copioasă pe care o voi avea mult timp de acum înainte. Sam este bucătarul nostru și deja m-a prevenit în legătură cu limitele lui în arta gătitului. Dar ea nu era cu adevărat preocupată de meniul de la Chichén Itzá sau de condițiile dure de locuit. Nimic nu ar fi putut întuneca așteptările ei febrile.

Sub clar de lună

- Dar de ce nu vrei să te duc cu mașina? o întrebă Eduardo după masă. Am timp și ar fi o călătorie mult mai plăcută.

El pur și simplu nu înțelegea, se gândi Rhea, că pentru ea confortul nu era una din prioritățile principale.

A doua zi dimineată, totuși, Rhea aproape regretă că refuzase oferta lui Eduardo. Toți cei cinci din echipă, cu lucruri personale și echipament, au fost înghesuiți într-un camion vechi. Drumul de cincizeci de kilometri a fost fierbinte și plin de praf. Totuși, raționă ea, era mai bine să fie cu grupul decât să se bucure de un lux pe care nu îl puteau împărtăși și ceilalți.

Fiecare lua în glumă lipsa de confort. Sam și Tonio șofară cea mai mare parte a drumului și apoi o lăsară și pe Isabel o porțiune, însă refuzară oferta ei. Ea discută pe tema asta, contrazicându-i, apoi realizează că ei aveau dreptate. Ea nu cunoștea șoselele și nu era obișnuită să șofeze o mașină mare. Nu putea trata orice refuz ca o jignire. În sinea ei, admise că dorea să împartă camaraderia celor trei de pe locurile din față și să îi demonstreze lui Antonio că putea fi la fel de competentă ca și Isabel.

La periferia orașului Chichén Itzá, se opriă la un hotel pentru a lua niște echipament pe care Tonio îl depozitase acolo, și coborâră

Sub clar de lună

toți din mașină pentru a se relaxa cu câte o băutură rece, timp de o jumătate de oră. Când plecară, Sam glumi:

- Ia-ți la revedere de la civilizație, Rhea.

Rhea realizează ce voia să spună atunci când Tonio opri din nou mașina câteva minute mai târziu. Tabăra lor era într-o zonă împădurită răzleț lângă piramide, dar departe de potecile turistice. Aranjamentul era rustic - un cort mare pentru luatul mesei, și cinci mai mici, în care va dormi echipa.

- Iată. Casa noastră de la țară, anunță Sam, descriind-o cu mâna, dintr-o mișcare. Cum ți se pare?

Rhea se uită în jur.

- Bine, nu e chiar Holiday Inn, dar...

Tonio nici măcar nu o lăasă să termine.

- Dacă este prea primitivă pentru tine, señorita Glenn, voi spune unuia din oameni să te ducă înapoi la hotel. Tonul lui era plin de sarcasm.

- Nu m-ai lăsat să închei, izbucni ea. Tocmai voiam să spun că sunt sigură că mă voi descurca bine. El plecă țănoș.

Rhea își trase bagajele în cortul pe care urma să îl împartă cu Isabel, urmând exemplul tinerei indiene. Invidia familiaritatea Isabellei cu această situație și ușurința cu care se descurca.

Sub clar de lună

Imediat ce își depozitară tot harnașamentul, Tonio îi conduse prin zonă. Sigur că ceilalți mai fuseseră acolo de nenumărate ori, dar pentru Rhea era un loc nou și emoționant. Se întindea cam două mile de la nord la sud. Cu toate că fuseseră restaurante sau depozite numai treizeci din sutele de ruine de acolo. Locul reflecta totuși precizie și frumusețe. Rhea se minună de piramida centrală, El Castillo, înaltă de treizeci de metri. Pe fiecare din cele patru laturi ale sale se aflau scări ducând la un templu boltit, iar pe intrări erau sculptate figuri de războinici Tula. Pe ușa din față era o sculptură impunătoare a lui Chac Mool, zeul ploii, într-o poziție înclinată.

- Așteaptă să vezi tronul jaguarului, zise Leochan. Este înăuntru. Un tron de piatră, în formă de jaguar, pictat cu colți roșii făcuți din scoici și ochi din jad. Ceva care să inspire teamă și venerație.

Rhea vru să intre, dar ceilalți mergeau deja mai departe.

- Nici o grijă, vei vedea totul, o asigură Leochan. Nu încerca să faci totul din prima zi. Voi fi eu însumi ghidul tău. Merseară în continuare, unde îi așteptau ceilalți. Structura următoare la care se opriră era mult mai puțin impunătoare decât El Catillo.

Sub clar de lună

- Dar mult mai importantă, îi spuse Sam lui Rhea. Acesta este El Caracol, care înseamnă "melc" în spaniolă.

- De ce l-au numit așa spaniolii?

- Numele vine de la scara interioară care urcă în spirală la un observator, pe acoperiș, explică Sam. Acesta e, de fapt, un observator astronomic.

Antonio o privi, chipul lui exprimând mândrie și chiar semeție.

- Vezi, Rhea, zise el adresându-i-se direct, cei din civilizația maya erau astronomi desăvârșiți. Ei descoperiseră conceptul abstract de zero și un sistem de numărare cu mult înainte ca europenii să le învețe de la arabi. Ei calculaseră cu precizie un calendar de 365, 242 zile solare.

Rhea recunoscă că aceasta era cu adevărat o realizare, dar admise că știa puțin despre astronomie.

- Designul arhitectural și lucrările de artă sunt ceea ce mă fascinează.

- Atunci așteaptă să vezi Terenul de Mingi, îi spuse Sam.

Rhea citise despre "terenurile de mingi", iar cel de aici era cel mai bine păstrat și cel mai mare, însă ea nu știa de nici o lucrare de artă. "Vei vedea", îi promise Sam, când se întoarseră spre El Castillo.

Sub clar de lună

În timp ce mergeau, Leochan încerca să descrie sportul jucat acolo.

- Jocul cu mingea poate fi considerat un amestec de hochei, fotbal și baschet, zise el. De fiecare parte a terenului lung se află inele de piatră la înălțime. Jucătorii trebuiau să arunce o minge densă prin aceste inele folosindu-și numai antebrațul, genunchii și soldurile.

- Deci la asta serveau costumele acelea pe care le-am văzut în picturile din muzeu, afirmă Rhea.

- Cu greu s-ar putea numi costume, zise Tonio sec. Pernele acelea greoaie erau folosite ca protecție și pentru a ajuta la aruncarea mingii. Reține, nu aveau voie să folosească mâinile.

Când ajunseră la teren, Rhea fu impresionată de mărimea lui. Apoi fu absorbită de basoreliefurile de pe zidurile laterale.

- Vei face niște desene aici, îi spuse Tonio. Plăcile acestea trebuie reproduse. Simbolurile sunt foarte interesante. Unele reprezintă moartea, altele înnoirea în ritualurile fertilității. Acesta era mai mult decât un sport, o să vezi. Jocul era de multe ori urmat de un sacrificiu omenesc pentru zei.

- Da, îmi amintesc că te-ai referit la aceasta când eram la lupta de tauri, în Mérida.

Sub clar de lună

Rhea dorea să îi amintească lui Tonio de acea după-amiază, de comuniunea acelei experiențe trăite împreună. Însă el nu răspunse.

- De fapt, adăugă Leochan, există dovezi că până și învingătorii erau uneori sacrificați.

- Pare atât de nedrept, zise Rhea, dacă ei câștigau.

- Ciudată logica maya, zise Leochan. Victoria lor dovedea că ei erau demni de a fi sacrificați.

Rhea se cutremură. Nu toate tradițiile din vechime erau și romantice.

- Ce brutal! comentă ea.

- Fiecare civilizație își are brutalitatea ei, contră Tonio. A fost o civilizație incredibilă.

- Atunci de ce s-a prăbușit? întrebă Rhea. O privi pe Isabel. Cred că e domeniul tău. Istoricii cunosc ce s-a întâmplat?

- Nu există nici o explicație satisfăcătoare, zise Isabel. Centrele au decăzut unul după altul și au fost abandonate până în prima jumătate a secolului al nouălea, era noastră. A urmat apoi o renaștere în secolul unsprezece-doisprezece, iar Chichén Itzá a devenit cel mai mare centru din toate. După aceea, cu mai puțin de un secol înainte de sosirea spaniolilor, au avut loc căderea și cea din urmă împrăștiere a civilizației maya.

Sub clar de lună

Chipul lui Isabel reflecta mândrie și tristețe când conchise, cu o mișcare a mâinii:

- Aceasta e tot ce a rămas.

- Nu numai asta, zise Leochan. Noi... *noi* am rămas. Maya supraviețuiește încă.

- Oh, tată, oftă Isabel. Noi suntem doar câțiva, risipiți și agățându-ne de vechile rânduieli.

Bătrânul zâmbi răbdător.

- Adevărat, suntem doar câțiva. Dar unele din vechile ritualuri au însemnătate pentru noi chiar și acum. Se întoarce către Rhea. Vei vedea diseară, la botezul din sat.

- Primul fiu al vărului meu, adăugă Tonio. Va fi o sărbătoare.

- Adică un botez la biserică? se interesă Rhea curioasă.

- Nu chiar, zise Leochan, zâmbind. O să vezi. Va fi o ceremonie specială, după tradiția noastră. Vei vedea.

- Vino, ordonă Tonio. Avem timp să vedem Cenote Sagrado în drum spre tabără.

- Nu e puțul pentru sacrificii? întrebă Rhea cu oarecare dezgust. Citise despre puțul unde se făceau sacrificiile omenești.

Lui Tonio păru să-i placă reacția ei.

- Da, zise el. Este în jungla de lângă tabăra noastră. Un loc favorit al turiștilor.

Sub clar de lună

Merseră cam trei sute de metri, pe drumul sacru de la nord de Castillo și ajunseră la groapa căscată.

- Vai, dar e imensă! Rhea rămase cu gura deschisă de uimire.

- Peste șaizeci de metri diametru. Tonio păși până la marginea ei și îi arătă: și în jur de douăzeci și patru de metri până la suprafața apei. Vino să te uiți.

Rhea refuză.

- Măine, zise ea. Am văzut destul pentru o zi.

Se temea că Tonio o va condamna pentru capriciile ei, dar el păru să se înmoaie.

- Desigur, aprobă el, suntem toți obosiți. E timpul să ne întoarcem la tabără, să mâncăm ceva și să ne facem siesta.

- Cea mai bună idee pe care ai avut-o, îl aplaudă Sam.

Înapoi la tabără, Sam dădu o reprezentație reușită pregătind masa pentru toți cinci.

- Secretul meu e o combinație de condimente antice și magia modernă a deschizătorului de conserve, anunță el servindu-le un amestec gustos de orez, mazăre și pui. Jubilă la complimentele lui Rhea și la pofta vizibilă cu care mâncau ceilalți.

Sub clar de lună

- Din păcate, îi spuse el lui Rhea când terminară, tocmai ai gustat jumătate din catalogul meu complet de rețete. Acest pui cu orez și hamburgerii á la Ross sunt toate cunoștințele mele în materie de gătit. Apoi o luăm de la capăt. Devine destul de monoton. Iată de ce Isabel și Leochan încep să inventeze scuze după masa numărul patru și solicită invitații de la rudele lor din zonă. Tonio îmi rămâne fidel. Dar, atunci când lucrează, abia mai știe ce mănâncă.

- Bietul Sam, zise Rhea râzând. Te voi ajuta la gătit. Când rămâi fără rețete, va fi rândul meu.

- Știi să gătești? Tonul lui Tonio suna sceptic.

- Sigur că știu să gătesc. Nu îmi permit să mănânc în oraș. A trebuit să învăț să-mi gătesc singură, sau aș fi răbdat de foame. Gătesc chiar bine, de fapt, zise ea tăios. Ce credea el, că era total neajutorată?

- O fată cu multe talente, declară Sam, punându-și brațul în jurul ei. Cineva o să fie un bărbat foarte norocos. Păcat că sunt un bătrân celibatar convins. Dar poate nu e prea târziu. Ia spune-mi, Rhea, ai putea să înveți să iubești pe cineva care e mai bătrân și mai scund decât tine?

Sub clar de lună

Toți râseră. Rhea plasă un pupic afectuos pe obrazul lui.

- Nu-i nevoie să învâț. Sunt deja nebună după tine, Sam.

- Ia te uită, croncăni Sam triumfător și apoi îl luă în zeflema pe Antonio: vezi ce se întâmplă când voi, tinerii, amânați? Pierdeți ocazia.

Tonio se făcu stacojiu.

- Nu te adresezi cui trebuie. Nu-ți sunt eu rivalul!

- Ei bine, ar trebui să-mi fii, contracară Sam, dar Tonio tocmai se uita în altă parte. Rhea era stânjenită. Deși nu o mai mira, atitudinea lui continuă să o rănească, însă ea încerca să nu i-o arate. Îl ajută pe Sam să strângă și apoi toți se retraseră în corturile lor să se odihnească.

- O oră, le spuse Leochan. Apoi trebuie să mergem la botez.

Rhea avu nevoie de ora aceea. Deși nu dormi, se simțea foarte obosită și nu îi plăcu că trebuia să se scoale când o auzi pe Isabel umblând prin cort și începând să se îmbrace.

- Poate că nu ar fi cazul să vin și eu, spuse Rhea ezitând, văzând-o pe cealaltă fată cum se îmbrăca. Sună mai mult a întâlnire de familie.

Sub clar de lună

- Este o sărbătoare la care oaspeții sunt întotdeauna bineveniți, îi spuse Isabel. Stătu în picioare în fața patului de campanie al lui Rhea, privind-o lung pe tânăra americană. Isabel își pusese o bluză bogat împodobită cu broderie și își împletise părul brunet cu o panglică colorată într-o coadă groasă, într-o parte. Arăta șocant. Rhea își dădu dintr-o dată seama că nu își adusese nici o rochie.

- Nici măcar nu am ceva potrivit să îmbrac, îi spuse Isabellei. Tot ce mi-am adus sunt haine de lucru.

- Nu contează cu ce te îmbraci... începuse Isabel. Apoi, văzând figura preocupată a lui Rhea, avu o idee. Se uită prin lucrurile din valiza ei și scoase o altă rochie, un alt *huipil*, pe care îl desfășură înaintea lui Rhea.

- Iată, pune-ți asta. E răcoroasă și comodă.

Rhea se lăsă convinsă. Deodată, ideea de a rămâne singură în tabără o sperie. Îmbracă rochia albă, care era mult mai simplă ornamentată decât cea purtată de Isabel. Nu realizează că simplitatea acesteia îi scotea în evidență propria ei frumusețe. Lângă albul rochiei pielea lui Rhea strălucea iar părul ei era o aură luminoasă. Pentru a-l îmblânzi, ea împrumută o panglică de un verde aprins de la

Sub clar de lună

Isabel și îl strânse la spate, dar câteva șuvițe rebele scăpară, încadrându-i gâtul cu cârlionți.

Atentă și rezervată, Rhea o urmă pe Isabel afară din cort. Sam le salută cu un fluierat de apreciere.

- Superb, proclamă el. Iar către Rhea: rochia ți se potrivește de minune.

- Sigur e nimerită? întrebă Rhea ezitând. Uneori, oamenilor le displace ca străinii să se îmbrace în portul tradițional.

- În seara aceasta, Rhea, tu nu ești o străină, spuse Leochan cu căldură, luându-i mâna într-a lui. În seara aceasta, ești una de-a noastră.

Rhea evită să-l privească pe Tonio, temându-se că ar putea descoperi un sarcasm ce ar fi risipit căldura cu care o învăluise remarca lui Leochan. Dacă l-ar fi privit, ar fi aflat în ochii lui o expresie curioasă, aproape de dor.

- De fapt, Tonio, tu ești singurul care nu e îmbrăcat potrivit pentru ocazie, sublinie Sam. El și Leochan purtau amândoi niște *guayaberas* brodate, cămășile-tunică la fel ca cea pe care o cumpărase Rhea din piața din Mérida. Tonio era într-un tricou de polo cu gâtul descoperit.

- Voi toți în *guayaberas*, zise el, zâmbind. Voi fi singurul care nu e în costum tradițional, dar nu contează.

Sub clar de lună

- Așteaptă, zise Rhea. Dădu fuga în cort, scotoci prin geanta ei și găsi cutia în care era cămașa cumpărată. Nici măcar nu știa de ce o adusese cu ea.

Se întoarse și i-o înmână, oarecum afectată, lui Tonio.

- Poftim zise ea, fără să se uite în ochii lui. Poate-ți vine bine.

Încruntându-se ușor, Tonio luă cămașa.

- Dar cum de...? începu Isabel să întrebe.

- Oh, am cumpărat-o pentru Doctor Cramer, cineva din țară, întrerupse Rhea grăbită, dar pot oricând cumpăra alta. Te rog, poart-o...

- Pentru Ben Cramer? întrebă Tonio iscoditor, despăturind cămașa. Rhea uitase că și Tonio și Sam îl cunoșteau amândoi pe profesor.

- Îmbracă-te cu ea, îl grăbi Sam. Aceasta e oricum prea mare pentru Ben.

Fără alte vorbe, Tonio își scoase tricoul, își trase pe el *guayabera* și se încheie.

- Arăți grozav, îl tachină Sam. Rhea fu de acord.

- Stai, ai uitat un nasture, observă Isabel și, cu un aer de stăpână pe care Rhea îl detestă, Isabel se întinse și îl încheie la ultimul nasture.

Sub clar de lună

Se îngrămădiră toți în furgonetă și meraseră douăzeci de kilometri până în satul Alenque, unde locuia vărul lui Tonio. Pe drum, Leochan îi explică lui Rhea că ceea ce urma să vadă nu era un botez obișnuit.

- De fapt, botezul catolic a avut loc acum câteva luni, curând după nașterea copilului. Adică atunci când i-a fost dat numele creștin, Juan, și când a fost botezat la biserică.

- Atunci, ce se sărbătorește acum? Rhea era nedumerită.

- Aceasta este "hetzmek"! Este o ceremonie mayană, un ritual pre-creștin, care a fost practicat de mii de ani, răspunse Isabel. S-a păstrat, deși poate varia de la un sat la altul. Mătușa mea, care va fi nașă astăzi, l-a învățat în Lepán, un sat lângă ruinele din Mayapan.

Când ajunseră la Alenque, oaspeții erau deja adunați în piață. Cei doi Tikal și Antonio fură salutați călduros de prietenii și rudele strânse acolo. Chiar și Sam, care aparent mai fusese pe acolo înainte, îi cunoștea pe unii dintre oaspeți. Prezența lui Rhea iscă puțină curiozitate, dar fu călduros întâmpinată de Imelda, verișoara lui Antonio și mama copilului Juan. Orice temere pe care o avusese Rhea, că va fi un oaspete nepoftit la o sărbătoare de familie, se risipi.

Sub clar de lună

- Ne onorezi prin prezența ta aici, spuse Imelda binevoitoare, într-o engleză fluentă. Mă bucur foarte mult că Antonio și-a adus prietena. Imelda avea oare o impresie greșită despre relația ei cu Antonio? Însă Rhea nu spuse nimic, când Imelda continuă:

- Vă așteptam pe voi. Acum putem începe.

Soțul Imeldei îl aduse pe fiul său, un copilăș drăguț de vreo patru luni.

Copilul era îmbrăcat într-un *huipil* alb, la fel ca femeia în vârstă căreia îi fu dat. Înainte să îl ia, ea îi puse la mână o brățară mică din aur.

- Aceasta e ca să îi dea sănătate în primii doi ani, îi șopti Leachan lui Rhea. Frunzele verzi și strugurii purpurii brodați pe hipil simbolizează sănătatea, cât și o viață prosperă.

Femeia începu să cânte băiețelului fascinat, care se bucura vizibil de atenția acordată.

- Voi face acum "hetzmek" pentru tine, Juan, acum nu mai ești un prunc. Tu treci de la pruncie la copilărie. Am daruri pentru tine care să te ajute în "cercul vieții".

Femeia luă, unul câte unul, niște mici obiecte de pe o masă de lângă ea.

Sub clar de lună

- De acestea vei avea trebuință în viitor, ca bărbat. Atinge-le acum. Ia-le în mână și țin-le, să înveți să le mânuiești cu bine.

Unul câte unul, femeia puse fiecare obiect în pumnul mărunțel al copilului. El îl apuca pe fiecare, ținându-l până era tentat de ce i se oferea mai departe. Primul obiect fu o cârtică.

- Fie să înveți a citi și să ai înțelepciunea ce ți-o dau cărțile, intonă ea.

Apoi o pușcă.

- Să rănești. să aperi, să supraviețuiești.

La surpriza lui Rhea, Leochan sublinie că cele oferite erau simbolice, arma reprezentând simbolul puterii.

Apoi copilașul prinse mânerul unei seceri în timp ce nașa lui cânta:

- Să înveți a lucra ogorul și a culege recolta pământului roditor.

Secera fu înlocuită cu un foarfece.

- Croitorul învață a-și mânui uneltele. Cel ce este pregătit pentru acest meșteșug aduce belșug familiei sale și este mândru de meseria sa.

Micuțul Juan aproape că refuză să dea drumul foarfecelui, dar apoi se lăsă tentat de moneda de aur pe care o apucă nerăbdător.

Sub clar de lună

- Fie ca tu să aduci belșug și familiei tale și să dobândești bogățiile unei vieți împlinite și fericite.

Femeia îl lăsă să țină în continuare meneda strălucitoare de aur când îl coborî de la pieptul ei și îl țină pe șoldul stâng.

- Juan Quetaro, îl cheamă ea în timp ce el își mișca pumnul cu putere, nu mai ești de acum prunc sugaci, ci pornești pe drumul vieții.

Continuând să țină copilul călare pe șoldul ei, femeia începu să înconjoare masa de nouă ori, în sens invers acelor de ceas, murmurând o rugăciune creștină.

- Aceasta simbolizează cei nouă regi ai nopții din folclorul mayan îi spuse Leochan lui Rhea, ajutați și de biserica creștină. Multe din ceremoniile noastre sunt un astfel de amestec al credinței noastre noi cu vechile tradiții.

După ce femeia termină, Rhea fu surprinsă să îl vadă pe Tonio pășind în față și luându-l pe micul Juan. Și el, la rândul lui, puse copilul pe șoldul stâng și repetă ritualul.

- Uneori o rudă bărbat este rugată să ia și ea copilul băiat în jurul mesei. Imelda a vrut ca Antonio să fie nașul băiatului, astfel ca Juan să aibă exemplul tăriei și delicateței lui Tonio.

Delicatețe? se minună Rhea. Nu era o calitate asociată de obicei cu Antonio Ferrara.

Sub clar de lună

Totuși, chipul lui reflecta emoție când înapoie, în final, copilul tatălui său mândru.

Ceremonia sfârșindu-se, Imelda împreună cu mama și surorile ei le serviră după aceea oaspeților festinul pe care îl pregătiseră.

- Bucură-te, o sfătui Sam pe Rhea când farfuriile lor erau umplute din nou cu feluri delicioase, unul după altul. De mâine, înapoi în tabără: hamburgeri á la Ross.

Era un grup voios, festiv și Rhea se găsi în centrul unui grup guraliv de fete dornice să-și exerseze engleza și să pună întrebări curioase despre viața din America.

- Cât de diferită este viața la New York, comentă Imelda. Apoi zâmbi luminos către Rhea: dar și viața aici, cu Tonio, va fi bună. Vei vedea.

Înainte ca ea să poată protesta, explicând că Imelda a înțeles greșit, Imelda îl împinse pe Juan, acum foarte obosit, în brațele lui Rhea și se scuză pentru a merge să le ajute pe celelalte femei să strângă mesele. Rhea îl privi pe micul Juan cuibărindu-se fericit în brațele ei și închizând ochii, și se minună că el putea dormi după atâtea emoții. Vocile din jurul ei erau mai scăzute acum. Rhea prindea frânturi de conversație, puțină spaniolă, puțină engleză, puțină mayană. Leochan veni lângă ea.

Sub clar de lună

Ținând în brațe copilul adormit, Rhea simți o mulțumire stranie. Privi în jos la băiatul din brațele ei. El avea deja trăsături puternice, iar smocul său bogat de păr negru, drept, îi dădea o înfățișare îndrăzneată.

- Arată deja ca un mic războinic, îi șopti ea lui Leochan.

- Un copil mayan, proclamă Leochan. Pur sânge. Nu au mai rămas mulți ca noi. Apoi, pe un ton mai tare și mai ușor, i se adresă nepoatei lui, alături.

- Imelda, copilul a avut semnul maya când s-a născut?

- Da, răspunse Imelda, râzând.

Rhea era nedumerită.

- Ce este semnul maya?

- Unii zic că e o superstiție sau doar o coincidență, îi spuse Leochan, dar în folclorul nostru se spune că un copil cu sânge pur maya are un semn special la naștere, o pată albăstruie la baza șirei spinării, vizibilă din naștere. Am auzit că aceasta se întâmplă și la eschimoși, și la mongoli, care ar putea proveni din aceeași rasă din vechime. Nu-i așa, Tonio? îl întreabă pe Antonio când acesta veni la ei și se așeză.

Tonio era pe cale să răspundă când văzu privirea uimită a lui Rhea.

Sub clar de lună

- Dar și eu am un astfel de semn, zise Rhea. Sau am avut. Cred că s-a dus până acum. Îmi amintesc că mama mea spunea că ea s-a alarmat la început când l-a observat prima dată, însă doctorul i-a spus că nu are de ce să-și facă griji. Vedeți, mama mea provenea dintr-o familie armeană, iar doctorul a zis că așa ceva se întâmplă destul de des cu copii armeni. Nu-i ciudat?

- Aparent, mongolii și-au lăsat sămânța în multe locuri, comentă Antonio strâmbându-se, dar expresia lui era glumeată, și nu ridiculizând-o.

Urmă o tăcere odihnitoare, curmată când Isabel le reaminti că era târziu și că aveau înaintea o zi lungă de lucru.

Tonio încuviință fără tragere de inimă.

- Mai bine plecăm.

Rhea îl predă pe micuțul Juan mamei lui, care le ceru să promită că îi vor vizita din nou în curând.

- Vino curând, Rhea, zise Imelda, și convinge-l pe Tonio să vină cu tine.

- Mă îndoiesc că îl pot convinge pe Tonio să facă ceva, protestă Rhea.

Imelda o privi curios și zâmbi.

Când ajunseră la mașină, Isabel se oferă să șofeze la întoarcere. Aparent, Tonio era foarte obosit, iar Isabel își dăduse seama.

Rhea se urcă pe bancheta din spate cu Leochan și Sam și se uită la cele două capete din fața ei. Isabel privea drept înainte, concentrându-se la condus, iar Tonio își ținea capul pe spate, cu ochii închiși. Din nou, Rhea simți junghiul geloziei. Imelda se înșelase, cea pe care se baza Tonio era Isabel, nu Rhea.

Mai târziu, în noaptea aceea, privind-o pe Isabel cum își peria părul negru când se pregăteau de culcare în cortul lor, Rhea remarcă cât de fericită fusese Imelda.

- Nu o invidiezi? întrebă Rhea.

Isabel se întoarse și o privi.

- Nu chiar, zise ea gânditoare. Imelda are tot ce și-a dorit mai mult pe lume. La fel și eu.

- Căsătorie... copii? o iscodi Rhea.

- Acestea sunt viața Imeldei. Munca e viața mea.

Iar Tonio e parte din munca ta, adăugă Rhea în sinea ei.

- Dar tu niciodată nu ți-ai... nu îți dorești...? Rhea nu știa cum să încheie.

Expresia de pe chipul Isabellei era greu de descifrat în lumina mijită a lanternei.

- Oh, cândva am avut și eu idei romantice. Un Făt-Frumos dintr-o altă lume. Vocea i se înăspri. Însă Făt-Frumos nu e pentru lumea adevărată. Am realizat că locul

meu este la lucrul meu, cu oameni de felul meu.

Încerca oare să îi transmită un mesaj lui Rhea, același mesaj pe care i-l transmisese, din motivele lui și señor Lopez?

- Ca Tonio? insistă Rhea, știind că răspunsul o va durea.

- Da! Tonul Isabelei era sfidător. Ca Tonio. Ne asemănăm în multe. Munca este cel mai important lucru pentru noi.

- Aveți multe de împărtășit?

- Ne împărtășim destule.

Rhea simți ochii lui Isabel asupra ei și se gândi că fata indiană va mai spune ceva. Dar Isabel trebuie să se fi gândit mai mult la asta. Ea ridică din umeri.

- Este târziu, zise ea. Trebuie să și dormim.

Mai ușor de zis decât de făcut. Amândouă fetele stătură întinse în întuneric, cu ochii deschiși, cu gândurile gonindu-le somnul. Rhea închise în cele din urmă ochii, doar ca să vadă imaginea lui Tonio fulgerându-i înaintea lor. Se întreba dacă și pe cealaltă fată o urmărea același chip întunecat.

Capitolul 12

În dimineața următoare, Rhea se trezi înaintea celorlalți. Își îmbracă rapid pantalonii jeans și un tricou în carouri, cu mânecă scurtă, și ieși din cort. Apa din găleata pentru spălat era rece. Își frecă fața, își pieptănă părul fără a avea vreo oglindă la dispoziție, și îl legă la spate pentru a-și lăsa gâtul liber. Ziua promitea deja să fie fierbinte. Rhea se hotărî să le facă celorlalți o surpriză și să fie cu micul dejun gata pregătit când se vor scula ei.

În cortul care le servea drept sală de mese, găsi pâine, ouă și margarină în lada frigorifică. Apoi văzu un ibric mare de fier care era atât de greu, că abia îl putea ridica. Strică câteva chibrituri și se arse la deget până reuși

Sub clar de lună

să aprindă aragazul. În nervozitatea ei, scăpă un ou întreg în oală și apoi petrecu zece minute pescuind bucățele de coajă.

- Ce alceva mai poate merge prost? Își murmură sieși, începând să regrete că se apucase. Deodată începu să râdă. Iat-o, încercând să îl cucerească pe Antonio cu eficiența, cu competența ei și cu talentul ei culinar iar, dacă nu era atentă, putea sfârși dând foc cortului! Odată ce răsă cu poftă pe seama ei, Rhea se destinse.

Când ceilalți intrară mai târziu, găsiră masa pusă, cafeaua făcută, omleta gata și niște pâine prăjită așteptând să fie unsă cu unt. Rhea zâmbea larg, încântată de surpriza lor.

- Așa deci, văd că ai fost destul de ocupată, zise Tonio, luându-i prosopul de vase din mână pentru a-i șterge un strop de pe față. Atingerea lui fu ușoară, ochii blânzi și amuzați.

- Rhea, ești o adevărată comoară, declară Sam după ce-și curăță farfuria și termină de băut a doua ceașcă de cafea. Ești frumoasă. Știi să desenezi. Știi să gătești. Și arăți trăznet în blugii ăștia strâmți. Ultima observație o făcu pe Rhea să roșească, apoi să râdă. Ziua începea bine.

Abia aștepta să lucreze, dar fu dezamăgită când află că ea urma să lucreze la Terenul de Mingi, în timp ce toți ceilalți vor fi

Sub clar de lună

într-un loc nou unde se făceau săpături, la celălalt capăt al zonei lor. Tonio descoperise un tunel despre care credea că duce la o cameră subterană. Acolo spera să descopere niște inscripții, niște dovezi care ar face lumină asupra celor întâmplătoare acum multe secole în acest oraș antic.

Antonio era nerăbdător să înceapă chiar și fără echipa lui principală, care urma să sosească peste două zile. Voia să înceapă el însuși săpăturile chiar în ziua aceea. Isabel era la fel de nerăbdătoare și chiar și Sam, deși bombănea că era osândit la muncă grea, fu iute în a-și pregăti harnașamentul. Leochan insistă să vină cu ei deși nu putea face față la munca brută.

- Cine știe ce poate fi la capătul tunelului? întrebă Leochan. El încă spera că într-o bună zi va fi scoasă la iveală vreo mărturie scrisă, vreo dovadă rămasă ascunsă de mâinile destructive ale spaniolilor, care ar explica misterele măririi și decăderii civilizațiilor antice. Toți erau entuziasmați de această posibilitate.

Emoția și curiozitatea lor îi fură transmise și lui Rhea. Ea se simți exclusă când Tonio îi respinse oferta de a lucra cu ei.

- Noi avem treaba noastră. Tu o ai pe a ta. Basoreliefurile de pe Terenul de Mingi sunt

Sub clar de lună

cele cu care vreau să încep. Ignorându-i dezamăgirea, îi dădu instrucțiuni precise despre ce secțiuni să copieze și dimensiunea și tipul schițelor pe care le voia.

- Ar trebui să-ți termini treaba în cea mai mare parte înainte de sosirea turiștilor, îi spuse el. Durează cam o oră drumul din Mérida, așa că cele mai multe autocare nu vor fi aici până în jurul prânzului.

- Și ce să fac în restul zilei? întrebă Rhea, însă Tonio era deja pe jumătate ieșit din cort, urmându-i pe Leochan și pe Isabel, și nu răspunse. Rhea dădu din mâini a frustrare.

- Bineînțeles, nici nu-i pasă ce fac, îi declară Rhea amuzantului Sam.

- Nu-i adevărat, iubito, dezaprobă Sam. Cred că el doar te apără, dându-ți ocazia să te adaptezi înainte de a începe să te execute la fel de dur cum face cu restul dintre noi și cu el însuși.

- Dar nu vreau tratament special.

- Ce vrei?

- Vreau să fiu tratată la fel ca ceilalți.

- Ești sigură că asta e *tot* ce vrei? Tonul lui Sam era blând. Nu-i nevoie să răspunzi. Nu mie, adică. Dar este o întrebare la care va trebui să-ți răspunzi ție, mai devreme sau mai târziu. Îți recomand mai devreme. Strângând-o

afectuos de braț, Sam plecă pentru a-i ajunge din urmă pe ceilalți.

Rhea știa ce a vrut să spună Sam, însă nu voia să se gândească la asta. Oarecum descurajată, își adună materialele de lucru și porni spre Terenul de Mingi. Dimineața era senină iar prospețimea stăruia încă. La Terenul de Mingi, își aranjă scăunelul pliant și planșeta de desen, începu să lucreze și în curând uită de iritarea ei, fiind absorbită de lucru. Detaliile basoreliefurile erau fascinante, istorisind povestea sacrificiului și reînnoirii. Rhea începuse să recunoască înțelesurile unora dintre simboluri și ce reprezentau ele în religia și viața mayană.

Timpul trecea foarte repede, iar după o bucată de vreme deveni conștientă și de prezența altor oameni în peisaj. La început, au fost câteva persoane care au sosit devreme, probabil cu mașini particulare. Căutau puncte de referință și explicații în ghidurile lor de călătorie, explorând zona. Unii erau evident studenți conștincioși luându-și notițe. Deși ei se apropiară de ea cu curiozitate să vadă ce făcea, nu o deranjară de la lucru.

Pe măsură ce dimineața trecea, decorul se schimbă. Sosiră autocarele și curând Rhea auzi vocile ghizilor purtându-și grupurile de câte treizeci sau mai mulți turiști prin zonă.

Sub clar de lună

Aceste zgomote îi distrăgeau în mod neobișnuit atenția, datorită calităților acustice speciale ale Terenului de Mingi. Acesta fusese proiectat astfel încât cineva, care vorbea pe un ton normal la un capăt, să poată fi auzit perfect de clar la celălalt. Deveni evident, când ghizii terminară de explicat acest fenomen grupurilor lor că turiștii îl testau.

- Iuu... huu... luuhuu.
- Saluuuut.
- Marta, mă auzi?
- Hei voi...

Rhea încercă să pretindă că nu aude zgomotul, dar oamenii care se îngărmădeau acum în jurul ei erau mai greu de ignorat. Ei puneau întrebări, se înghesuiau să vadă ce desena și chiar îi criticau lucrul. Când o doamnă grasă, transpirată, îi oferi lui Rhea zece dolari pentru a-i desena profilul - "cu un gen de model Aztec în fundal, să-l facă mai interesant, știi..." - Rhea simți că asta pune capac la toate. Zâmbi politicos, îi spuse femeii că nu putea în nici un caz să execute corect un asemenea profil, își strânse lucrurile și părăsi Terenul de Mingi.

Înapoi la tabără, Rhea fu surprinsă să vadă că era deja trecut de ora unu. Se întrebă dacă ceilalți vor face o pauză de masă, își făcu

Sub clar de lună

un sandviș apoi se hotărî să facă vreo câteva și pentru ceilalți și să le ducă prânzul.

- Cred că ketchup-ul va fi contribuția mea la partea plăcută a muncii de teren, gândi ea, strâmbându-se. Cel puțin, pentru moment, adăugă ea. Găsi brânză, șuncă și pastă de pește, făcu mai multe sandvișuri, umplu un termos cu ceai de la gheață și, evitând mulțimea turiștilor, ocoli zona până în spatele lui El Caracol, de unde începea tunelul.

Acolo găsi trei oameni obosiți și hămesiți. Leochan plecase mai devreme dar ceilalți trei lucraseră toată dimineața, săpând, curățând și examinând cu grijă fragmentele. Fără tragere de inimă, Tonio se opri. Fu surprins că era atât de târziu. La început, Rhea crezu că el avea să o mustreze pentru că venise, dar apoi văzând cu câtă nerăbdare se repeziră la ceai Sam și Izabel, el nu mai spuse nimic.

- Ești un înger binefăcător, oftă Sam. Chiar aveam nevoie de așa ceva. Simțeam cum mă zbârcesc ca o creangă tăiată, de deshidratare. Își supse comic obraji.

Tonio se așeză lângă Rhea și luă un sandviș. Ea umplu un pahar de plastic cu ceai de la gheață și i-l dădu. El îl goli imediat și întâlni privirea ei când întinse din nou paharul.

Sub clar de lună

- E bun, zise el. Nimic mai mult, dar ea îi simți accentul și simți ca o flacără interioară când îi umplu din nou paharul, mâna ei tremurând ușor.

Se odihniră un timp și după aceea cei trei se întoarseră la lucru. Rhea stătu, la început doar uitându-se. Acest fel de muncă, săpăturile inițiale, era obositor și nu oferea o răsplată imediată. Nu era nimic "găsit", nici un strigăt "Evrika!" la descoperirea vreunei comori. Era o muncă grea ce trebuia făcută cu atenție. Un muncitor nu avea cum să știe dacă un pumn de pământ ar putea conține ceva important, sau când ar putea ieși la iveală o porțiune de zid.

Curând Rhea veni și ea lângă Isabel să examineze fragmentele pe care bărbaii le aduceau din tunel. Pătrunseseră la mai puțin de doi metri și Rhea era copleșită de cât rămăsese încă de făcut. La un moment dat, Sam strigă după ajutor și Rhea fugi să-i aducă mistria mică de care avea nevoie să îndepărteze niște nisip moale. După aceea, rămase pur și simplu cu bărbaii, ajutându-i și chiar săpând partea ei. Aparent, Tonio uitase de restricțiile anterioare. Îi permise să facă parte din echipa lor de lucru.

La ora patru, când plecară, în sfârșit, la insistențele lui Sam, Rhea era epuizată de

fericire. Tonio era singurul împotriva încetării lucrului, dar ceilalți o făcuseră deja. Pe când se târau cu greutate înapoi spre tabără, de data aceasta pe scurtătură întrucât majoritatea turiștilor plecaseră deja, Sam oftă adânc. El insistă spunând că nu își poate îndrepta spatele după ce stătuse aplecat în tunel atâta timp.

- Ce mod de a-ți petrece vacanța de vară! gemu el. Aș fi putut să pescuiesc în Vermont. Trebuie că sunt nebun, dar voi două... se uită când la o fată, când la cealaltă... două fete frumoase, ce scuză aveți?

Isabel zâmbi doar.

- Aceasta e casa mea, Sam. Aceasta e munca mea.

- Iar tu, iubito? o întrebă Sam pe Rhea. Pentru tine care este atracția?

Rhea își dori ca Sam să nu fi pus asemenea întrebări provocatoare. Încercă să nu se uite la Tonio. Cum nu avea un răspuns, îi întoarse întrebarea lui Sam.

- Tu, Sam, zise ea ușor. Tu ești atracția. Ce altceva ar putea fi?

Sam zâmbi cu prefăcătorie. Tonio nu zise nimic și apoi se opri să vorbească cu unul din ghizii de la intrare în timp ce ceilalți o luară înainte.

Sub clar de lună

Când sosiră la tabără, Leochan îi aștepta. Când îi auzi pe Rhea și pe Sam vorbind despre pregătitul mesei, Leochan îi goni, în glumă.

- În seara asta mă voi ocupa eu. Sunteți toți epuizați. Plecați toți. Plecați, spălați-vă și tot restul și vă chem eu când e totul gata.

- Grozav, aprobă Sam recunoscător. Toți avem nevoie de un duș.

- Duș? Rhea fu încântată, până îl văzu. Era o boxă primitivă, în aer liber, pe care o construise Leochan pentru ei, constând într-o cabină cu trei laturi și un "duș" care era, de fapt, o găleată de apă agățată deasupra capului.

- Tragi de frânghie, explică Sam, și apa curge încet. Apoi umpli găleata cu furtunul acesta, pentru următorul la rând. Observând privirea sceptică a lui Rhea, el râse. Cam primar, dar e tot ce avem.

- Dar este deschisă pe o latură, arătă Rhea.

- Da, fu de acord Sam, zâmbind. Cred că ar trebui să găsim o perdea sau așa ceva, dar nu te va incomoda nimeni. Venim cu rândul. Când termini, strigi după următorul. Ca un domn desăvârșit ce sunt, le las pe doamne primele. Cinstit vorbind, cred că am mai mare

Sub clar de lună

nevoie să îmi întind mădularele obosite decât să le spăl acum.

Isabel îl ajută pe tatăl ei, așa că îi spuse lui Rhea să meargă prima. În cortul ei, Rhea se dezbracă, își pune un halat de baie scurt, își luă săpunul, un burete de baie și, cu oarecare îndoială, se duse la cabina dușului.

Era primitivă, dar mergea. Se udă, încercând să folosească cu economie apa rece, dar înviorătoare, se săpuni și apoi se frecă pe tot corpul. Apoi, trase ușor de frânghie, încercând să controleze curgerea apei astfel încât să-i ajungă până va fi limpezită.

Rhea își aminti dintr-o dată de conversația din seara precedentă și despre ceea ce spusese Leochan despre ciudatul semn albastru de la naștere. În loc să se șteargă imediat, își răsuci corpul, întorcându-și capul pentru a încerca să vadă peste umăr. Oare era încă vizibilă pata albastră pe care o avusese în copilărie? Nu-și putea da seama și își dori să fi avut o oglindă.

Deodată, auzi o voce amuzată.

- E încă acolo. Palid, însă vizibil.

Tonio stătea în fața deschizăturii, evaluându-i corpul ei gol. Ea simți cum o inundă roșeața.

Râsul lui răsună.

Sub clar de lună

- Asta ce mai e? Te-ai înroșit toată... peste tot. Ochii lui îi parcurseră corpul, făcând-o să se aprindă și mai tare.

- Cum îndrăznești... împrășcă ea.

Tonio era imperturbabil.

- Nu am vrut să dau buzna intenționat. N-am știut că ești aici. Totuși, trebuie să admit că nu regret că s-a întâmplat să trec pe aici. Ești cu adevărat o priveliște adorabilă.

Ea era acum conștientă de ochii lui plimbându-se peste trupul ei, mângâindu-o cu privirea, o senzație aproape palpabilă care-i făcea corpul să ardă. Apoi, cu mâna ridicată într-un salut, Tonio dispăru.

Rhea realiză jenată că nu făcuse nici o încercare să se acopere. Tulburată, uitase că prosopul și halatul atârnav, perfect vizibile, într-un cârlig chiar lângă ea.

Antonio își păstră gândurile pentru el când se strânsesă la cină în seara aceea. Nici unul din ei nu fu prea vorbăreț, până și Sam era neobișnuit de tăcut. Era un fel de comunicare, o comunicare de gânduri așa cum stăteau sub cerul liber, împărțind ultima cafea tare, neagră, care era specialitatea lui Leochan. Toți munciseră din greu în ziua aceea și începuseră bine. Nu aveau nevoie de discuții ușoare. Cât de diferit, gândi Rhea, de pălăvrăgeala

Sub clar de lună

continuă a prietenilor lui Eduardo, care simțeau că tăcerea era un vid ce trebuia umplut.

Luna era fantastic de strălucitoare, luminând templul din vârful piramidei mari, El Castillo. Rhea îl putu zări în depărtare pe deasupra copacilor. Își lăsă imaginația să rătăcească cu sute de ani în urmă, la vremea când, Chichén Itzá era o cetate vie, un important centru al culturii și religiei. Oare ce i-ar fi adus viața dacă ar fi trăit atunci? Privi spre Antonio și îi întâlni ochii deja fixând-o. Oare și mintea lui rătăcea într-o călătorie asemănătoare, înapoi în timp? Apoi Isabel îi atrase privirea și atenția, vorbind încet cu el. Rhea se indignă că nu-i putea auzi cuvintele.

- E târziu. E timpul să ne retragem , zise Tonio. Evident, ceilalți fură de acord și se ridicară, spunând noapte bună. Rhea nu avea altă soluție decât să o urmeze pe Isabel în cortul lor. Cealaltă fată își scoase hainele, se acoperi cu un cearșaf și adormi imediat, însă Rhea rămase trează.

Făcea aproape automat mișcarea de a-și pune cămașa de noapte. Era una foarte ușoară, albă, prinsă doar de două brețeluțe subțiri ca spaghetetele, dar îi fu totuși foarte cald încă. Stătu întinsă pe patul ei de campanie, încercând să adoarmă, dar se agită fără încetare, cu corpul inundat de transpirație.

Sub clar de lună

Lumina lunii filtrată prin pânza cortului părea răcoroasă și ademenitoare.

În tăcere, așa încât să nu o trezească pe Isabel, Rhea se strecură jos din pat. Își găsi tenișii și îi scoase afară din cort. Se va plimba. Somnul ieșea din discuție. Își încălță tenișii, zâmbindu-și sieși de ciudățenia costumului ei. Dar oricum, nu era nimeni să o vadă în afară de lună și poate, fantomele trecutului.

Intenționat, pașii lui Rhea o duseră către Cenote Sagrado, numită și Fântâna Fecioarelor. În lumina lunii păru întrucâtva mai puțin amenințător pe măsură ce Rhea se apropia. Fu obligată să privească în jos, către întunecimea neclintită și se așează pe margine, întrebându-se despre ceremoniile care se desfășuraseră exact în locul acela. Își imagină preoții cu ornamentele lor complicate pe cap, împodobite cu pene, războinicii cu trăsături mândre, întunecate, căpeteniile, comandând și cerând atenție în robele lor impunătoare, și femeile. Se întreba dacă femeile fuseseră temătoare și stătuseră plecate, ori dacă și ele, la rândul lor, erau mândre și pline de venerație?

Deodată, lângă ea se ivi o siluetă nelămurită, căscând o umbră uriașă peste ea și peste gura fântânii. Oarecum, ea ghici că Antonio era cel care stătu acolo nemișcat o

Sub clar de lună

clipă. Când el vorbi, o dojeni aspru pentru că se plimba singură noaptea.

- De unde știai că am ieșit? întrebă Rhea, încet, când ei se așează lângă ea.

- Știam, răspunse el, asprimea fiindu-i acum potolită. Nu mă simțeam la largul meu, așa că am ieșit. Ea văzu că Tonio era încă complet îmbrăcat. Am văzut o siluetă albă, într-un halat alb diafan, ca silueta unei fantome apărând sub clarul lunii. M-am gândit că ar putea fi Xtabay, cea care apare în astfel de nopți cu lună plină.

- Cine este Xtabay?

- O frumoasă seducătoare care așteaptă pe sub arborii *ceiba*, pentru a-i atrage la moarte pe bărbații care trec.

- O frumoasă seducătoare în teniși jerpeliți? chicoti ea, ridicând un picior.

- E adevărat că Xtabay plutea prin aer. Deci nu încerci să mă tentezi, să mă atragi spre pierzanie?

- Să te tentez, poate, dar nu spre pierzanie, șopti ea, și simți cum respirația lui se iuțește. Calmează-te, se preveni pe ea însăși. Xtabay nu-i aici, continuă ea, dar cred că spiritele vechiului Chichén se află aici cu noi, mai mult decât la El Castillo. Privi în jurul ei. Incinta lor era luminată de lună, dar zona înconjurătoare era întunecată de frunziș și

Sub clar de lună

arbori. Întunericul ce-i înconjură răspândea mai multă intimitate în tâlnirii lor.

- Povestește-mi despre fântână, zise Rhea. A fost cu adevărat plină de comori, așa cum am citit?

- Da, când a fost explorată pentru prima dată, au fost găsite multe lucruri de valoare: obiecte prețioase, aur și bijuterii.

- Dar de ce erau aruncate în fântână astfel de lucruri? Pentru a fi ascunse de jefuitori?

- Nici vorbă, zise Tonio. După cum îți amintești, acesta era un loc religios. Lucrurile acestea erau ofrande. A aduce asemenea ofrande era socotit un privilegiu. De aceea, numai o posesiune foarte prețuită era aleasă pentru a fi sacrificată.

- Dar nu tot aici au fost găsite și oseminte? Oseminte umane? Rhea se cutremură ușor. Tonio observă și îi puse un braț pe umeri, încălzind-o. Domoli tremuratul exterior, doar ca să dea naștere unuia interior.

- De aceea este numită "Fântâna Fecioarelor"? întrebă ea.

- Aceasta e una din tradițiile strămoșilor mei pe care nu le admir, șopti Tonio. Pot găsi lucruri mai bune de făcut pentru o femeie tânără și frumoasă, decât să fie un sacrificiu omenesc pentru zei.

Pentru a demonstra ce voia să spună, Tonio o înconjură cu brațele. Dorința ei se dovedi mai puternică decât voința, care părea suspendată în vraja acestui loc. Primul lui sărut risipi orice gând de împotrivire. Capitulara ei dintru început o lăsă slabă, flexibilă, exact cum o cerea ardoarea lui crescândă.

Mâinile lui Tonio colindau peste tot trupul ei, mângâind-o, căutând, încercând. Buzele lui îi trecură peste față, gât și peste piept. Curând, în ea se trezi o pasiune care-i răspundea, înfierbântându-i trupul și dând putere mâinilor ei, care se întinseră spre gâtul lui, pentru a-l apăsa mai aproape. El îi simți urgența în pasiunea crescândă a gurii ei și dorința în corpul ei arcuit.

Tonio gemu pe buzele ei, apoi se ridică și o luă în brațe. O duse departe de marginea fântânii până pe un petec de iarbă moale, sub arbori. Acolo o așeză în picioare, dar ea tremura atât de tare, încât se sprijini de el, nedorind să se despartă de puterea și căldura pe care le simțea în corpul lui. Tonio îngenunche pe pământ, trăgând-o cu el. Desfăcu bretelele subțiri ale cămășii ei de noapte, mâinile lui urmând liniile corpului ei, pe când îi îndepărta voalul ce o acoperea.

Cu tandrețe, Antonio o aplecă pe iarba moale și îi trase cămașa de pe picioare, până

Sub clar de lună

ea rămase goală înaintea lui. El privi lung la frumusețea ce i se arăta.

Rhea își simți corpul tremurător și fierbinte, în ciuda răcelii pământului. Dorința o inunda, încrețindu-i vârfurile sânilor. Rhea nu-și dădea seama de arcuirea șoldurilor ei pe când se mișca, ușor, dar senzual, întinzându-se cu dor. Apoi, când Antonio îi văzu mâinile ridicate către el, scoase un sunet șoptit, își trase cămașa de pe el și se lăsă peste ea.

Acum el își putea lăsa mâinile și buzele să continue explorarea pe care o începuseră. Rhea nu avea nimic cu care să asemuiască experiența aceasta. Chiar și nopțile de dragoste trecute ale lui Antonio păliră în comparație cu clipa prezentă.

- Ești atât de frumoasă, îi șopti el la piept. Am urmat-o pe Xtabay, o siluetă fantomatică în alb și am găsit în loc o femeie, o femeie vie, plină de pasiune.

Rhea își lăsă mâinile să dezmierde spatele lui și să îi mângâie pieptul. Când atinseră mijlocul și alunecară sub curea, Antonio gemu, se desprinse și se dezbracă rapid, așa încât acum era și el gol. Văzându-l astfel, Rhea știa că nu mai era cale de întoarcere. Simțea și teamă și dorință.

Apoi, greutatea trupului lui, apăsând peste al ei, risipi teama, lăsând numai urgența

Sub clar de lună

și focul răspunsului ei. Mâinile ei, buzele și corpul i se mișcau din instinct în feluri pe care nu le mai cunoscuse vreodată, pentru a-i dăruia plăcere lui Antonio și ei înseși. Când el o luă, ea țipă de durere, o durere rapid înlocuită de plăcerea pulsândă pe care ea nu o putea stăpâni. Murmurând cuvinte drăgăstoase, Antonio atinse odată cu ea punctul culminant.

După ce toate acestea se petrecură, rămaseră întinși și nemișcați un moment. Apoi Antonio se dădu la o parte. Cu delicatețe, îi mângâie fața.

- Nici o fantomă. O femeie plină de pasiune arzătoare.

Rhea vru să amâne revenirea la realitate.

- Sunt Xtabay, zise ea, iar tu ești un războinic Mayan ademenit spre pierzanie.

- Dacă aceasta înseamnă pierzanie, sunt victimă de bună-voie, zise el și îi sărută ușor buzele. Apoi fața lui deveni serioasă. Rhea, sper că nu te-a durut. Nu am știut... vreau să spun... că ești... că erai... virgină.

Rhea simți cum îngheață. Realitatea nu putea rămâne deoparte. Ochii ei se înnorară de durere când îl privi. Se forță să se ridice în capul oaselor.

- Îmi pare rău dacă te-am dezamăgit.

- Rhea, nu asta am vrut să spun.

Sub clar de lună

- Dar ce ai vrut să spui? Ai fi preferat probabil o parteneră mai sofisticată, mai experimentată? Ai crezut... complet greșit... că eu deja... deja... Realizând ceea ce tocmai se petrecuse, fu copleșită.

- Rhea, încetează.

Ea se ridică în picioare, cu fața strălucind, conturându-se în întunericul înconjurător. Genunchii îi erau nesiguri, dar expresia îi era semeață. Antonio se ridică și el iar când ea se întinse să-și ia cămașa de noapte, el o apucă.

- Nu, zise el. Nu poți pleca încă. Rapid, îți puse hainele. Ea se simți umilită stând acolo goală, în timp ce el se îmbrăca. Când făcu o mișcare dând să plece, Antonio o atenționează cu răceală:

- Nu cred că vrei într-adevăr să mergi așa prin pădure. Ținând încă în mână cămașa ei de noapte, veni lângă ea și o apucă de braț, simțind-o cum tresare, sau cum tremură (nu-și putu da seama care din ele).

- De ce nu? întrebă ea. Dacă mă vede cineva, probabil că va crede de asemenea, că sunt Xtabay.

- Rhea, Rhea, exclamă Tonio blând, nu cred că în noaptea asta m-ai văzut foarte clar pe mine sau pe tine însăși. Ți-ai dorit să te imaginezi înapoi în timp. Mie mi-ai dat rolul

Sub clar de lună

vreunui războinic romantic, sau chiar al unei zeități. Nu sunt cu nimic mai mult decât am fost un ghid cu care ai flirtat la Cancun. Iar tu nu ești o seducătoare din mitologie, ci o femeie adevărată, pasionată.

- Care te-a șocat dovedindu-se a nu fi decât o virgină lipsită de experiență.

- Nu spune asta, zise el. Îmi interpretezi greșit reacția. N-am vrut să spun că... însă mi-ai lăsat impresia că Eduardo... și cu tine...

- Nu-ți cere scuze, zise ea cu răceală. Ai presupus că aveam o legătură cu Eduardo iar asta era, prin urmare, un joc cinstit din partea ta. Ei bine, poate că ideea ta despre Eduardo nu-i una chiar rea, dar va fi în viitor, în loc de, cum ai pretinde tu, în trecut. Într-un fel, noaptea asta poate fi considerată un fel de pregătire.

El tresări, ca lovit de trăsnet. Apoi fața i se înăspri a furie.

- Înțeleg. Sunt partenerul potrivit pentru decorul de aici, la fântâna sacră. Când te vei întoarce la New York, sau chiar la Mérida, Eduardo Lopez-Perreira va fi iar un partener mai atrăgător.

Învinețindu-se la cuvintele lui, Rhea vru să riposteze. Se năpusti la el, însă el o prinse de încheietură, strângând-o tare, dureros.

Sub clar de lună

- Ai dreptate, zise ea, aruncându-i cuvintele. Vrei să spui că locul meu nu e aici. Isabel aparține acestui loc... nu-i așa? Lucrați împreună. Ce altceva mai faceți împreună?

- Ești o fată prostuță... iarăși Isabel. Este o colegă și o prietenă. Avem multe în comun.

- Da... așa mi-a spus.

- Ce ți-a spus?

Încercă să scape din strânsoarea lui dureroasă, dar el o ținu în continuare.

- Destul... destul pentru ca eu să înțeleg că ea m-a prevenit să stau la o parte, să rămân cu cei de felul meu.

- Și care este... felul tău?

Rhea tremură, devenind conștientă că stătea în picioare acolo, încă goală, certându-se. Se simțea complet degradată.

- Te rog, dă-mi cămașa de noapte, zise ea, aproape cu lacrimi.

Văzându-i fața, Antonio se împlânzi. După ce o urmări trăgându-și cămașa de noapte peste corpul care-i tremura încă, repetă întrebarea.

- Care este felul tău, Rhea? Spune-mi.

- Nu știu. Cuvintele sunau înăbușit. Semeția ei se năruise. Un timp, am crezut că tu... că eu... O rupse la fugă. Nu se va mai umili mai departe.

Sub clar de lună

- Așteaptă... strigă Tonio când ea fugi. Nu fi proastă. Greșești... Restul cuvintelor lui se pierdură în depărtare, în distanța pe care Rhea o pusese între ei fugind înapoi la cort. Nu se întoarse să vadă dacă el o urma.

Înapoi în cort, Rhea se mișcă cu grijă. Dacă Isabel s-ar fi trezit, cum ar fi putut Rhea să-i explice agitația ei și aspectul răvășit. Din fericire, deși făcu puțin zgomot, cealaltă nu se trezi. Rhea se spală în grabă și apoi se întinse în pat, deși știa că nu-și va afla deloc odihna acolo. Corpul o durea, amintindu-i de ceea ce ea socotea acum ca trădarea lui. Durerea avea să dispară, dar nimic nu avea să-i aline dezamăgirea, care îi sfâșia inima și gândurile agitate din minte.

"Interludiul" ei mexican, început cu speranțe atât de luminoase, era un tragic eșec.

Capitolul 13

A doua zi dimineața, pe Rhea o usturau ochii de nesomn. Se simțea amorțită, membrele ei refuzau să funcționeze. Când o auzi pe Isabel îmbrăcându-se, se târî și ea jos din pat.

Isabel o văzu poticnindu-se și își dădu seama că ceva nu era în regulă. Apucând-o pe Rhea pentru a-i reda echilibrul, Isabel o întrebă:

- Te simți rău?

- Doar... obosită. Nu am dormit azi-noapte.

- Te-am auzit foindu-te, îi spuse Isabel. Te-am auzit când ai ieșit. S-a întâmplat ceva?

Rhea era pe punctul de a obiecta la întrebarea lui Isabel, spunându-i să nu-și bage nasul, dar văzu, din expresia lui Isabel, că ea

Sub clar de lună

voia cu adevărat să o ajute. Nu o putea învinui pe tânăra indiană pentru respingerea lui Tonio. Singura vină a lui Isabel era că îl voia pe Tonio, o dorință pe care Rhea putea cu greu să o condamne, din moment ce o împărtășea și ea.

- Rămâi în pat, o îndemnă Isabel. Durează mai mult până te adaptezi la căldura de aici. Sângele tău se va subția după un timp și vei fi în stare să înduri totul cu mai multă ușurință.

Percepția lui Isabel era ironică, gândi Rhea, când cealaltă vorbea. În acel moment, sângele ei, ca și inima, și le simțea reci ca gheața.

- Poate chiar ai prins vreo ploșniță, continuă Isabel. În orice caz, nu poți lucra fără să te și odihnești.

- Dar... Antonio...?

- Am eu grijă de Antonio, îi promise Isabel. Dacă te simți în stare, poți veni cu noi mai târziu. Acum, înapoi în pat. Brusc, o pofti pe Rhea înapoi în pat, înainte să plece.

Da, avea ea grijă de Antonio, se gândi Rhea. Isabel era, evident, mult mai capabilă să facă asta decât era Rhea. Vine cu experiența, hotărî ea trist, dar cu resentiment. Apoi, Rhea se scutură deliberat de resentimente. La urma urmei, nu Isabel fusese responsabilă pentru evenimentele nopții trecute. Și îi era

recunoscătoare lui Isabel pentru grija ei din dimineța aceasta. Rhea nu era în stare să-i facă față lui Tonio. Oare va mai fi ea în stare vreodată să dea iar ochii cu el?

Se dăruise unui bărbat care nu o dorea, cel puțin nu cu adevărat pentru ceva de durată. El nu crezuse că pentru ea plăcerile sexuale erau ceva cu totul nou. Când realizase că ea nu mai fusese vreodată cu un bărbat, fusese... Fusese cum? Dezamăgit? Furios? Totuși, fusese tandru, nu brutal în pasiunea lui, după ce descoperise că ea era virgină.

Oare el se temea că ea încerca să îl constrângă la vreun angajament? Auzise de femei care recurgeau la asemenea tactici. Numai la ideea aceasta, Rhea fu copleșită de rușine.

Iar acum, care erau sentimentele ei pentru Antonio? Își dori să poată șterge definitiv tot acest episod, revenind la vechiul lor antagonism, ori începând din nou într-o relație strict profesională - oricare posibilitate era de dorit. Probabil că ultima era încă posibilă.

Rhea dădu la o parte cearșaful și se ridică. Nu făcea decât să se mintă, constată ea amar. Nu mai era cale de întoarcere. Îl iubea pe Tonio, îl iubea profund și pentru totdeauna. Acum, că fuseseră intimi, cum ar putea ea petrece vara lucrând aproape de el, fără a tânji

Sub clar de lună

după o reluare a acelei intimități și a unei apropieri emoționale care nu era posibilă?

Se dădu jos din pat, merse până la deschizătura cortului și privi afară. Era liniște. Ceilalți plecaseră. Dimineata era închisă, reflectând parcă starea ei sufletească și tonul de gri mohorât al deciziei la care ajunsese privind afară. Nu putea să mai rămână.

Știa că va trebui să se miște repede, în timp ce Antonio era la lucru și cât ținea hotărârea ei. Rhea se adună, se spală și se îmbracă cu niște jeanși curați albi și un tricou marinăresc. Cu hotărâre, începu să împacheteze. Nu dură mult, pentru că nu avea decât hainele de lucru. Materialele de artă aparțineau proiectului. Rhea își aminti de *guayabera*, cămașa pe care Antonio o mai avea încă. Nu contează, o cumpărase într-adevăr pentru el. Lasă-l să aibă ceva care să-i amintească de ea, reflectă ea amar.

Rhea scoase apoi plicul mare pe care îl pusese într-un compartiment al genții. Acolo găsi ce căuta, portretul neterminat. Era singura amintire palpabilă pe care o avea. Spre deosebire de gândurile ferecate în mintea ei, acesta putea fi distrus ușor. Îl privi din nou și fu izbită de ochi, ochii care păreau vii cu privirea lor pătrunzătoare. Chiar și pe hârtie, privirea lui Antonio îi dădea neliniști.

Sub clar de lună

- Ești o artistă mai bună decât credeai, își șopti sieși, apoi puse desenul la loc în mapă și înapoi în geantă.

Când termină de împachetat, auzi o mașină oprind acolo. Furgoneta lui Antonio era la locul ei mai devreme, așa că Rhea presupuse că era cineva din echipa de muncitori, sosit cu o zi mai devreme. Bun, se gândi ea. Va putea aranja o cursă până la Mérida, sau măcar până la hotel, unde ar putea aranja să angajeze o mașină. Apoi, spre surpriza ei, auzi o voce cunoscută:

- Hei...hei... E cineva pe-aici?

Era Eduardo. Rhea fugi afară și iată-l, privind în jur întrebător.

- Eduardo... ce cauți...? Ce faci aici?

Veni spre ea și o luă de mână. De data aceasta, Rhea era într-adevăr bucuroasă să-l vadă.

- Un capriciu, anunță el serios, fără ca tonul lui să sune vreun pic capricios. Mă simțeam părăsit și m-am hotărât să vin să văd ce mai faceți.

El părea oarecum stânjenit, însă Rhea era prea încântată că-l vede și prea preocupată de propriile ei probleme, pentru a observa.

- Ești mană cerească. Tocmai mă întrebam cum o să mă întorc la Mérida. Și apoi, ca prin minune, apari tu cu trăsura.

Sub clar de lună

- Înapoi la Mérida? se încruntă Eduardo.
Dar de ce? Abia ai sosit.

- Așa e, dar... dar lucrurile nu merg cum am crezut. Mă întorc acasă... Înapoi la New York. Vreau să ajung astăzi la Mérida să aranjez totul.

Reacția lui Eduardo nu fu cea pe care ar fi anticipat-o Rhea. El nici nu îi înțelesese, nici nu fusese de acord cu munca ei. Și cu siguranță că nu fusese de acord cu Antonio Ferrara. Atunci de ce se arată mâhnit la anunțul ei că va părăsi Chichén Itzá?

- Dar unde sunt ceilalți? Unde este Isabel? întrebă Eduardo, neînțelegând încă.

- Tocmai asta-i poanta, zise Rhea. Ei nu sunt aici iar eu vreau să plec înainte să se întoarcă.

Eduardo nu părea dornic să plece.

- Dar trebuie să pleci chiar acum? E încă devreme. Am încercat să ajung aici devreme.

Rhea realizează dintr-o dată că Eduardo trebuia să fi plecat din Mérida dis de dimineață pentru a avea timp să parcurgă toată distanța, din moment ce nu era încă nici măcar nouă. El nu ar fi făcut așa ceva doar pentru o vizită oarecare. Se întâmplase, oare, ceva?

- M-am gândit să ajung aici înainte ca Isabel... înainte ca voi toți să plecați la lucru. Isabel... e bine?

Sub clar de lună

Rhea trecu peste propria ei nefericire pentru a recunoaște agitația lui Eduardo.

- Isabel...? Da, e bine. Cel puțin, e la fel ca de obicei. Rhea era nedumerită. O cunoști pe Isabel... Deodată, Rhea se opri brusc. Desigur! Tu de fapt, o cunoști pe Isabel, nu-i așa? Chiar tu mi-ai spus că voi doi v-ați cunoscut cândva. V-ați cunoscut chiar foarte bine, după cum îmi dau seama. Rhea începea să înțeleagă. Eduardo, nu pentru mine ai venit în vizită, nu-i așa? Ai venit să o vezi pe Isabel?

Privirea lui îi arată că ea avea dreptate.

- Dar nu trebuie să arăți așa deprimat, insistă Rhea, făcându-i-se milă de el. Nu face nimic. Poate că mândria mea este puțin rănită după ce tot timpul ăsta am crezut că mie îmi făceai curte. Dar de ce nu mi-ai spus că tu... adică, tu și Isabel...

- Nu aveam ce să-ți spun atunci, replică Eduardo, anticipând restul întrebării ei. Nu o văzusem pe Isabel de foarte mult timp. Și *ție* îți făceam curte. Credeam că între mine și Isabel nu mai e nimic.

- Ați fost... atât de apropiați? întrebă Rhea curioasă, dar cu simpatie.

- Mai mult decât apropiați, se confesă Eduardo. Când ne-am cunoscut acum patru ani, la facultate, ne-am îndrăgostit. Isabel tocmai începuse să predea ca asistentă, fiind

Sub clar de lună

proaspătă absolventă, iar eu eram în anul trei la drept. Voiam să ne căsătorim. Apoi, unchiul meu a aflat. El nu a fost de acord, s-a împotrivit violent, din motive pe care, fără îndoială, le ghicești.

- Dar tu nu trebuia să...

- Dar trebuie că el a ajuns cumva la Isabel, o întrerupse Eduardo, pentru că ea a rupt-o cu mine și nu a mai vrut să mă vadă. Apoi, el m-a forțat să mă retrag de la facultate. A spus că nu aveam nevoie de o diplomă în drept pentru a intra în afacerea familiei. Avea dreptate. Nu am nevoie de prea mare lucru pentru a fi o marionetă.

- Dar cum putea să te forțeze? Îl acuză Rhea.

- Poate că... m-am forțat singur. Fără Isabel, nu am mai vrut să rămân la universitate. Unchiul o convinsese că o soție indiană ar fi fost o rușine pentru mine, în societatea noastră de *hidalgo*. Ce nu am realizat atunci a fost cât de mare îmi va fi rușinea pentru viața pe care o duc. Tu m-ai făcut să descopăr asta.

- Eu...? Rhea era surprinsă. Dar, cum puteam eu...?

- Prin ceea ce simțeai pentru munca ta. Prin reacția ta față de indolența vieții pe care o duceam. Oh, nu vreau să spun că ai criticat-o. Nu ai făcut așa ceva. Totuși, am văzut cât de

importantă era pentru tine munca. Eu mă lăsasem convins să abandonez cariera pe care mi-o doream și, mai important, femeia pe care o iubeam. Tu nu ai face niciodată așa ceva, nu-i așa?

Rhea nu răspunse. Nu tocmai asta făcea? Dar sigur că situația era diferită în cazul ei.

- Aseară, continuă Eduardo, am avut o discuție cu unchiul meu. I-am spus că, cu sau fără ajutorul lui, am de gând să mă întorc la facultatea de drept. Voiam... să-i spun azi și lui Isabel. N-am idee dacă pentru ea va însemna ceva sau nu. Abia a vrut să vorbească cu mine la Mérida, încheie Eduardo cu tristețe în glas.

Într-o străfulgerare, Rhea înțelese că bărbatul la care ținea Isabel era Eduardo, nu Antonio. Ce proastă fusese să tragă concluzii pripite!

- Găsește-o, Eduardo, zise ea. Spune-i lui Isabel ce mi-ai povestit și mie. Sunt sigură că asta va schimba lucrurile. Rhea îi spuse unde putea fi găsită Isabel. Eduardo, oarecum mai încrezător, porni.

Când rămase din nou singură, Rhea se întrebă ce să facă de-acum înainte. Se înșelase în legătură cu Isabel. Poate că se înșelase la fel de mult în legătură cu sentimentele lui Antonio. Poate că nu era

pierdută orice speranță. N-ar fi aflat niciodată dacă fugea acum.

Rhea se întoarse în cortul ei și începu să despacheteze. Antonio făcuse dragoste cu ea, însă ea nu știa dacă o și iubea. Cel puțin nu exista altă femeie. Îl iubise total noaptea trecută când i se dăruise, dar nu trebuise să o recunoască deschis. Poate că și el... Nu îndrăzni să-și continue gândul. Chiar atunci auzi un zgomot în cort. Era Antonio, cu fața dură și supărată.

- Tocmai l-am văzut pe Eduardo, zise el fără nici un preambul. Era mai mult o acuzație decât o afirmație.

- Și ce dacă? întrebă ea. Ce nu era în regulă?

- Isabel mi-a spus că nu te simți bine. Am venit să văd cum te mai simți. Aproape că mă simțeam vinovat... după noaptea trecută... De agitat ce era, cuvintele i se poticniră. Apoi fața sa luă o expresie aspră. Pe urmă, l-am văzut pe Eduardo venind spre tunel. Aparent, își omoară timpul în timp ce-ți faci bagajul, văd. Cuvintele lui erau de gheață. Văzând-o acolo, cu geanta desfăcută pe pat, cu hainele în mână, interpretase greșit situația.

- Nu ți-a spus Eduardo de ce se află aici? întrebă ea.

Sub clar de lună

- N-am vorbit cu seňor Lopez-Perreira, scuiþă el sarcastic. N-am vrut. N-am nevoie. Evident, ai aranjat cu el sã vinã sã te ia de-aici. Mã bucur cã mica ta escapadã din noaptea trecutã nu ți-a stricat planurile. Probabil cã acum va fi chiar mai bine cu Eduardo. Vei avea ceva... pe cineva... cu care sã faci comparație.

Rhea vru sã-i spunã ce se întâmplase, sã-i mărturiseascã ce simțea cu adevãrat, însă el nu-i dãdu deloc ocazia, ci își continuã tirada.

- Dar poate cã ai nevoie sã ți se aminteascã și la lumina zilei. Doar în caz cã ai uitat cum a fost noaptea trecutã. Vocea lui ˆera crudã, iar brațele lui și mai crude, când se întinserã spre ea. Mâinile lui îi rupserã tricoul, expunându-i pieptul atingerii lui aspre. Împotrivirea ei fu înãbușită de gura lui care se nãpusti atât de nãvalnic asupra ei, cã ea își simți buzele sfâșiate. Antonio o trânti pe pat. Îl simți smucindu-i jeanșii.

Rhea îl lovi ca o pisicã sălbaticã. Nu avea de gând sã repete greșeala din noaptea trecutã. Chiar dacã atingerea lui brutalã îi trezea dorința, nu se va lãsa luatã în felul acesta. Rhea își înfipse degetele în părul lui. Rezistând tentației de a-l dezmierda, trase cu putere. În același timp, dinții ei îl mușcarã tare de buze.

Sub clar de lună

Antonio ți pă de durere, retrăgându-și capul și dându-i drumul. Rhea se rostogoli pe pat și se ridică, îndepărtându-se.

El își duse mâna la buza mușcată.

- Ce crezi că faci? Întrebă, furios.

- Mă apăr! Asta fac! Ea stătea în fața lui, ciufulită, respirând greu, cu pieptul gol tresăltând de suspine întretăiate. Rhea își trase tricoul rupt pentru a se acoperi. Ce faci tu? Asta-i o întrebare mai bună. Vocea i se frânse. Auzisem că ești genul de bătauș, dar nu e cam mult un viol, chiar și pentru tine?

El dădu înapoi ca trăznit. Remarca ei lovise în plin, dar ea regretă. Avea nevoie de apărare, dar la fel de mult din partea ei ca și dintr-a lui. Acest gen de mesaj transmitea doar jumătate de adevăr. El a înțeles, ea l-a făcut să înțeleagă, că respingea forța, dar nu nevoia de o dragoste tandră. Era prea târziu.

Fața lui Tonio deveni sticloasă, o mască de gheață care părea ca și cum s-ar fi putut sparge și împrăștia oricând.

Se ridică țeapăn.

- Ai dreptate, zise el. Dacă asta e tot ce rămâne, e de disprețuit. Pleacă cu Eduardo, din moment ce asta îți dorești. Se răsuci și ieși din cort.

Rhea rămase nemișcată. Se terminase. A încercat să-i explice despre Eduardo, să-i

Sub clar de lună

mărturisească adevăratele ei sentimente; n-are servi la nimic. Rhea își schimbă tricoul rupt cu unul alb și își reîmpachetă lucrurile. Când se întoarseră Eduardo și Isabel, era gata, stând liniștită, chiar impasibilă.

Eduardo era triumfător, iar Isabel, deși mai temperată, păru exaltată când îi spuseră lui Rhea că urmau să se întoarcă la Mérida împreună, pentru a se confrunta cu unchiul lui.

- Îi suntem datori cu aceasta, însă, indiferent ce va spune, ne vom căsători, anunță Eduardo.

- Iar tu îți vei termina facultatea de drept, adăugă Isabel, ochii ei fiind plini de afecțiune când îl privi. Rhea nu o văzuse niciodată arătând atât de delicată și de frumoasă ca acum.

- Chiar dacă voi fi dezmoștenit iar tu va trebui să mă întreții? întrebă el, glumind.

- Chiar așa. Ne descurcăm noi, zise Isabel, zâmbind încrezătoare.

- Știu că așa va fi, aprobă Rhea. Nimic, *nimic*, sublinie ea, nu este mai important decât să vă iubiți și să vă înțelegeți. Vehemența ei îi surprinse pe cei doi. Ei o priviră cu atâta curiozitate, încât Rhea fu stânjenită.

- Oh, nu țineți seama de mine, zise ea. Doar mă bucur pentru voi. Totuși, Eduardo, încă aș aprecia un drum cu mașina, înapoi la

Mérida, dacă nu vă incomodează pe tine și pe Isabel.

- Dar de ce? întrebă Isabel. Am știut azi dimineață că ceva nu este în regulă. Are vreo legătură cu Tonio? Trebuie că da. Și el s-a purtat atât de ciudat! Rhea nu spuse nimic. Isabel păru jenată când continuă. Sper că nu este și vina mea, parțial. Dacă ți-am lăsat impresia greșită despre prietenia mea cu Tonio... Isabel se întrerupse, privindu-l neliniștită pe Eduardo.

Rhea îi înțelese reticența. Puse mâna pe brațul lui Isabel, asigurând-o:

- Isabel, ceea ce s-a întâmplat a fost doar între mine și Tonio - strict. Îți voi povesti... cel puțin ceea ce te privește... în mașină.

- Dar de ce nu rămâi? Putem discuta când mă întorc, mâine.

- Nu pot rămâne aici și să dau din nou ochii cu Antonio. Hai să-i dăm drumul. Când îți voi explica, sunt sigură că vei înțelege.

Dar Isabel nu a înțeles, sau cel puțin nu a fost de acord cu concluziile lui Rhea. Rhea le-a povestit cât de mult putu să suporte să spună din ce s-a petrecut. Lăsa la o parte aspectul intimității lor, însă se temea că Isabel s-ar putea să fi ghicit ce se întâmplase. Dacă era așa, nu părea să o condamne pe Rhea.

Sub clar de lună

- Rhea, pledă ea, sună-l pe Tonio din Mérida. Dă-i o șansă. Știu că ține la tine.

- Are un mod foarte ciudat de a o arăta.

- Îl cunosc pe Tonio de mulți ani. Niciodată nu știu să mai fi fost îndrăgostit.

- Îndrăgostit! protestă Rhea. Mă tratează cu dispreț, chiar și când încercă să facă dragoste cu mine. Aș vrea să mă înșel, dar nu-i așa.

- Mă tem că sunt de acord cu Rhea, afirmă Eduardo. Tipul se poartă abominabil.

- Tu nu ești în măsură să spui asta, îi aminti Isabel tăios. Apoi continuă mai blând. Antonio este un om foarte deosebit, cu siguranță deosebit de tine, Eduardo. Are o mândrie deosebită și este sensibil, poate prea sensibil la ceea ce el vede ca prejudecată ori condescendență.

- Și ce legătură are asta cu mine? strigă Rhea. Sigur eu nu am...

- Așteaptă, zise Isabel. Lasă-mă să termin. Această neîncredere, mai ales în femei, i se trage de la experiența tatălui său.

Isabel continuă explicând că tatăl lui Antonio fusese pe jumătate mayan și foarte mândru de originea lui. De bună-credință, se căsătorise cu o tânără dintr-o familie foarte săracă, foarte săracă, însă spaniolă. Din păcate, relatează Isabel, cum se întâmplă de multe

ori, cei care se simt săraci ori disprețuiți le caută defecte celorlalți pentru a li se simți superiori. Mama lui Antonio a fost o astfel de femeie. Pe toată durata căsniciei lui, tatăl lui Antonio a fost ținta disprețului soției sale față de sângele lui indian.

- Acum poți înțelege cauza neîncrederii lui? întrebă Isabel.

- Nu contează, replică Rhea cu amărăciune. Sigur că pot să înțeleg, dar de ce nu a putut Antonio să-mi spună asta?

- Din cauza acelei mândrii, răspunse Isabel. Antonio Ferrara este un om erudit, însă nu știe cum să își exprime sentimentele. Apoi, cu o critică blândă, adăugă: Ceea ce e un dezastru, pe care noi trei l-am demonstrat. Hai să nu-l condamnăm doar pe el.

- Nu îl condamn pe el mai mult decât mă condamn pe mine, dar este prea târziu, Isabel. Nu-ți dai seama?

Isabel nu-și putu da seama. Nu mai zise nimic despre asta în drumul spre Mérida. Rhea se închise în ea, uitându-se, fără să vadă, la kilometrii de plantații de *henequen* pe lângă care treceau.

Eduardo și Isabel vorbeau încet despre planurile lor, încercând să anticipeze reacția lui señor Lopez la anunțul lor. Isabel nu-și făcea griji. Avea încredere în noul simț de

Sub clar de lună

responsabilitate al lui Eduardo, care îl va face să-și atingă scopul. De dragul lui Eduardo, spera că unchiul va fi conciliant, dar ei nu depindeau de acordul lui. În sinea ei, Isabel era îngrijorată de nefericirea lui Rhea, pentru care se simțea întrucâtva răspunzătoare.

După cum se dovedi mai târziu, optimismul lui Isabel în legătură cu confruntarea cu señor Lopez era justificat. Pus în fața încrederii și hotărârii celor doi tineri, señor Lopez bătu în retragere. La început-ursuz, apoi cu o acceptare fatalistă, iar în cele din urmă cu o revenire la curtoazie, acceptă inevitabilul.

Eduardo nu mai putea de bucurie. De asemenea, nu se grăbea să o lase pe Isabel să se întoarcă imediat la Chichén Itzá.

- Ține minte, am și de lucru, îi aminti ea blând, dar ferm. Se înmuie destul cât să-și amâne întoarcerea cu o zi. La urma urmei, raționă pentru ea, ea și Eduardo aveau multe de pus la punct.

- Poate că Antonio nu se supără, îi spuse ea lui Eduardo. Poate că și el are... alte treburi mâine.

Nedumerit, Eduardo repetă:

- Alte treburi?

- Om vedea, replică ea enigmatic. Oricum, trebuie să-l sun. Nu știe ce s-a

întâmplat, de ce am plecat. Trebuie să fie furios.

Furios nu era chiar exact, află Isabel, când reuși în sfârșit să-l prindă. Furia nu putea masca o disperare pe care ea nu o mai auzise niciodată în vocea lui.

Leochan, care ghicise ce transpirase între Eduardo și Isabel, încercase fără succes să îi explice situația lui Antonio. Acum că Isabel îi confirmă că Eduardo venise la Chichén Itzá nu pentru Rhea, ci pentru Isabel, în sfârșit, înțelese.

- Atunci, de ce a plecat cu voi? Întrebarea lui era mai mult derutată decât supărată.

- Asta e ceva la care *tu* trebuie să răspunzi, spuse acum la rândul ei supărată. Tu știi ce s-a întâmplat între voi. Eu nu.

Urmă o tăcere. Evident, el își amintea.

- Dacă nu-ți dai seama că te iubește, ești un prost, îl acuză Isabel. Te-ai purtat fie cu răceală și exagerat de pretențios, ori ca un taur în călduri. Faptul că Rhea a făcut față la asta e o dovadă că te iubește. Iar că nu mai face față în continuare, e o dovadă în plus.

Acest fel de logică feminină perversă îl derută și îl exasperă pe Antonio. Din nou furios, mai întâi îi spuse să nu se amestece, apoi îi spuse că poate concluziile ei erau greșite, apoi

îi mulțumi că telefonase. Isabel zâmbi când închise, știind că telefonul ei avusese succes.

Mai puțin succes avură eforturile ei de a schimba decizia lui Rhea de a pleca din Mérida. Știind că Isabel și Eduardo voiau ca ea să rămână, Rhea și-a făcut singură toate aranjamentele. Dădu câteva telefoane, rezervă un loc la avion, își făcu bagajul și ar fi luat un taxi până la aeroport dacă Eduardo și Isabel nu ar fi reținut-o și nu s-ar fi oferit să o ducă ei cu mașina.

Își luă rămas bun de la ei doi, iar ei o sfătuiră imperativ să își reconsidere planurile când ajunge la Mexico City și să păstreze legătura. Cu toate acestea, când Rhea se află în avion, simți că acest "La revedere" era probabil definitiv. Nu intenționa deloc să mai zăbovească în Mexic. Isabel și Eduardo vor fi ocupați cu noua lor viață. Ea ar începe mai bine să și-o refacă pe a ei.

Două ore și jumătate mai târziu, era înapoi la hotelul din Zona Rosa, printr-o coincidență, în aceeași cameră în care își începuse "interludiul mexican". Ironic, își aminti de bucuria și emoția pe care le avusese când Ben Cramer folosise pentru prima dată expresia aceasta despre apropiata ei călătorie. Ei bine, își zise cu tristețe, interludiul mexican

Sub clar de lună

se sfârșie, mult mai devreme decât anticipase, o viață mai devreme decât își dorise.

Privi în jur, la camera familiară. Nu va mai fi mult aici. Dimineața, va căuta să-și cumpere bilet pentru primul zbor spre New York. Nici măcar nu era nevoie să-și desfacă bagajele, hotărî ea, cu excepția celor câteva lucruri de care va avea nevoie. Deschizându-și geanta, scoase câteva obiecte de toaletă și schimburile pentru noapte. Din nou, dădu peste plicul cel mare cu portretul neterminat înăuntru. De data aceasta, nu îl scoase să se mai uite la el. Nu avea nevoie. Chipul lui Antonio era mult mai viu în mintea ei.

Nu mai era aceeași fată, cea care schițase portretul acum un timp ce părea cât o viață de om. La vremea aceea, când se despărțise de el, fusese cu un abia conștientizat regret romantic că nu-l va mai vedea vreodată pe ghidul cel chipeș care o tulburase, atât de diferit de agonia mistuitoare pe care o simțea acum, o agonie ce știa că nu va dispărea. La început își negase sentimentele. Apoi lăsase ca pofta ei trupeză să o domine, până când mândria a fost mai presus. O încerca o remușcare întrepătrunsă cu conștiința faptului că va re trăi, la nesfârșit, momentul lor de pasiune. Știa că niciodată nu

Sub clar de lună

va mai putea simți o asemenea împlinire alături de nimeni altcineva.

Se gândi la el, la atâția kilometri depărtare, în Chichén Itzá. Trebuie să își fi terminat lunga zi de lucru pe teren. Probabil că era în cortul lui, gata de culcare, probabil ușurat că a scăpat de ea.

Când adormi în sfârșit, târziu, în noaptea aceea, visă că Antonio gonea printr-o pădure întunecată, urmărind o siluetă albă, fantomatică. Rhea nu putu distinge trăsăturile figurii feminine.

Primul lucru pe care îl făcu a doua zi dimineăta, fu să meargă la biroul companiei aeriene. Avu noroc. Cineva tocmai anulasese o rezervare pentru ziua următoare. Se simți vag dezamăgită să afle. Ce va face în restul zilei? Atracțiile orașului nu mai prezentau acum nici un interes pentru ea. Deprimată, se întoarse la hotel pentru micul dejun. Acolo găsi un mesaj pentru ea, să-l sune pe Doctorul Cramer la New York.

Rhea fu surprinsă. De unde știa el că se întorsese în Mexico City? Oare el va fi dezamăgit de ea pentru că abandona? Când vorbi cu el la birou câteva minute mai târziu, fu atât de bucuroasă să-i audă vocea familiară și simpatcă, încât uită toate întrebările. În grabă, îi spuse că lucrurile nu merseseră, că părăsise

echipa, că se întorcea acasă a doua zi, că va avea nevoie de o slujbă și... cât de mult simțea nevoia să vorbească cu cineva! Rhea nu realizase cât de singură se simțise.

Ca de obicei, Ben Cramer fu amabil, răbdător și practic. Îi părea rău că fusese dezamăgită de slujbă, îi spuse. Desigur, o va ajuta să găsească ceva la New York. Apoi, ca din întâmplare, o întrebă dacă putea trece să ia un raport de cercetare de care avea nevoie de la Doctorul Alvarez, un coleg care era la Muzeul de Antropologie. Din moment ce venea oricum acasă, zise el, ar economisi timp dacă l-ar putea aduce, un studiu al arhitecturii Teotihuacâne. Ar putea să se ducă acolo pe la unu, nu mai devreme? Doctorul Alvarez nu era acolo dimineața.

- Desigur, aprobă Rhea. Simțindu-se încă vinovată că nu își respectase angajamentul de lucru și recunoscătoare pentru asigurările lui Ben Cramer, ar fi acceptat orice favoare pe care i-o cerea.

Pe când se forța să înghită micul dejun puțin mai târziu, realizează dintr-o dată că nici ea, nici Ben Cramer nu pomenise nimic despre Antonio Ferrara. Bine, ce era de zis? Era mulțumită că cererea Doctorului Cramer cel puțin îi va da ceva de făcut în ziua aceea.

Sub clar de lună

Rhea luă autobuzul spre parcul Chapultepec mai devreme decât trebuia. Cum nu avea altceva de făcut, se va plimba un timp prin muzeu. Sigur nu epuizase numeroasele sale exponate în scurtul timp cât lucrase acolo.

Sosi cu puțin înainte de douăsprezece și petrecu cam o oră în sălile Aztece și Foltece, evitând deliberat să meargă în sălile Mayane. Rhea se găsi într-un grup condus de un ghid al muzeului. Deși nu îi asculta decât pe jumătate explicațiile, recunoscă că ghidul, un tânăr prezentabil, suplu, în jur de douăzeci de ani, era foarte bun, vorbind cu aplomb și entuziasm. Aceasta o făcu să-și amintească de prima ei întâlnire cu un alt ghid, brunet, chipeș și arogant, la Uxmal, acum câteva luni. Dar cât de departe în timp părea! Mintea lui Rhea fu purtată în urmă... Deodată, realizează că stătuse în fața aceleiași vitrine de mult timp, iar grupul se depărtase de mult.

Rhea își privi ceasul - douăsprezece patruzeci și cinci. Aproape ora fixată. Întrebă un paznic unde se găsea biroul Doctorului Alvarez. O îndrumă spre aceeași parte a clădirii unde lucrase și ea.

Biroul lui Alvarez era pe același coridor care adăpostea atelierul ei, chiar la capăt. Rhea trecu pe lângă ușa deschisă a biroului lui Antonio Ferrara. Când ajunse la fosta ei sală

Sub clar de lună

de lucru, se surprinse apăsând pe clanță. Sala imensă arăta la fel, prăfuită și largă, mărimea ei fiind strălucitor luminată de ferestrele enorme de pe latura unde se afla încă șevaletul ei. Merse până la el, privind cu nostalgie în jur. De-ar putea numai să o ia de la capăt, se gândi.

Știind ce știa acum despre Antonio și despre ea însăși, numai de-ar...

- Așa... señorita Glenn, tânăra artistă pe care Ben Cramer mi-a recomandat-o atât de călduros!

Mai întâi crezu că imaginația ei îi juca feste. Trebuie că evocase vocea din dorința ei, gândindu-se fără speranță să înceapă din nou.

- Sper că ești gata să începi lucrul. O siluetă se apropie de ea. Era Antonio Ferrara. Vocea era adevărată și vibra de emoție. Antonio veni lângă ea. Chiar și tăcută, prezența lui era copleșitoare.

Rhea abia mai putea respira.

- Dar ce... ce cauți aici? Vocea ei tremura.

El îi răspunse foarte blând.

- Sunt aici pentru a o întâlni pe domnișoara Glenn, o tânără artistă din New York, pe care prietenul meu Ben Cramer mi-a recomandat-o călduros. Sunt aici pentru că nu am fost în stare să o uit pe Rhea Glenn de

Sub clar de lună

când am întâlnit-o prima dată, dădăcînd un grup de adolescenți în Uxmal, primăvara trecută. Când Doctorul Cramer a pomenit numele tinerei care solicita postul, am știut că soarta avusese milă de mine și ne aducea din nou împreună.

- Atunci... ai știut că eram aceeași...

- Sigur că știam. Dar ce nu știam era ce vei simți tu sau cum să te întâmpin. Mă temeam că simt prea mult. Așa că n-am spus nimic, sau am spus ce nu trebuia, în loc de ceea ce spun acum, adevărul. Rhea, haide să o luăm de la început. Tonio îi luă mâinile tremurânde. Ca un ecou al dorinței ei de adineauri, o imploră: Haide să ne prefacem că ultimele săptămâni nu au avut loc. Lasă-mă să-ți arăt ce am ascuns atunci, bucuria pe care o am când te văd, nevoia pe care o simt să te cunosc... să te iubesc.

- Să ne prefacem că nu s-a întîmpalt nimic? Nu, nu mai există nici un nou început, șopti Rhea, nedorind să-și creadă propriile cuvinte.

Tonul lui era imperativ.

- Într-un fel, nici eu nu vreau, pentru că asta ar însemna să șterg o amintire prețioasă... cu tine și cu mine la fântână. Amintirea aceea m-ar tortura dacă aș ști că nu se va mai repeta.

Sub clar de lună

Cuvintele lui făcură scena prezentă din nou pentru Rhea. Simți un val al aceleiași dorințe care o purtase în noaptea aceea.

- Am avut... avem... ceva special. Acum știu asta. Își trecu mâna prin păr. Credeam... presupuneam... că femeile dintr-un alt mediu afișează aceeași aroganță egoistă pe care mama i-a arătat-o tatălui meu. Am simțit această umilintă și am jurat să nu las niciodată să mi se întâmple așa ceva.

- Dar... eu niciodată... niciodată n-am vrut să te fac să simți...

- Știu... acum știu, întrerupse el. Ți-am înțeles greșit independența ta și lipsa ta de familiaritate cu rânduielile noastre. Căutam semne care să-mi confirme ceea ce eram hotărât să cred. Și... ți-am înțeles greșit relația ta cu Eduardo. Am fost un prost. Am știut chiar înainte să mi-o spună în față Isabel, folosind toate cuvintele pentru "prost" din vocabularul ei indian. Apoi Ben Cramer a adăugat toate variantele englezești.

- Ben? strigă Rhea. Când ai vorbit cu...? Începu să priceapă. *Tu* l-ai sunat pe Doctorul Cramer. Așa a aflat că sunt în Mexico City.

- Da. Voiam să-i explic ce s-a întâmplat. Voiam să mă justific, credeam. În loc de asta, am realizat că nu voiam altceva decât pe tine. Ben Cramer e un om deștept. Ne cunoaște pe

Sub clar de lună

amândoi. Am realizat că ne putea ajuta - și a făcut-o.

- Atunci Doctorul Alvarez... raportul de cercetare?

- Nu există nici un Doctor Alvarez. Adică există, dar e plecat în vacanță. Nu există nici un raport de cercetare. Țsta a fost pretextul care mi-a dat mie timp să ajung aici azi dimineață, din Mérida. Și să te găsesc aici. Mă temeam... nu, m-am gândit că dacă vin la tine la hotel, s-ar putea să refuzi să mă vezi. Ai fi refuzat?

- Nu știu, răspunse Rhea. După tot ce s-a întâmplat...

- Rhea, trebuie să admiți că ești și tu răspunzătoare pentru ce s-a întâmplat. Mi-ai transmis mesaje atât de contradictorii. Niciodată nu am putut fi sigur ce voiai. De câte ori eram pe punctul de a-ți spune ce simțeam, îmi zădărniceai intențiile. Iar mândria ta...

Rhea nu putu să nu zâmbească. Vocea lui, deși încă uluitoare, avea ceva din autoritatea lui obișnuită. Tonio putea fi umil, până la un punct. Putea implora, dar numai până aici. Chiar și scuza lui avea o notă de mândrie. Însă ea știa că nu îl dorea altfel.

Ca simțind un sfârșit al împotrivirii ei, Tonio o luă în brațe. Sărutul lui fu tandru dar dornic. Ea lăsă ca și răspunsul ei să fie la fel.

Sub clar de lună

Învăță că lăsând nevoile ei să iasă la iveală, va ajuta să le satisfacă pe ale lui.

- Nu, șopti ea când el își îndepărtă în final buzele, nu vreau să șterg trecutul. Vreau să clădesc peste el. Știi, poate că începutul trebuie să fie greu, ca în munca ta de teren.

Văzu că el nu înțelegea.

- Ții minte că la început este căutarea, săpatul și sortatul prin tot felul de materiale... chiar și făcutul greșelilor, explică ea. Nu prin astea trebuie să treci?

- Da, sigur că așa este. Apoi Antonio duse mai departe comparația ei. Iar după aceea, după aceea, Rhea, sunt dezvăluite comorile.

Antonio o ținu strâns când o întrebă glumind:

- Crezi că acum vei putea să-mi termini portretul?

Rhea îi atinse fața, trasându-i delicat contururile cu degete tandre.

- Da, răspunse ea. Numai că acum va fi terminat cu dragoste. Va fi un portret al iubirii.

Sfârșit

O încerca o remuşcare între-
pătrunsă cu conştiinţa faptului
că va re trăi, la nesfârşit, mo-
mentul lor de pasiune. Ştia că
nicio dată nu va mai putea simţi
o asemenea împlinire alături de
nimeni altcineva.

BESTSELLER

Editura

Bucureşti

ISBN 973-95397-3-1